VLADIMIR MEGRE

CEDRII SUNĂTORI AI RUSIEI

ANASTA

cartea a zecea

După afirmațiile Anastasiei, în texte au fost introduse combinații de litere și aranjamente de cuvinte care au influență binefăcătoare asupra omului.

Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu va fi deranjat de zgomote produse de aparaturi sau mecanisme artificiale.

Doar sunetele naturale ca susurul apei, trilul păsărilor, foșnetul frunzelor în copaci, pot favoriza obținerea unui efect pozitiv.

Vladimir N. Megre

În momentul lansării primei ediții a cărții spusele Anastasiei au fost confirmate în peste 5000 de scrisori.

„...Sufletul nu se hrănește cu alimentele materiale, Vladimir, dar poate să audă, să vadă și să realizeze doar prin intermediul corpului tău. Dacă acesta nu este sănătos, de exemplu, dacă omul e beat și corpul este neajutorat, Sufletul, efectiv sufocat, nu se mai poate manifesta și realiza. El poate doar să simtă și să plângă după ajutor, chinuit de corpul viciat de băutură. Doar să-ncerce să-ncălzească organele viciate ale corpului, cheltuind pentru asta o cantitate enormă de energie. Când energia Lui se sfârșește, Sufletul rămâne sleit și părăsește corpul uman. Acesta, apoi moare..."

Vladimir N. Megre

Anasta

cartea a zecea
din seria

CEDRII SUNATORI AI RUSIEI

Târgu Neamț

Traducător:
Cristian Călugăru

Tip traducere: *completă*

Redactor:
Cristian Călugăru

Realizarea grafică a coperţilor:
Cristian Călugăru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEGRE, VLADIMIR
Anasta / Vladimir Nicolaevici Megre ; trad., ed.: Cristian Călugăru. - Târgu Neamţ : Dianuşa, 2012
ISBN 978-606-92816-4-2

821.161.1-31=135.1

***

S-a scurs anul 2010 după calendarul gregorian. Pe planeta Terra, după un somn lung zeci de milenii, s-au trezit primii oameni. Acum urmează ca ei să vadă ce s-a petrecut pe Pământ în timpul somnului lor, să identifice motivele şi să le fixeze în memorie, ca pe un antivirus, pentru ca pe viitor să nu se mai repete nimic din toate astea.

Au individualizat o multitudine de catastrofe şi războaie, de ei înşişi provocate. S-au văzut nevoiţi să redreseze aerul viciat din oraşe şi poluarea intensă a apelor. Să identifice sumedenia de maladii care au înflipt corpurile umane în timpul somnului lor. Şi le-au individualizat...

Însă, pe moment, nu au reuşit să stabilească motivele acestora. Vor reuşi! Cu siguranţă! Şi vor reîntoarce Pământul la forma sa primordială.

Păşeşte zâmbitor micuţul prunc prin poiana din inima profundei taigale siberiene, nimic nu-l înspăimântă, nimeni nu-l agresează, ba dimpotrivă, fiarele sunt gata, în caz de nevoie, să-i sară-n ajutor. Păşeşte micuţa fiinţă umană de parcă ar fi progenitura vreunui neam de ţar prin împărăţia sa. Este atras de insectele vii, de veveriţe şi de păsărele. Priveşte floricelele şi gustă ierburi şi poame. Va creşte şi va desăvârşi această lume minunată. Dar pruncul vostru unde se află acum? Ce apă bea? Cu ce se va ocupa când va creşte?

Dar, haideţi să le luăm pe toate în ordine.

Începutul

Am decis să încep această carte evocând evenimentele petrecute cu mai bine de cincisprezece ani în urmă în taigaua siberiană, pentru a le veni mai uşor să înţeleagă celor care nu au citit cărţile anterioare din seria *Cedrii sunători ai Rusiei*. Voi încerca să-i adaug unele informaţii întregitoare primei întâlniri cu neobişnuita pustnică siberiană, Anastasia.

Anastasia trăieşte în profunda taiga siberiană, în locul în care au trăit dintotdeauna părinţii şi străbunii ei. Distanţa dintre locul ei de baştină şi primul cătun din profunda Siberie, este de aproximativ douăzeci şi cinci - douăzeci şi şapte de kilometri. Acolo nu există drumuri, nici măcar cărărui. Un astfel de traseu e foarte problematic de parcurs fără o călăuză. Poiana în care trăieşte ea nu se deosebeşte semnificativ de alte poieni din taiga, decât prin unele mici comodităţi şi diferenţe de nuanţă ale ambientului. În poiana Anastasiei nu există construcţii de niciun fel, ea consideră acest loc spaţiul ei natal.

Când am întâlnit-o pentru prima oară, în 1994, avea douăzeci şi şase de ani.

Siberiana Anastasia este o femeie foarte frumoasă, chiar neobişnuit de frumoasă. Cuvântul *neobişnuit* nu este o exagerare. Imaginaţi-vă o tânără femeie, cu statura ceva mai înaltă de un metru şaptezeci, robustă, nu foarte slabă, ca manechinele moderne, robustă, dar viguroasă, ca o gimnastă... Trăsăturile feţei bine conturate, ochii gri-albaştri, iar părul auriu legat în două cozi ca doi snopuşori de spice de grâu, care-i ajung până la brâu...

E cu siguranţă posibil să mai existe vreo altă femeie care să-i semene la înfăţişare, însă cât despre cele-

lalte trăsături, profunde, care fac din pădureanca Anastasia o frumusețe nemaivăzută, eu cred că nu se mai pot întâlni niciunde. Întregul ei aspect exterior denotă o sănătate ideală, pe care o scoate în evidență atât eleganța și lejeritatea gesturilor, cât și mersul elastic, de parcă nu ar atinge pământul. Există senzația că trupul ei ar fi animat de o energie nestăvilită, al cărei surplus se răsfrânge în spațiul înconjurător ca niște raze, încălzindu-l.

Sub privirea Anastasiei, corpul se încălzește imperceptibil, ea e în măsură, concentrându-și cumva privirile, să învăluie corpul cu căldură de la distanță, până la punctul în care survine transpirația, în special a picioarelor. Toxinele se elimină din organism, după care te simți mult mai bine și mai curat.

În genere, cred că prin cunoașterea substanțelor conținute în plantele din taiga și cu energia ei interioară, Anastasia este capabilă să lecuiască omul de orice boală posibilă. Cel puțin ulcerul, de care sufeream, mi l-a eliminat în doar câteva minute, numai privindu-mă. Cu toate astea, a refuzat categoric să vindece anumite maladii.

„Boala este dialogul nemijlocit al omului cu Dumnezeu", a afirmat ea. „Prin boala ta și, în același timp a Sa, El te informează despre stilul de viață inadecvat pe care-l duci. Tu schimbă-l și boala se va curăța, va dispărea."

Anastasia mai are încă un har inedit: atunci când povestește despre câte ceva, în conștiința celui care ascultă sau în spațiu, iau ființă tablourile evenimentului descris. Indiscutabil, imaginile inspirate de narațiunea ei sunt mult mai desăvârșite decât cele transmise de televiziunea modernă. Sunt cuprinzătoare, însoțite de aromele și sunetele momentelor despre care vorbește.

Nu este exclus ca toate aceste capacităţi, cândva, demult, să le fi posedat mulţi oameni. Dacă ar fi să considerăm că omul nostru, omul vremurilor tehnocrate, nu a meşterit nimic care să nu fi existat în natură, înseamnă că în zorile civilizaţiei umane au existat cu siguranţă analogii ale televizorului şi telefonului contemporan mult mai perfecţionate.

Anastasia a ilustrat viaţa oamenilor din diferite epoci, începând cu însăşi facerea lumii. În linii mari, toate evenimentele pe care le zugrăveşte ea, sunt legate de străbunii ei.

Dacă ar fi să definim printr-o singură frază capacităţile Anastasiei, am putea spune aşa: pădureanca Anastasia păstrează în memorie, la nivel genetic, cunoştinţe, emoţii şi trăiri ale membrilor neamului său, chiar din clipa creării primei fiinţe umane, pe care le poate expune în caz de necesitate. De asemenea, poate zugrăvi tablouri din viaţa viitoare a oamenilor.

Viaţa Anastasiei în taigaua siberiană se diferenţiază considerabil de viaţa oamenilor din oraşele moderne. Pentru a fi mai explicit în descrierea condiţiilor în care se desfăşoară viaţa ei, sunt nevoit să spun câteva cuvinte despre ceea ce înseamnă exact taigaua din Siberia.

Este cea mai extinsă suprafaţă împădurită, înzăpezită a Rusiei. Expansiunea taigalei în teritoriul european atinge 800 de kilometri, iar în Siberia Occidentală şi Orientală, 2.150 de kilometri. După cum se poate vedea, este impresionantă! Astăzi, taigaua este considerată pe bună dreptate plămânul Terrei, elaborând o cantitate considerabilă de oxigen.

De asemenea, demn de specificat e şi că vasta taiga a început să se formeze înainte de glaciaţie. Prin

studiul contemporan al acestei zone, putem cunoaşte viaţa planetei Pământ de dinaintea erei glaciare.

Din pergelisolul din taiga au fost scoase la iveală rămăşiţele intacte ale unui pui de mamut, conservate în Muzeul de Zoologie din Sankt Petersburg.

Rămâne, totuşi, anevoios studiul lumii taigalei siberiene de dinaintea erei glaciare. Astăzi, în taiga sunt bine răspândite numeroase exemplare de râşi, jderi, veveriţe siberiene, soboli (zibeline), veveriţe, urşi, vulpi şi lupi. Dintre copitate întâlnim elanii nordici şi elanii nobili, cerbii, căprioarele. Apoi numeroase rozătoare: şoareci şi chiţorani.

Dintre păsări, cocoşul de munte, ierunca, gaiţa de munte şi piţigoiul.

În perioada invernală, majoritatea vieţuitoarelor se adâncesc în anabioză sau în hibernare. Această condiţie a organismelor vii, ce nu este suficient de bine studiată de oamenii de ştiinţă, atrage un tot mai sporit interes cercetătorilor cosmosului.

Cât priveşte lumea vegetală, în taiga există multe specii de tufişuri, de ienupăr, caprifoi, coacăz, salcie etc. Apoi afinele negre şi roşii, merişorul şi murele – toate atât de bogate în vitamine. Dintre plantele comestibile, predomină măcrişul, multe specii de ferigă şi perişorul.

Pomi maiestuoşi, care ating o înălţime de până la patruzeci de metri: brazi, molizi, zadă şi pini. Apoi extraordinarul cedru, bogat în substanţe nobile, denumit uneori de studioşi *Pinus sibirica*. Părerea mea, o spun pe faţă, e chiar foarte greşit să-l denumească aşa. Dar ce să-i faci... Ştiinţa să dea-nainte cu pinul în numele cedrului, doar că eu voi continua să vorbesc despre cedrul siberian, care nu se poate compara cu nimic altceva. De ce nu se

compară? Deoarece, acest cedru dă fructe inegalabile, deci este demn de o altă denumire. Calitatea fructelor de cedru – nucuşoarele – depăşeşte considerabil calitatea fructelor altor cedri care cresc în alte zone climatice ale planetei. Despre asta, încă din 1792, scria academicianul Pallas în scrisoarea sa adresată Împărătesei Rusiei, Ecaterina a -II- a.

Până şi în cazul în care este tăiat, lemnul de cedru păstrează o sporită concentraţie de fitocide; într-un dulap pentru haine, confecţionat din acest lemn, nu intră moliile.

Şi împăratul Solomon, ştiind, din câte se pare, despre misterioasele caracteristici ale cedrului, a construit din lemnul acestuia un templu, cedând în schimb câteva din oraşele regatului lui.

Însă nu au reuşit sacerdoţii săvârşi funcţiunea religioasă din pricina unui nor apărut în templu (*Regi 1. Cap. 8*).

Cercetând mai multe surse care vorbesc despre cedrul siberian, sunt înclinat să cred, şi în mod rezonabil, că cedrul este reprezentantul lumii vegetale dinaintea glaciaţiei şi că, posibil, ne-a fost transmis de-o altă civilizaţie, care ne este superioară din punct de vedere biologic.

Cum a reuşit să supravieţuiască catastrofei planetare şi să renască în lumea noastră? Seminţele de cedru rezistă la îngheţ şi se pot conserva timp îndelungat, ca în condiţii mai prielnice să iasă şi să se adapteze în noul ambient de viaţă. Această adaptare se mai manifestă şi azi.

În ce constă unicitatea fructelor de cedru? De ce sunt considerate de mulţi ca fiind, d.p.d.v. ecologic, cele mai pure şi curative alimente din vremurile noastre?

Miezurile de nucuşoare de cedru conţin un vast complex de vitamine. Efectuând cercetări pe compuşii uleiului de cedru, oamenii de ştiinţă ai Universităţii din Tomsk au introdus acest ulei în raţia alimentară a celor care au făcut parte din echipa de intervenţie la avaria centralei nucleare de la Cernobîl, afectaţi de supraexpunerea la radiaţii şi, după experiment, au observat că cei testaţi au început să îşi recapete imunitatea.

În utilizarea uleiului de cedru nu există nicio contraindicaţie, oricare ar fi aceasta. Poate fi folosit chiar şi de femeile însărcinate sau de cele care alăptează.

Şi mai există un aspect misterios, legat de miezurile de nucuşoare de cedru. În perioadele nefertile ale cedrului, femelele unor specii de animale cu blană nu le permit masculilor să le curteze şi nici nu concep pui. Încă nu s-a înţeles în ce mod reuşeşte cedrul să dea de ştire bestiilor că acel an nu va fi unul rodnic. Deoarece împerecherile au loc primăvara, în timp ce fructele cedrului maturează toamna târziu, iar după aspectul extern al acestui copac e greu de stabilit dacă va rodi sau nu. În taiga există o multitudine de alte plante cu care se poate nutri lumea animală. În zona centrală a Rusiei, astfel de vieţuitoare de taiga, în genere, trăiesc fără seminţe de cedru. De ce femelele care au mâncat seminţele de cedru nu consideră posibil să conceapă şi să nască fără acest aliment?

De remarcat că blana animalelor de taiga, mai ales a celor din codrii de cedru, este de calitate net superioară blănii celorlalte. Această calitate a blănii este imposibil de obţinut în crescătorii, oricât s-ar strădui cercetătorii zootehnişti să echilibreze raţia alimentară în unităţile lor. Blana zibelinei siberiene, din zona de cedri, calitativ, a stat dintotdeauna şi stă şi azi, pe primul loc în lume.

După cum este binecunoscut, aspectul blănii animalelor denotă starea sănătății acestora. Iar în cazul în care calitatea acestor blănuri crește pe măsura consumului de către animale de nucușoare de cedru, înseamnă că la fel ar trebui să se întâmple și cu omul, în mod special cu femeile însărcinate. Probabil, femeile noastre nu primesc alimente îndeajuns de calitative, pentru a da naștere unui prunc sănătos, ceea ce este înjositor pentru comunitate.

Fructele cedrului siberian, prin calitățile lor, contrazic poziția studioșilor care susțin că a cultiva pământul ar reprezenta o cucerire și o probă a nivelului de dezvoltare a societății umane. Eu sunt de părere că prelucrarea pământului este rezultatul direct al rătăcirii, din partea civilizației umane, a cunoștințelor despre adevărata natură și al schimbării modelului de viață a oamenilor, drept pentru care aceștia au început să-și producă pâinea transpirând la munca câmpului. Judecați singuri.

Să presupunem că pe un teren pe care trăiește o familie compusă din trei persoane, cresc doi cedri roditori. Se poate afirma cu certitudine că familia, în posesia acestui teren pe care cresc doar doi cedri, niciodată, nici în cel mai prost an, nu va suferi de foame. Și nu numai că nu va flămânzi, hrănindu-se cu *pâine și apă,* ci se va nutri cu un aliment de primă calitate.

Un singur cedru produce până la o tonă de nucușoare care pot fi consumate după dezghiocarea miezurilor din ele. Și asta nu e nici pe departe totul. Din miezuri se poate obține laptele de cedru. Acest lapte nu este binevenit doar în alimentația adulților, ci și în a sugarilor. Tot din miezuri se produce un ulei de prima clasă, care se poate folosi atât la condimentarea salatelor sau a altor

mâncăruri, cât şi la curarea diverselor afecţiuni. În urma procesului de presare a nucuşoarelor de cedru în scopul obţinerii uleiului, rezultă făina care se poate întrebuinţa cu succes la copt. Se pot face prăjituri, clătite, plăcinte sau pâine.

În plus, cedrul oferă răşinile, recunoscute atât de medicina oficială cât şi de cea populară ca fiind mijloace de cură şi profilaxie. Cedrul siberian nu necesită nicio îngrijire din partea omului, nu are nevoie de îngrăşăminte, nici de prăşitură, nici de a fi răsădit. De însămânţatul nucuşoarelor acestuia în pământ are grijă o pasăre care se numeşte *kedrovka**.

Devine tot mai evident de ce strămoşii noştri nu cunoşteau prelucrarea pământului. Pentru că ştiau altele mult mai importante! Unii s-ar putea întreba: dacă cedrul rodeşte doar o dată la doi ani, iar anul de nefertilitate cade tocmai în anul fără roade, în ce fel s-ar putea îndrepta situaţia cu ajutorul cedrului? O să le explic. Într-adevăr, cedrul rodeşte o dată la doi ani, uneori chiar mai rar, însă nucuşoarele sale unice, dacă nu sunt dezghiocate din conuri, se păstrează de la nouă la unsprezece ani.

Desigur, viaţa noastră de azi nu e tocmai simplă. Cedrul, cu greu poate rezista în apropierea oraşelor. Nu creşte în zonele poluate. Multe surse vorbesc despre faptul că cedrul reacţionează la sentimentele omului, poate primi energie de la acesta, ca apoi, amplificând-o, să i-o întoarcă. Despre asta am avut ocazia să mă conving singur.

**kedrovka* (rus. *кедровка* sau *ореховка*) - gaiţa de munte sau alunarul. Particularitatea acestei păsări este săculeţul de sub limbă în care poate depozita deodată în jur de o sută de nucuşoare de cedru (n.t.)

Acum şapte ani am primit din Siberia douăzeci şi cinci de puieţi de cedru de taiga. Împreună cu locuitorii blocului de cinci etaje în care se află şi apartamentul meu, am sădit parte din aceşti puieţi în grădinuţa comună. Trei i-am sădit pe marginea terenului unde se află casa mea de provincie. Puieţii sădiţi în grădina blocului au fost săpaţi şi furaţi de cineva. Faptul nu m-a preocupat prea mult, întrucât am gândit că, atâta timp cât au fost săpaţi, înseamnă că oamenii ştiu despre calităţile cedrului, deci prin sădirea lor în altă parte i-au salvat. Totuşi, unul a rămas. Era sădit lângă peretele din faţa garajelor. Solul acolo e departe de a fi fertil, în mare parte e format din deşeurile de la şantier, peste care a fost presărat un strat fin de pământ fertil. Cu toate astea, cedrul s-a întremat şi acum creşte. Prin statura sa impunătoare şi prin trunchiul curat, se deosebeşte în mod evident de ceilalţi cedri plantaţi pe terenul casei mele de la ţară. Este de două ori mai înalt. M-am tot gândit care-o fi motivul şi am început să observ de pe balcon că oamenii care treceau, îl priveau, deseori spunând: „Ia te uită, ce frumos a crescut". Eu însumi, trecând pe jos sau cu maşina pe lângă el, îl privesc cu satisfacţie. În acest fel, cedrul care creşte lângă garaje, primeşte zilnic atenţia tandră a oamenilor şi se străduieşte să se facă destoinic de ea.

Acum multe firme, în mod special după ieşirea seriei de cărţi *Cedrii sunători ai Rusiei,* fabrică produse şi ulei de cedru. Şi eu i-am cerut fiicei mele şi soţului să producă ulei. Le-am povestit de tehnologia antică, împărtăşită de Anastasia. Serghei, soţul Polinei, a făcut eforturi considerabile să adapteze tehnica antică cerinţelor actuale din domeniul fabricării produselor alimentare. Producţia a fost pusă la punct în uzina de produse farmaceutice sub

controlul strict al specialiştilor experimentaţi. Presarea s-a făcut prin metoda *la rece*, metodă care permite păstrarea în ulei a concentraţiei maxime de elemente benefice. Teascul are pernuţe de lemn. Acest lucru a fost necesar, deoarece în miezul de nucuşoare şi în ulei se află întreaga tăbliţă a lui Mendeleev, iar prin contactul cu metalul, multe elemente se oxidează. De asemenea, la îmbuteliere s-au folosit doar recipiente de sticlă. Uleiul obţinut, calitativ era superior altor uleiuri produse prin presarea la cald, cu toate acestea se deosebea de cel pe care-l gustasem eu în taiga. Aveam senzaţia că în acest ulei s-ar fi găsit mai puţină forţă dătătoare de viaţă decât în cel din taiga.

Nu o să descriu aici interminabilele căutări ale motivelor, ci voi spune doar că schimbările calitative au intervenit doar după ce am mutat producţia, începând cu depozitarea nucuşoarelor, presarea şi până la finisarea produsului finit, într-un cătun din Siberia, la o sută douăzeci de kilometri de oraş. Astfel, am înţeles că o producţie de ulei de calitate nu este posibilă în oraş, nici măcar în condiţiile unei fabrici de medicamente. În toate fazele de producţie, nucuşoarele şi uleiul vin în contact cu aerul, ori aerul din megalopolisuri se deosebeşte radical de cel din taiga, bogat în substanţe fitocide.

Ca rezultat al mutării micuţei firme, poate necompetitivă după principiile pieţei moderne, producţia a depăşit calitativ toate celelalte firme producătoare din ţară, chiar din lume. Eu sunt mulţumit că am luat parte, chiar dacă în mică măsură, la lansarea acestui produs unic - uleiul de cedru. Şi cred că această mică fabrică e unica ce produce ulei de cedru, în timp ce altele fabrică ulei din *Pinus sibirica*.

În lume, astăzi, sunt comercializate o mulțime de produse cu eticheta *produs pur ecologic*. Mie îmi vine spontan întrebarea: de unde provine acest produs, unde a fost cultivat? Poate fi denumit pur ecologic un produs al cărui materie primă creşte undeva prin preajma autostrăzilor sau a micilor şi marilor oraşe? Eu consider că niciun produs ce provine din astfel de zone nu poate fi numit pur ecologic, chiar dacă la cultivarea sa nu au fost folosite tot felul de pesticide, erbicide sau fertilizanți.

Cedrul creşte în profunda taiga siberiană, la sute, uneori mii de kilometri de marile oraşe. Acolo lipsesc autostrăzile, iar acest produs unic poate fi transportat doar pe fluviu. Desigur, și acolo poate ajunge mizeria civilizației noastre, cu toate astea, comparativ cu marile oraşe, în taiga, aerul şi apa sunt mult mai curate, iar în pământ nu pune nimeni otrăvuri.

În lumina acestor considerații, eu sunt de convingerea că nicăieri în lume nu există produs mai pur, mai benefic şi de leac decât miezurile de nucuşoare de cedru şi produsele obținute din ele.

Vorbind despre taigaua siberiană, eu am acordat o deosebită atenție cedrului. Însă în taiga există multe alte produse alimentare care, calitativ, le depăşesc cu mult pe cele cunoscute. De exemplu, afine, zmeură, mure, coacăze, ciuperci. Şi răspunzând la întrebarea: cu ce se hrăneşte Anastasia în taiga, vă pot spune că ea consumă alimente pur ecologice de primă categorie, care la noi sunt imposibil de cumpărat chiar şi pe milioane de dolari.

Încă din prima carte eu am descris viața Anastasiei în condițiile taigalei și cât de mult m-a uimit aceasta. Astăzi, la atâția ani de la prima întâlnire cu ea, meditând asupra acestui aspect, am ajuns la concluzia că

viața oamenilor din megalopolisurile moderne apare artificială și absurdă pe fondul traiului în condițiile naturale, dus de Anastasia.

La prima vedere pare un pic ciudat că animalele îi aduc de mâncare Anastasiei doar la un semn făcut de ea. Dar și în vânătoarea modernă, câinele îi aduce stăpânului vânatul. Iar șoimul, lansat la vânătoarea de șoimi, îi aduce avantaje stăpânului. Și în gospodăriile țărănești, capra și vaca oferă cu multă satisfacție laptele lor copiilor. Animalele care trăiesc împrejurul poieniței Anastasiei marchează teritoriul și pe acest teritoriu îl consideră stăpân pe om. Eu cred că aceste animale au fost educate de generațiile anterioare de străbuni ai Anastasiei, ca apoi ele singure să-și învețe puii.

Îndeobște, Anastasia mănâncă foarte puțin. Nu face din asta un cult. În ultima vreme, multă lume m-a întrebat cum rezistă ea pe timpul înfricoșătoarei ierni siberiene, când temperaturile coboară uneori până la minus 35 - 40°C, având în vedere că nu are nici haine groase și nici o locuință încălzită. Vreau să subliniez imediat că, dacă în câmp deschis, temperatura aerului coboară până la minus 30°C, în inima taigalei este cu mult mai ridicată, uneori diferența atingând chiar și 10°C.

Anastasia are adăposturi subterane prin diferite locuri din taiga. Cea mai importantă dintre acestea, în care am avut și eu prilejul să înnoptez nu o dată, este o adâncitură în pământ, lungă de aproape doi metri jumătate, largă de doi metri și înaltă cam tot vreo doi metri. Intrarea în adăpost este strâmtă, de aproximativ șaizeci de centimetri și înaltă cam de un metru jumătate. Se închide cu ramuri de cedru. Pereții și tavanul dormitorului din taiga sunt acoperiți cu viță de vie împletită, în care

sunt înfipte smocuri de iarbă uscată şi flori de taiga. Pe jos e aşternut fân uscat. Vara, în acest dormitor se doarme deosebit de confortabil. Înăuntru nu penetrează niciun zgomot, ca să nu vorbim de radiourile şi tot felul de receptoare-emiţătoare care se pot întâlni pe la bloc. Toamna târziu, Anastasia umple întregul spaţiu al dormitorului cu fân uscat şi se adânceşte într-un somn prelungit, asemănător stării denumite de oamenii de ştiinţă anabioză.

Anabioza, în definiţia dată de ştiinţa modernă, este o stare în care procesele vitale ale organismului, inclusiv schimburile de substanţe, sunt atât de încetinite, încât lipseşte orice semn de viaţă.

Asupra acestui fenomen biologic unic îşi concentrează atenţia oamenii de ştiinţă în timpul planificărilor lungilor călătorii în cosmos. În primul rând îi interesează acele condiţii date de starea de anabioză sau de hibernare, în care fiinţele vii consumă mai puţin oxigen şi nu au nevoie de alimente. E dovedit că aceste fiinţe devin imperturbabile la factorii dăunători ai mediului înconjurător. De exemplu, s-a stabilit că bolile infecţioase la aceste fiinţe nu evoluează nici măcar în cazul contaminării provocate, iar multe elemente nocive pentru organismul lor în condiţii normale, în stare de anabioză sau hibernare, devin absolut inofensive. Ba mai mult, s-a stabilit că, dacă aceste animale ar fi expuse unei radiaţii ionizatoare în doză letală, pot supravieţui, deoarece, în această perioadă, schimbul de substanţe este încetinit mult şi, după trezire, funcţiile vitale revin la parametrii normali.

Însă, iată ceva demn de remarcat. Dacă omul, care este înzestrat cu raţiune, în timpul iernii cade într-un somn neobişnuit, ce se întâmplă cu Sufletul său? Nu am găsit în lucrările studioşilor nici măcar ipoteze în această

direcţie. Iar chestiunea e deosebit de importantă.

Starea inedită de anabioză am avut ocazia s-o încerc şi eu o dată, chiar de parţial. S-a întâmplat când am mers în taiga toamna târziu. Ziua lumină, în această perioadă a anului, în locul în care-şi duce traiul Anastasia, este foarte scurtă. Numai ce s-a lăsat întunericul, Anastasia m-a invitat să dorm. Am acceptat imediat. Oboseala de la viaţa de oraş şi de la extenuanta călătorie se adunase, aşa că am căzut buştean.

De data asta, adăpostul subteran era căptuşit cu mai mult fân decât de obicei. Înţelegând că în fân nu se simte frigul nici când e ger, m-am dezbrăcat până la lenjeria de corp şi m-am întins, punându-mi giaca sub cap.

—Trebuie să te scoli, Vladimir, m-a trezit Anastasia.

Am simţit cum îmi masa braţul drept şi m-am uitat spre ieşirea din adăpost. Nu se vedea lumină, ceea ce însemna că soarele încă nu se ridicase.

—De ce să mă trezesc? Abia se crapă de ziuă.

—Se luminează de zi deja pentru a treia oară de când te-ai culcat, Vladimir. Dacă nu te trezeşti, somnul tău ar putea să se prelungească câteva luni sau poate ani. Sufletul tău, nepreocupându-se de menţinerea în viaţă a corpului, vrea să se odihnească, plimbându-se prin alte lumi ale Universului. Şi nu îl poate întoarce nimeni, doar singur, de vrea, poate reveni.

—Aşadar, cât am dormit nu a fost cu mine?

—Ba a fost, Vladimir, aproape. A aşteptat ca somnul tău să devină mai uniform şi mai profund pentru a se putea depărta. Însă eu am decis să te trezesc.

—Dar Sufletul tău de ce nu te părăseşte când te scufunzi în somnul profund?

— Pleacă şi Sufletul meu, dar se întoarce de fiecare dată la timp. Deoarece, eu nu îl chinui.

— Da' eu îmi chinui Sufletul?

— Vladimir, fiecare om supus obiceiurilor nocive, care se hrăneşte cu alimente dăunătoare, pricinuieşte suferinţă, înainte de toate, propriului Suflet.

— Ce importanţă are hrana pentru Suflet? Şi El se hrăneşte cu mâncarea consumată de om?

— Sufletul nu se hrăneşte cu alimentele materiale, Vladimir, dar poate să audă, să vadă şi să realizeze doar prin intermediul corpului tău. Dacă acesta nu este sănătos, de exemplu, dacă omul e beat şi corpul este neajutorat, Sufletul, efectiv sufocat, nu se mai poate manifesta şi realiza. El poate doar să simtă şi să plângă după ajutor, chinuit de corpul viciat de băutură. Doar să-ncerce să-ncălzească organele viciate ale corpului, cheltuind pentru asta o cantitate enormă de energie. Când energia Lui se sfârşeşte, Sufletul rămâne sleit şi părăseşte corpul uman. Acesta, apoi moare.

— Da, Anastasia, ai spus ceva interesant despre Suflet şi, pare-se, real. Deoarece există o vorbă în popor, când omul moare, despre el se spune: „Şi-a dat Duhul". După teoria ta, reiese că „Sufletul şi-a pierdut forţele". Sunt curios: al meu mai are forţe?

— Din moment ce s-a întors, Vladimir, înseamnă că mai are forţe Sufletul tău. Dar tu încearcă să nu-L chinui, te rog.

— Fac tot ce pot. De ce când omul doarme, Sufletul nu se odihneşte?

— Sufletul este o energie, un complex energetic viu. Energia nu are nevoie de odihnă.

— Şi unde pleacă Sufletul în timpul somnului?

După tine, Anastasia...

—Poate merge în alte dimensiuni. Se învârte împrejurul planetelor Universului. Şi, la cererea omului, poate strânge informaţii lui folositoare. De omul îşi doreşte, de exemplu, să afle ceva despre trecut sau viitor, înainte de a adormi îi cere Sufletului său să poposească în acel loc şi timp care-l interesează, iar Acesta îi îndeplineşte ruga. Dar dacă omul cade într-un somn obişnuit, nu îndeajuns de liniştit, într-un ambient neprielnic, Sufletul nu poate pleca nicăieri. Este constrâns să-i protejeze corpul.

—De cine?

—De tot soiul de acţiuni dăunătoare. Tu dormi în apartamentul tău, Vladimir, pereţii casei sunt străbătuţi de cabluri parcurse de curent electric. Cablurile emană o radiaţie neprielnică pentru om. Dincolo de geamuri se aud zgomotele unei lumi artificiale. Iar aerul din cameră nu este întocmai bun de respirat. Sufletul nu te poate părăsi. În cazul unei situaţii critice, El trebuie să te trezească.

—Am înţeles, Anastasia, acest adăpost subteran în care am dormit, de fapt depăşeşte cu mult confortul oricărei camere de hotel de lux sau apartament. Ca şi cum ar fi o cameră barică. Aici aerul este ideal, nu există radiaţii şi zgomote dăunătoare, temperatura e constantă, din aceste motive somnul este mult mai lin decât în apartament. Am înţeles şi am simţit pe propria piele. Doar că nu reuşesc să înţeleg, când tu adormi, de ce Sufletul tău nu se nelinişteşte de faptul că corpul tău se odihneşte într-un adăpost unde nici intrarea nu se închide bine. În caz de pericol, să spunem din partea unor răufăcători, cine-l va trezi?

—Vladimir, atunci când cineva, mânat de rele

intenții, încearcă doar să se apropie de poiana în care ne găsim noi acum, pe o rază de trei kilometri intră în alertă tot spațiul. Animalele, păsările și plantele încep să simtă primejdia. Cel ce se apropie va fi cuprins de teamă, iar dacă toate acestea nu-l pot îndepărta sau abate din drum, atunci spațiul, prin animale, trezește corpul și întoarce Sufletul.

— Și iarna, când totul doarme?

— Iarna nu adoarme totul. Oricum, iarna este mai ușor de urmărit ceea ce se petrece.

Nu prea am înțeles ce a spus Anastasia despre Suflet în timpul somnului invernal, însă de faptul că păsările și animalele îi aduc veștile de primejdie sau vesele, am avut ocazia să mă conving personal.

Cunoscând felul în care Anastasia se raportează somnului, am tras următoarea concluzie:

Omul modern și umanitatea, în general, nu are condițiile necesare să doarmă normal. Iar la faptul că dormitorul modern nu atinge comoditatea celui natural, mai trebuie adăugat un al factor nu mai puțin important: omul modern este apăsat necontenit de preocupările cotidiene și deseori merge la culcare încă gândindu-se la ele. Și dacă-i așa, atunci se naște spontan întrebarea: pe ce cheltuiește omul energiile Sufletului? Sufletul care este capabil să viziteze lumi străine în timpul somnului, de unde să-i aducă omului care se trezește informații despre acestea. Probabil, dormitoarele ar trebui astfel concepute încât înăuntru să nu penetreze niciun sunet extern și să nu fie traversate de cabluri sau telefoane. Asta ar fi mai ușor, ceea ce e greu este a avea aer curat.

Pustnica din pădurea siberiană, Anastasia, a devenit ulterior eroina seriei de cărți *Cedrii sunători ai Rusiei.*

Mi-a născut un fiu şi o fiică. Acum trăieşte în taiga, în inima mea şi în eroina cărţilor mele.

Cred că nu am reuşit să descriu într-o manieră cuprinzătoare frumuseţea acestei uimitoare femei, intelectul şi extraordinarele ei capacităţi, dar gândesc că nici nu ar fi posibil aşa ceva într-o limbă normală. Chiar şi acum, pe Anastasia rareori o văd ca pe o persoană apropiată, familiară, cel mai adesea îmi pare intangibilă şi misterioasă, înzestrată cu o forţă sufletească deosebită, forţă care îi permite să creeze viitorul. Caracterizările date de ea realităţii noastre, povestirile sau, mai precis spus, imaginea emanată de ea despre viitorul Rusiei, al întregului Pământ, au dat naştere în societate unei minunate mişcări. Zeci de mii de oameni, nemaiaşteptând porunci de sus sau finanţări din partea guvernului, au trecut pe cont propriu la transpunerea acestor imagini în realitate. Ideea principală a edificării unui viitor al ţării se profilează doar citind cărţile seriei în ordine. Dar dacă s-ar încerca să se conchidă, fără a se privi în detaliu, ideea după care se petrec aceste schimbări pozitive poate fi caracterizată prin următoarele cuvinte:

Anastasia consideră că fiecare familie trebuie să deţină un teren cu suprafaţa de cel puţin un hectar. Acest teren, pe care ea-l denumeşte Vatra Familiei, familia va trebui să-l transforme într-o oază paradisiacă vie care să-i asigure toate necesităţile materiale. Trăsătura sufletească a omului este dată de propriile creaţii vii şi de modelul de viaţă al însuşi creatorului. Ea consideră inacceptabilă îngroparea membrilor familiei la cimitir. Aceştia neapărat să fie îngropaţi în Vatra Familiei. Atunci sufletele răposaţilor nu vor suferi de faptul că trupurile le sunt efectiv aruncate la gropi de gunoi, departe de rude, în cimitire.

Rudele îngropate în Vatra Familiei, cu duhurile lor, îi vor ajuta şi proteja pe cei vii. Cimitire ca cele moderne, ale noastre, existau şi în antichitate, doar că erau destinate animalelor moarte de boală, criminalilor fără rude şi războinicilor căzuţi pe pământurile străine.

Anastasia a descris cum se poate clădi această Vatră a Familiei, astfel încât, în ea, omul să se vindece de orice boală fizică. A zugrăvit detaliat ritualul antic şi deosebit de frumos al cununiei, prin intermediul căruia, tinerii, cu forţa gândurilor realizau proiectul viitoarei lor Vetre de Familie. Sub privirile rudelor, părinţilor şi ale prietenilor, cele gândite preţ de doar câteva minute, se materializau.

Consider acest ritual drept una dintre cele mai mari descoperiri ale mileniului nostru. Întrucât, aplicând acest ritual, chiar şi azi, tinerii, în timpul nunţii, pot primi casă, grădină, Vatră.

De asemenea, Anastasia mai susţine că tinerii care-şi edifică în acest fel Vatra Familiei, nu vor pierde niciodată iubirea, ba mai mult, aceasta cu timpul se va amplifica, şi explică şi de ce se întâmplă asta: „Când soţul priveşte la soţie, subconştient o identifică cu măreaţa lor Vatră şi cu copilul, care neapărat trebuie să se nască tot acolo." Şi în asta se poate crede. Căci, pentru fiecare om, cel mai bun loc pe lume rămâne întotdeauna locul micii sale patrii. Iar cel mai frumos şi mai minunat copil pe lume va fi copilul său.

Apoi, tot ea afirmă că, dacă toată lumea sau mare parte din ea, trece la clădirea conştientă a propriei Vetre a Familiei şi o preschimbă într-o oază paradisiacă, atunci se schimbă şi întregul Pământ. Şi nu vor mai avea loc catastrofe naturale şi războaie. Se va schimba lumea

spirituală interioară a omului, i se vor deschide noi cunoştinţe şi abilităţi. Omul va fi în măsură să creeze lumi minunate, asemănătoare celei terestre, şi pe alte planete. Anastasia consideră actuala metodă, tehnocrată, de explorare a cosmosului şi a altor planete, drept neviabilă, dăunătoare planetei Terra şi oamenilor care trăiesc aici. Metoda raţională de explorare este psiho-teleportarea. Doar că pentru ca oamenii să poată deţine aceste capacităţi, mai întâi vor trebui să-şi arate destoinicia în aranjarea Pământului, să demonstreze spiritualitatea nu prin cuvinte, ci prin modul lor de trai.

Criticii oficiali ar putea avea diverse opinii asupra subiectelor din cărţi şi declaraţiilor pustnicei din taiga, doar că, pentru moment, opinia lor nu e aşa importantă. Cel mai important critic – poporul – îşi exprimă deja părerea prin zecile de mii de scrisori şi sutele de mii de mesaje electronice. Şi nu doar prin vorbe, ci şi prin acţiuni concrete, sute de mari şi mici aşezăminte, născute şi în curs de apariţie peste tot prin Rusia, stau mărturie acestui fapt. Şi odată cu ele ia naştere o dilemă misterioasă şi pe moment de nedezlegat: ce forţă se ascunde în dosul frazelor ei, de vreme ce doar câteva declaraţii făcute de pustnica siberiană, reproduse în cărţi, au declanşat o mişcare colectivă de masă? E posibil ca acestea să fie alcătuite într-o asemenea manieră, încât literele adunate la un loc să compună un cod. Posibil ca ritmul frazelor ei să aibă un oarecare tâlc.

De regulă, Anastasia încearcă să-şi adapteze stilul de vorbire la cel al interlocutorului, să-i adopte lexicul şi metoda de implementare a frazelor, însă se întâmplă ca în anumite momente, să treacă brusc la o altă limbă, categorică, lină şi ritmică. Rosteşte apăsat fiecare literă din

frazele pronunțate și în fiecare sunet se simte aievea o energie insolită. Atunci, cele rostite de ea se țin minte până la ultima literă, de parcă în creier ar funcționa un magnetofon. Iar în fața ascultătorului iau ființă tablouri vii și spusele ei se asimilează la nivel subconștient. Ca exemplu, voi cita frânturi din dialogul deschis dintre Dumnezeu și primul om, pe care Anastasia mi l-a descris în cartea a patra, *Creația*:

„« — Unde este marginea Universului? Ce o să fac eu când o s-o ating? Atunci când o să umplu totul cu ceea ce singur oi fi zămislit?» - l-a întrebat omul primordial pe Dumnezeu și a primit acest răspuns: « — Fiul Meu, Universul aduce cu el gândul, din gând visul s-a născut, în parte în materie vizibil. Când tu la marginea tuturor vei ajunge, un nou început și o continuare al tău gând va deschide. Din nimic, o minunată naștere-a ta se va genera, aspirațiile sufletului tău și visului tău în ele oglindindu-se. Tu, fără de sfârșit ești, Fiul Meu, vecinic ești tu, fiul Meu, în tine se află ale tale vise creatoare.»"

Despre capacitățile Anastasiei există mai multe versiuni, așa că o voi expune și eu pe a mea. La prima vedere, abilitățile Anastasiei par insolite, însă, în realitate, le-au avut majoritatea oamenilor care au trăit în Primordialitate. Efectul declarațiilor făcute de pustnica din taiga asupra acțiunilor oamenilor nu derivă din vreo forță ocultă, ci din capacitatea oamenilor înșiși de a le accepta cu inima și cu Sufletul.

Există senzația că în genele omului contemporan sau în subconștientul său ar fi păstrată imaginea modelului de viață a fiecărei familii în parte și a societății în întregul ei din timpurile Primordialității, pe când omul încă mai înțelegea cum să dialogheze direct cu Creatorul.

Acest mod primordial era mult mai desăvârşit decât cel contemporan. Posibil să fie unul din acele timpuri în care oamenii mai ştiau încă ce este Raiul. Şi nu cred ca acţiunile acestor oameni să aibă vreo legătură cu o oarecare religie.

Aşezămintele pe care le edifică cititorii cărţilor sunt diferite între ele. Nu se deosebesc doar prin aspectul exterior al caselor ce le compun. Unele case sunt cu două etaje, din lemn, altele din lut cu paie, pe un singur nivel. Aşadar şi grădinile, gardurile vii şi iazurile vor fi diferite.

Este arhicunoscut faptul că ritualul religios presupune respectarea indiscutabilă a anumitor obiceiuri standard în acţiuni şi exprimare din partea tuturor membrilor cultului. Aici, este implicată doar inspiraţia personală în materializarea minunatei idei.

Dacă oamenii îi sunt îndatoraţi pentru ceva Anastasiei, atunci îi sunt pentru că ea le-a trezit în Suflete aspiraţiile omului-creator.

Micuța pădureancă*

Au trecut deja mai bine de cincisprezece ani de la prima întâlnire cu pustnica din taigaua siberiană, Anastasia. În momentul în care am aflat că ea va trebui să nască un fiu, am încercat cu toate forțele, ajungând uneori chiar la acțiuni fizice, să o duc la Novosibirsk. Pe atunci mi se păru inadmisibil ca ea să nască în taiga și imposibil ca fiul meu să fie educat fără a merge la un institut modern. Stilul de viață al Anastasiei din taiga, la început îmi păru, puțin spus, straniu. Astăzi tot mai straniu mi se pare stilul de viață al oamenilor din marile metropole.

Iar în timpul în care Anastasia, rămasă ca și până atunci în taiga, a purtat-o în pântece pe fiica noastră, eu am avut sufletul împăcat, eram fericit. Viziunea asupra vieții, în acești zece ani, mi s-a schimbat la 180°. Dacă aș fi insistat ca Anastasia să nu nască în taiga, ci într-unul dintre cele mai bune spitale ale capitalei, m-aș fi aruncat probabil singur în depresie și disperare și, cu siguranță, grija pentru viitorul copilului educat de institutele moderne ale societății contemporane, nu m-ar mai fi părăsit.

*pădureancă - neputând declina *de taiga*, așa cum se poate în limba rusă (de taiga - *таежница*), am optat pentru expresia *pădureancă* (n.t.)

A avut loc o reevaluare a scării de valori şi viziunea mea asupra lumii s-a schimbat.

Anastasia a născut-o pe fiica noastră în poiana ei natală din taigaua siberiană.

Eu nu am asistat la niciuna din cele două naşteri, iar Anastasia nu a fost ajutată de niciun medic sau de vreo aparatură medicală modernă. Cu toate acestea, am avut inima uşoară. Ştiam că naşterile au loc într-una dintre cele mai moderne case de naştere de pe Pământ – în Spaţiul Natal. Când Anastasia a născut fetiţa, mi-a cerut să-i aleg un nume. Fără să mă gândesc, am răspuns *Anastasia*. Şi asta nu pentru că Anastasia l-a chemat pe fiul nostru Vladimir. Ci pentru că deja dinainte s-o nască pe fiica mea, eu începusem s-o consider pe Anastasia cea mai curajoasă, înţeleaptă şi bună femeie. Numele ei devenise pentru mine sinonimul acestor calităţi şi mi-aş fi dorit ca şi fata să le moştenească. Nu-mi pot imagina un alt educator pentru fiica mea, în afară de Anastasia. În pofida faptului că în multe momente, aceasta arată mai mult a lipsa unei educaţii, în realitate nu e aşa. Iată, de exemplu, ce s-a întâmplat cu fetiţa în taiga...

De data asta, Anastasia mă întâmpină cu veselie, ba chiar oarecum jucăuşă. Se arătă pe neaşteptate, în timp ce mă apropiam de binecunoscuta poiană, în care, acum trăiau deja în trei. Îmbrăcată într-o rochie lejeră, asemănătoare unei tunici romane, stătea pe cărare şi zâmbea. Îmi veni pe loc întrebarea: „de unde-o avea rochia?" M-am oprit, încântat de insolita viziune.

„Ia te uită"- am gândit eu - „Cât timp a trecut! A născut doi copii, dar tot tânără arată şi, ca şi-nainte, e neasemuit de frumoasă. Eu, iată, am îmbătrânit, am albit, în timp ce ea nu îmbătrâneşte nicicum".

Şi mi-am amintit cum se trezea dimineaţa devreme, cum se bucura de ziua ce sosea, se lua cu lupoaica la întrecere, făcând salturile ei cu tâlc. O mai putea face toate astea şi acum?

De parcă mi-ar fi auzit gândurile, Anastasia, fără să alerge, făcu două salturi şi se apropie de mine.

— Bună ziua, Vladimir, se auzi vocea ei.

Eu nu am reuşit să răspund imediat. Corpul Anastasiei emana o aromă îmbătătoare şi o căldură deosebită. I-am atins cu multă grijă umărul, în mod ciudat nedorind să o îmbrăţişez. Am răspuns un pic cam într-o doară:

— Bună ziua şi ţie, Anastasia.

Ea se avântă spre mine, mă strânse în braţe şi-mi şopti:

— Micuţa noastră e frumoasă şi deşteaptă foc.

Apoi Anastasia porni înaintea mea desculţă prin iarbă. Păşea picior după picior prin taiga, exact ca un manechin. La fel ca şi atunci când ne-ntâlnirăm pentru prima oară. De fiecare dată, mersul ei un pic nostim îmi readucea buna dispoziţie.

După cum era deja datina, am mers întins la lac, ca să facem baie după drum. Eu ştiam deja că menirea acestei băi nu era doar de a mă împrospăta după drum, ci, cel mai important, de a mă ajuta să elimin mirosurile necaracteristice poienei din taiga. Pentru asta, după prima baie, Anastasia mă ajută să mă ung pe corp cu un macerat vegetal, preparat din mai multe plante.

În timp ce-o făcea, glumi:

— Alimentele bune, la voi, tot mai puţine au rămas, burtica ta e un pic umflată.

— E disbacterioză. Aşa spun doctorii. Suferă

aproape nouăzeci la sută din populație, i-am răspuns eu.

—Poate că nu au îndeajuns de multă voință, burticile, spuse râzând Anastasia. —Tu însuți ai spus că zece la sută dintre oameni totuşi nu o au, această disbacterioză.

O bucată de timp am fost nevoit să mă plimb uns cu acest macerat pe tot corpul, ba chiar şi pe păr, apoi am sărit din nou, plescăind apa. Când am ieşit şi corpul îmi era aproape uscat, Anastasia îşi scoase rochia asemănătoare unei tunici romane şi mi-o întinse.

—Ar fi bine ca tu, acum, să tragi pe tine această rochie.

Anastasia stătea în fața mea cu sânii goi. Erau ceva mai mari decât înainte. Din unul se prelingea un strop de lapte.

—Încă îi mai dai să sugă fetiței? - am întrebat-o eu.

—Da, răspunse ea veselă. Îşi strânse cu ambele mâini sânul, mă stropi cu un jet de lapte pe față, râse copios, apoi îmi întinse laptele pe toată fața.

—Când o vei îmbrăca şi te vei încinge, pe tine va sta ca o cămaşă. Cămaşa asta, eu am purtat-o neîntrerupt din ziua când s-a născut fiica noastră. Uneori, fetița a dormit în cămaşă şi s-a învelit cu ea. S-a obişnuit cu mirosul şi cu forma ei. Dacă vei face aşa cum îți spun eu, fiica noastră se va acomoda mai lesne cu tine.

—Şi acum, tu cu ce te îmbraci?

—Am două cămăşi ca asta, foarte asemănătoare între ele. Le-am îmbrăcat pe rând. Asta, pe care ți-o dau ție acum, am îmbrăcat-o mai des. Şi, din plante uscate, deseori mi-am împletit cozi şi le-am agățat de păr. Acum o să merg, până ce tu o priveşti pe fiica noastră, să-ți îm-

pletesc și ție una la fel.

— Doar s-o privesc? S-o ating, s-o mângâi, va să zică, nu e voie?

— Bineînțeles că e voie, Vladimir. Totuși mai bine ar fi ca, mai întâi, să o privești. Chiar de e încă micuță, are deja personalitate și mai bine ar fi să nu o privești insistent. Familiarizează-te cu gesturile ei și încearcă să intri în lumea ei.

— Eu știu că și cu băiețelul a fost așa, mai întâi doar l-am privit. Spune-mi, Anastasia, peste cât timp aș putea să o iau în brațe?

— Vei înțelege singur, inima te va călăuzi.

Impresia pe care am avut-o era că Anastasia ar fi vrut ca eu să fac cunoștință singur cu fiica, să încerc să înțeleg câte ceva din asta, deci pentru asta născocise aceste simplificări. Dar nici eu nu m-am împotrivit. Mi s-a părut corect să urmăresc comportamentul fetiței, deoarece este evident că pentru ea, eu nu sunt altceva decât unu' oarecare. Și acest oarecare, pe nepusă masă, apucă pruncul și hai cu legănatul și cu alintăturile lui agasante, cu plescăitul buzelor țuguiate și cu îngânările infantile, pentru propria plăcere. Iar copilului, toate aceste plescăituri, și nu numai ale unui oarecare, ci îndeobște ale oricui ar fi acestea, poate că-i provoacă resentiment. Am întrebat:

— Anastasia, acum unde-i fiica noastră? Dacă tu pleci să împletești cozile alea din ierburi, eu cum o găsesc?

— E pe undeva pe aici, prin apropiere, răspunse liniștită Anastasia. Vezi de-o găsește singur, lasă-ți inima să-ți indice locul.

Demult aveam impresia de a fi înțeles cum se desfășoară viața aici, în taiga, însă de fiecare dată îmi era

dat să mă minunez de câte ceva nou. Cum era posibil să-i permiți unui prunc care nu împlinise încă nici doi anișori, să meargă, adică să se târască oriunde vrea, chiar fără să te uiți după el? Și asta în taiga, unde nu sunt oameni. În taiga, unde trăiesc tot felul de jivine sălbatice!

Cu câtva timp în urmă îl contemplasem pe fiul meu, văzându-l cum adormea în blana ursoaicei. Aceasta stătea fără să se miște până ce pe copil îl prindea somnul. Văzusem cum au grijă de prunc lupii și cum se jucau cu el veverițele șirete. Și am înțeles că aici și poiana, și animalele care trăiesc în preajmă, sunt exact ca ambientul domestic. Fiarele trăiesc pe teritoriile delimitate de ele însele, însă nu se atacă una pe alta. În ambientul domestic, câinele e posibil nici să nu atingă pisica, ba mai mult, chiar să lege prietenie cu ea, în timp ce cu altele, străine, să fie ostil. Prin urmare nici aici, pe teritoriile lor, fiarele nu se atacă între ele, ce să mai spunem să atace un pui de om!

În fața omului, animalele ce trăiesc pe teritoriile lor, fac reverențe, implicit și pe pruncul omului îl vor apăra, considerând o onoare faptul de a avea grijă de el. Totuși, această situație avea și ceva neobișnuit. De exemplu, ce s-ar fi întâmplat dacă copilul ar fi părăsit teritoriul lor? Celelalte animale s-ar purta altfel decât cele ale lui? Îndeobște, mă prinsese un gând ce nu ținea cont de logică.

Am întrebat-o pe Anastasia care se îndepărta:

—Și dacă dau nas în nas cu vreo fiară în timp ce o caut pe fiică-mea? Eu încă nu le cunosc și nici ele pe mine.

—Nu-ți fac niciun rău, Vladimir. Tu ai pe tine cămașa. Poți merge fără teamă. Nu emana gânduri de

frică.

Anastasia alergă către căsuța ei subterană.

Intrând în poiană și nevăzând pe nimeni, am pornit primprejur, gândind că fiică-mea s-ar fi putut afla pe undeva prin apropiere și că, dacă voi face cercuri, mărind gradual diametrul, o voi găsi cu siguranță. Am văzut-o chiar înainte să termin de făcut primul cerc. Micuța Anastasia stătea singură între tufișurile de măceșe, se ținea de o crenguță, se uita la o gâză și zâmbea. M-am ascuns după un alt tufiș și am început s-o urmăresc.

Fetița era îmbrăcată într-o rochiță-cămășuță, părul îi era prins într-o diademă împletită din fibrele unor plante. Terminând de observat mulțumită ceea ce se petrecea pe crenguță, păși desculță în direcția poienei. Lăsând crenguța sau planta de care se ținea, căzu. Micuța mea fiică căzu în iarbă, dar nu plânse, în liniște se sprijini cu mânuțele în pământ și se ridică. Apoi se târî în patru labe vreo doi metri și se ridică din nou în picioare, pășind încet, continuându-și mersul.

Am încercat să mă mișc neobservat și am urmărit-o pe fiică-mea. Dar, brusc, *Nastenca** dispăru sub ochii mei. În primul moment am încremenit de surpriză, am rămas țintit locului câteva clipe, apoi am alergat iute spre locul în care o văzusem mai înainte, m-am uitat împrejur, dar nu am dat de ea. Nici după copacul lângă care tocmai stătuse, nici în dosul tufișurilor. Fetița nu era încă în stare să alerge ca să poată dispărea așa subit. Am început să mă învârt în jurul copacului lângă care o văzusem mai înainte, mărind gradual circumferința cercului, dar nimic.

**Nastenca* (se pronunță *Nasteni'ca*, apostroful prescurtând litera *i*) - diminutivul numelor Anasta și Anastasia (n.t.)

M-am oprit, am reflectat ce să fac mai departe, apoi am alergat la adăpostul subteran, unde ar fi trebuit să se afle Anastasia.

Ea stătea liniştită la intrare, împletea o coroană de pus pe cap din ierburi şi cânta încetişor.

Undeva în apropiere, o vulpe cu blana neagră-maro se scărpina ca o pisicuță de trunchiul unui copac.

— Anastasia, fetița a dispărut, i-am strigat eu. — Am urmărit-o câțiva paşi, fără să o pierd din ochi. Dar, dintr-odată... Parcă a înghițit-o pământul. Nu e nicăieri.

Reacția Anastasiei a fost de lejeră mirare, şi nici măcar nu a lăsat împletitul când a răspuns:

— Nu-ți fă griji, Vladimir, cred că s-a dus la vizuina vulpii celei bătrâne.

— Cine ți-a spus?

— Vezi că vulpea se scarpină încet de copac?

— Văd.

— Aşa anunță ea că pruncul este în vizuina ei.

— Dar, poate că vulpea vrea să spună altceva?

— Dacă ar fi fost ceva primejdios, ea s-ar fi agitat. Ar fi alergat dintr-o parte într-alta şi ne-ar fi chemat după ea cerând ajutor.

— Cu toate astea, tu nu poți fi sigură sută la sută de locul în care se află fetița, mai ales că în locul în care a dispărut, nu era nicio vizuină. Eu am căutat bine.

— Bine, Vladimir, mergem împreună să vedem unde a dispărut şmechera noastră cea mică.

Când am ajuns în locul în care dispăruse fetița, Anastasia feri iarba înaltă şi eu am văzu imediat vizuina. Intrarea în ea era puțin surpată. Se vedea un fel de groapă. M-am uitat înăuntru şi am văzut-o pe Nastenca colăcită, dormind liniştită.

— Vezi? A adormit pe pământul gol şi gândesc eu că singură nu se ridică de acolo.

— În groapă este iarbă uscată, Vladimir. Fetiţa noastră, când adoarme, poate decide singură unde să-şi facă culcuşul.

— Cum adică decide?

— Dacă vrei, Vladimir, priveşte-o, eu merg să termin ce am de făcut.

Eu am rămas. Peste vreo jumătate de oră din vizuină se auziră foşnete. Fetiţa se trezise, dar nu reuşea să iasă din groapă. Însă nici nu se forţa prea tare. După prima încercare, evaluându-şi forţele, fetiţa strigă după ajutor: aho, eha. Fără să plângă, doar cu aceste sunete ceru ajutor. Într-o clipă se înfăţişă vulpea care nu demult se învârtea pe lângă Anastasia. Mai întâi se opri pe marginea gropii, privi înăuntru, adulmecă şi, întorcându-se cu spatele la vizuină, îşi coborî coada înăuntru. Vulpea se forţă şi trase afară fetiţa agăţată de coada ei. Încă vreo jumătate de metru fetiţa continuă să se ţină de coada vulpii după care o lăsă, se aşeză în patru labe, apoi se ridică pe picioruşe. Micuţa Nastenca privi împrejur, zâmbi de parcă şi-ar fi amintit de ceva, păşi încetişor, cu surâsul pe faţă, îndreptându-se către lac. Eu am continuat s-o urmăresc neobservat. În împrejurimi nu se afla niciun animal şi părea că în afară de mine nu s-ar mai fi aflat nimeni în micuţa poiană din taiga. Însă ceva mai târziu aveam să înţeleg că mă înşelam. Atât ea, cât şi eu, eram urmăriţi insistent şi la scurt timp avea să am ocazia să asist la primul conflict dintre fiică-mea şi animalele din taiga.

Micuţa Nastenca ieşi din tufişurile de zmeură, rămase puţin pe loc şi contemplă oglinda de apă a lacului, apoi îşi scoase cămăşuţa cea scurtă de pe ea şi, păşind

cu luare-aminte desculță, se apropie de lac. Îi rămăseseră vreo cinci-șase metri până la lac, când, pe neașteptate, din tufișuri apăru lupoaica care, din câteva salturi, se înfățișă între fetiță și lac. Fetița o pălmui cu micuțele ei mânuțe pe spinare, o scutură de blană și îi atinse botul. Ca răspuns, lupoaica linse piciorușul fetiței, dar cu aceste gesturi, schimbul lor de atenții amicale luă sfârșit. În planurile Nastencăi, se vede, nu intra jocul cu lupoaica, vroia doar să meargă la apă. Mai întâi încercă să o ocolească pe lupoaica ce stătea pe loc, făcând trei pași lateral. Însă numai ce fetița dădu să înainteze, lupoaica îi tăie din nou calea. Cu mânuțele, Nastenca încercă să o împingă pe lupoaică, să elimine obstacolul, însă fiara nu ascultă copilul și rămase pironită locului. Atunci fetița se așeză pe iarbă, reflectă o vreme, după care făcu o tentativă să-i treacă animalului printre picioare, dar și această încercare eșuă – lupoaica se puse jos.

Nastenca înțelese că fiara nu avea să o lase să se apropie de apă, iar obstacolul nu putea fi eliminat cu forța. Rămase un timp șezută în iarbă, se gândi, apoi făcu cale-ntoarsă depărtându-se de lupoaică și de lac. Se ridică iute în picioare, luă o crenguță, se apropie de botul lupoaicei, îi flutură creanga în față, apoi o aruncă într-o parte. Crenguța zbură vreun metru jumătate. Lupoaica se aruncă după creangă și o înhăță cu dinții. În acest timp, Nastenca, punându-și iute în mișcare picioruțele, ajunse la malul lacului. Fiara pricepu iute că tocmai fusese șmecherită și din două salturi ajunse fetița pe malul apei și o lovi cu laba.

Nastenca căzu pe spate, căpșorul îi ajunse în apă. Împingându-se cu picioarele în nisipul de pe mal, încercă să intre cu totul în apă. Lupoaica îi apucă picioru-

şul cu dinţii. Se forţă să nu-i facă rău fetei, se vedea că gesturile nu-i erau agresive. Nastenca îşi propti celălalt picioruş în botul fiarei şi, ageră, împinse până ce intră cu totul în apă. În locul acela, lacul avea aproape un metru adâncime, iar micuţa se scufundă cu căpşorul în apă, dar ieşi iute la suprafaţă. Mişcând braţele şi picioarele, reuşi să se ţină la suprafaţa apei.

Eu am crezut că fata nu ştie să înoate bine. Am alergat din ascunzătoarea mea, m-am pregătit să sar în apă, dar când am ajuns la malul apei, am văzut că lupoaica înota în ajutorul fetiţei. Nastenca se luptă cu fiara, se apucă cu mânuţele de blana ei şi împreună înotară spre un loc mai puţin profund al lacului. Simţind pământul sub picioare, fetiţa se eliberă de lupoaică.

Lupoaica udă ieşi la liman şi se scutură, împroşcând cu stropi de apă argintii care sclipeau în razele soarelui. Nu plecă, ci rămase pe malul lacului. O privea cu multă atenţie, dar cumva chiorâş pe fetiţă şi, din ce mi s-a părut mie, se uita cu precauţie în direcţia mea.

Dar Nastenca, stând pe spate pe apă, zâmbea şi o chema la ea cu insistenţă pe lupoaică. Plescăia apa cu pălmuţele, o chema insistent, dar fiara nu vroia să se apropie. Probabil fiarei nu-i plăceau jocurile acvatice sau poate că i se păreau periculoase...

Dintr-odată, Nastenca îşi întoarse privirea spre mine şi rămase neclintită. Pentru prima oară am simţit asupra mea privirea insistentă a fetiţei şi nu puteam nici să mă mai mişc. Am înţeles că mă luase drept o fiinţă nedesluşită, care îşi face apariţia subit în spaţiului ei vital.

M-a privit un timp, apoi s-a întors şi, încetişor, a ieşit din apă pe mal, s-a apropiat de lupoaica întinsă în iarbă, care a luat cămăşuţa cu dinţii şi i-a întins-o fetiţei.

Însă Nastenca nu a tras-o imediat pe corpul ud. A luat-o şi s-a îndreptat spre adăpostul subteran de la marginea poieniţei. Eu continuam să o privesc cum se plimbă prin taiga şi meditam.

Păşeşte zâmbind, micuţul copilaş, prin poiana taigalei siberiene. Nu-l înspăimântă nimic şi nimeni nu-i face vreun rău. Dimpotrivă, fiarele sunt pregătite ca la cel mai mic semn să-i sară în ajutor. Păşeşte micuţul pui de om, precum descendentul unui ţar prin împărăţia lui. Observă cu interes viaţa insectelor, a veveriţelor şi păsărilor. Se uită cu atenţie la floricele şi gustă ierbuşoarele şi fructele.

În acelaşi timp, o oricare altă fetiţă, de aceeaşi vârstă cu fiica mea, se află într-un spaţiu înconjurat de patru pereţi, unde, ca un animal în captivitate, este limitată de aceşti patru pereţi, fie ei chiar şi frumos împodobiţi, însă tot de manej. Şi părinţii îi cumpără jucării de plastic pe care ea le încearcă la gust. Milioane de băieţei şi fetiţe din lumea noastră, efectiv ca nişte animale, cresc prin apartamentele-celule. Iar noi mai şi pretindem ca ei să crească oameni deştepţi, liberi şi prosperi. Însă aceste calităţi nu şi le pot nici măcar imagina: libertatea înseamnă, mai înainte de toate, libertate de gândire, cunoaşterea şi percepţia lumii vii. Despre această lume vie, copilului, deja mai mare, i se va vorbi doar la şcoală. El, bineînţeles, va primi oarecare informaţii despre măreaţa lume a naturii vii, despre structura Universului, creată de măreţul Creator, dar niciodată nu se va putea simţi parte din ea. Acele simţăminte pe care le poate trăi omul în primii ani de viaţă, în armonie cu măreţul regn al Creatorului, fără eforturi şi concentrări, dimpotrivă, în joacă. Toate acestea nu pot fi înlocuite nici de lecţiile de la şcoală, nici de cur-

surile universitare. Eu nu îndemn pe nimeni să-şi ducă copiii în taiga.

Ar fi absurd, dar ceva se cere, oricum, făcut...

Cui îi seamănă fiica?

Seara, la intrarea în adăpostul subteran, în care micuța Nastenca dormea uneori singură, Anastasia o alăpta la piept. Eu şedeam tăcut alături şi contemplam interesantul proces.

Se dădea senzația că alăptarea, în sensul de a nutri corpul fizic al micuțului prunc cu lapte matern, nu era nici pe departe scopul principal. Nastenca, apucând sânul Anastasiei cu mânuțele, pentru un timp, țocăind din buze, sugea laptele, însă la puțin timp după se dezlipea de sân şi o privea în ochi pe mamă. La rândul ei, Anastasia nu-şi dezlipea privirea de la ea, fără să ne acorde atenție nici mie, nici mediului înconjurător.

De parcă mama şi fiica s-ar fi contopit în una în timpul alăptatului şi ar fi dialogat fără cuvinte. Asta s-a prelungit preț de douăzeci de minute, după care Nastenca a adormit. Anastasia a pus-o la culcare pe fetiță în adăpost, pe aşternutul de fân uscat şi a acoperit-o cu o țesătură. Cu colțurile libere ale țesăturii, a înfăşurat-o, apoi i-a adunat împrejur fân uscat, creând astfel un cuibuşor comod. A mai rămas un pic în fața adăpostului privindu-şi fiica ce dormea. Când, în cele din urmă, s-a ridicat şi mi-a dat atenție, am întrebat-o:

— Anastasia, tu ce spui, cu care dintre noi doi

seamănă mai mult fiica noastră: cu mine sau cu tine?

— Ca toți ceilalți părinți, şi tu ai fi vrut ca fiica să-ți semene ție, Vladimir?

— Uite că nu ai ghicit. Se înțelege de la sine că aş vrea ca fiică-mea să aibă câte ceva şi de la mine, însă, dat fiind că e fată, trebuie să fie frumoasă, ceea ce înseamnă că ar trebui să-ți semene mai mult ție.

— Va să zică, tu mă consideri mai frumoasă ca tine, Vladimir?

— Eu nu te consider frumoasă doar comparativ cu mine, Anastasia. Eu cred că tu eşti cea mai frumoasă dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut vreodată, totodată şi dintre femeile de la toate concursurile de frumusețe din lume. M-am uitat la televizor. Frumusețea participantelor la aceste concursuri e, oarecum, înjumătățită comparativ cu a ta. Tu eşti cea mai frumoasă dintre toate.

— Îți mulțumesc, Vladimir. Cuvintele tale sunt complimente sau sunt propriile tale considerații?

— Sunt şi complimente, şi considerații şi... admirație.

— Mulțumesc. Deci nu o să te întristezi, Vladimir, dacă o să-ți spun că Nastenca, la înfățişare, la față, îți seamănă şi ție puțin-puțin, dar ochişorii, sprâncenele şi corpul sunt ale mele. Părul, de asemenea, îl va avea ca al meu.

Similitudinea corporală a oamenilor vorbeşte şi despre cea a aptitudinilor, a deprinderilor şi despre asemănarea sufletească. Asta dă de înțeles că unele aptitudini şi deprinderi ale ei vin de la tine. Altele de la mine. Însă în Sufletului nou-născutului, Vladimir, întotdeauna se află trei componente.

— Trei? A treia care ar fi?

— A treia componentă este acea particulă numită

Suflet, care a sălăşluit în corpul unui om ce-a trăit acum o sută, o mie sau poate un milion de ani. Acea componentă, într-un om armonios nu se fărâmă în bucăţele, ci aşteaptă clipa sa, când recapătă un corp fizic, prin ochii căruia să vadă lumea ce-o înconjoară şi prin urechile căruia să poată auzi sunetele acestei lumi, atingând-o cu mâinile, folosindu-se de darurile ei.

—Dar dacă sufletele noastre s-au contopit în unu' singur în noua viaţă, înseamnă că fiecare ar trebui să ştie totul despre viaţa celuilalt?

—Desigur, ar trebui. Şi ştiu amândouă. Altminteri, contopirea lor nu ar fi fost posibilă. Nu ar fi putut deveni un Suflet unic.

—Prin urmare, Sufletul meu poate vedea viaţa anterioară a fiicei noastre?

—Poate, bineînţeles, doar că tu vei putea vedea şi percepe asta doar în cazul în care vei reuşi să intri în armonie cu Sufletul, iar gândurile tale nu vor fi încurcate de tot felul de distrageri ale lumii înconjurătoare, dacă El se va putea concentra.

—Cu mine e totul clar, nici eu, nici cei de-o teapă cu mine nu suntem în stare să vedem trecutul. Însă tu, Anastasia, e evident că reuşeşti să afli câte ceva despre viaţa trecută a fiicei prin acea particulă, prin Sufletului ei.

—Eu mă străduiesc, Vladimir, să văd şi să înţeleg viaţa anterioară a fiicei noastre şi pot spune că mi se pare destul de stranie. Viaţa fiicei noastre, în tine a fost foarte scurtă, nu mai mult de şapte ani. A trăit acum câteva mii de ani.

—Într-un interval atât de scurt e greu de aflat cine ştie ce despre viaţa anterioară.

—E adevărat, prea puţin. Dar se poate întâmpla

ca şi într-o viaţă atât de scurtă, omul să săvârşească o faptă care să influenţeze evenimentele ce vor să vină în următoarele milenii.

— Foarte interesant. Cum ar putea acest prunc atât de mic să săvârşească vreo acţiune care să influenţeze vieţile oamenilor de-a lungul mileniilor? Ai putea să-mi povesteşti, ba mai bine, să zugrăveşti, tablouri din viaţa anterioară a fiicei noastre?

— Pot, Vladimir.

— Atunci zugrăveşte!

Anastasia îşi începu neobişnuita povestire despre viaţa anterioară a fiicei noastre. Sau despre fetiţa al cărei Suflet sălăşluieşte azi în micuţa Nastenca.

Într-o altă dimensiune

—Cu mult timp în urmă, după cum ştii şi tu, Vladimir, pe Pământ s-a instaurat epoca glaciară. În regiunile în care se mişcau gheţarii, clima se schimbă. Răcirea nu permitea creşterea multor specii de plante. Locurile, înainte îmbrăcate în păduri, grădinile roditoare şi vegetaţia luxuriantă de flori şi ierburi, gradual se transformară în coline acoperite doar de o mantie vegetală sărăcăcioasă.

Oamenii care trăiau pe atunci pe una din colinele submontane, au realizat că viaţa în condiţiile gheţii nu mai putea fi ca înainte. Aşadar, au decis să-şi părăsească locuinţele şi să plece în aflarea unor locuri cu un climat mai favorabil. În faţă mergeau bărbaţii, în urma lor venea căpetenia neamului, Vud, care conducea copiii, femeile şi vârstnicii. Era un bătrân sur de o sută douăzeci şi cinci de ani. Păşea în fruntea unei caravane de unsprezece mamuţi care purtau în spate coşuri împletite. Într-unul din aceste coşuri erau copii, în celelalte rezerve de hrană, întrucât nu se putea şti cât ar fi putut dura călătoria.

Pe ambele flancuri ale caravanei de mamuţi, că-

lări pe cai sau pe jos, se deplasau oamenii din neamul său împreună cu toate dobitoacele care trăiau în sat. Părea ca toate vieţuitoarele să fi înţeles necesitatea de a se muta într-un alt loc, şi acum îi urmau pe oameni. În aşezământ rămaseră doar plantele, acestea neavând capacitatea de a se deplasa. ...Plante condamnate la pieire.

Vud reflecta, căznindu-se să-şi răspundă la întrebările-i puse:

„Care e motivul pentru care au loc aceste schimbări nedorite de climă, de ce a început să se răcească?"

„Prin voia cui a survenit această catastrofă?"

„Nu se va preschimba într-o catastrofă planetară?"

„Are omul vreo putere pentru a putea face ceva în scopul prevenirii ei?"

„Există corelaţie între catastrofă şi acţiunile omului?"

Vud înţelegea că dacă nu va găsi răspunsurile, pe copiii şi nepoţii săi, pe întregul neam, îi aştepta o soartă tristă. Remarcă pe chipurile adulţilor care mergeau în caravană acum, tristeţea şi preocuparea, de vreme ce considerau schimbările climatice drept o tragedie. Până şi copiii deveniră tăcuţi şi gânditori. Doar iubita lui strănepoţică de şase anişori, Anasta, se distra. Începuse un joc cu căpetenia mamuţilor, din fruntea caravanei.

Vud privea cu coada ochiului la jocul strănepoatei cu căpetenia mamuţilor. Aceasta apucă vârful trompei uriaşului mamut de şapte tone greutate, şi-o aşeză pe umăr şi se prefăcea că trage după ea enormul animal. Iar mamutul părea că se prinsese şi el la joc. Trompa, bineînţeles, şi-o ţinea singur, lăsând s-o atingă delicat pe fetiţă. Din când în când, Anasta se oprea, ca şi cum şi-ar fi tras

sufletul, îşi ştergea sudoarea imaginară de pe frunte şi spunea: „Of, eşti aşa de mare, dar aşa greoi şi leneş."

De ca şi cum ar fi fost în asentimentul fetei, mamutul scutura din cap, îşi flutura urechile, îşi ştergea fruntea cu trompa şi din nou o aşeza cu grijă pe umărul fetei de parcă nu ar fi reuşit să se mişte din loc fără ajutorul ei. Jocul era nostim şi inocent. Dar iată un alt joc născocit de strănepoată, care lui Vud nu-i plăcu:

Anasta se căţără pe trompă spre capul mamutului. Acesta o ajută, îndoindu-şi imensa trompă şi cu vârful împingând fetiţa sus. Reuşind să ajungă sus, Anasta şedea o bucată pe capul mamutului în mişcare, apoi, pe nepusă masă, ţipând *ah*, îşi dădea drumul pe trompă ca pe tobogan. Mamutul trebuia să dea dovadă de multă îndemânare pentru a reuşi s-o prindă pe fetiţă înainte de a atinge pământul, să nu o lase să se lovească sau să nimerească sub picioarele sale masive.

Vud reflectă asupra trecutului, încercând să afle în el pricina catastrofei care i-a constrâns pe oameni să-şi abandoneze patria, însă meditaţia, de fiecare dată îi era întreruptă de amintirea imaginilor din viaţa strănepoatei Anasta. El nu le alunga, îi plăceau şi îl distrăgeau de la gândurile negre legate de ceea ce se întâmpla.

La un moment dat, amintindu-şi cum, la una din lecţii, Anasta protestă împotriva unei păreri de-a lui, Vud chiar zâmbi. Văzu acest tablou în toate detaliile.

Pe atunci, lecţiile le ţinea el însuşi - Vud. În faţa sa, sub un mesteacăn pletos şedeau în cerc copii de diferite vârste şi trei adulţi. Vud îşi începu lecţia cu cuvintele:

Şerpii mijlocitori

— Multora le este cunoscut faptul că străbunii noştri s-au străduit să găsească câteo menire tuturor creaţiilor de pe Pământ. Astfel făcând, ei le-au învăţat pe vieţuitoare cum să-i ajute mai bine pe ei înşişi. Dobitoacele, ulterior şi-au educat la fel şi urmaşii, ceea ce a făcut ca şi generaţia noastră, ca oricare alta din trecut, să primească un mare dar. Iar noi, la rândul nostru, trebuie nu numai să ne folosim de toate acestea, ci să şi ameliorăm aptitudinile tuturor creaţiilor care trăiesc împrejurul nostru. În faţa generaţiei noastre stă datoria de a găsi o menire acelor vieţuitoare cărora înaintaşii noştri nu le-au găsit una. Rostind aceste cuvinte, Vud scoase de sub cămaşă un şarpe şi pronunţă:

— De pildă, să înţelegem la ce au fost lăsate târâtoarele, cum ne pot fi ele de folos nouă, oamenilor.

Cei care-l ascultau priviră la şarpele încolăcit în mâinile lui Vud însă tăceau. Primul ridică mâna, cerând să i se dea cuvântul, un băieţel cu păr roşcat, de cinci ani. Vud îi permise să vorbească.

— Eu am văzut, începu băieţelul, un şarpe ca acesta sau altfel că s-a apropiat de capra noastră şi a supt lapte din ţâţele ei. Capra nu s-a mişcat, ceea ce înseamnă că nu se împotrivea să-i dea lapte şarpelui.

— Da, este adevărat, şerpii şi alte târâtoare se întâmplă să sugă lapte de la vaci sau de la capre. Ai remarcat bine, Izor. Numai că noi, acum, vom încerca să vedem ce folos ne poate aduce existenţa acestei creaturi, le aminti Vud celor adunaţi la lecţie.

— Eu, desigur, nu am pierdut din vedere tema, continuă roşcatul, mi-am amintit doar cum sugea lapte şi gândeam că ar trebui să-i facem o gaură în capătul celălalt al corpului. Las să sugă laptele, însă coada cu gaură să o lase într-o doniţă pe care s-o umple cu lapte. În acest fel mama nu va mai trebui să mulgă capra.

Din toate părţile se revărsă un cor de voci de copii:

— Nu se poate face gaură...

— Nu se poate găuri, pe creatură o s-o doară!

— Din gaură nu va ieşi laptele, dacă creatura nu va vrea.

— Argumentul principal împotriva găurii ar fi durerea provocată şarpelui, deduse Vud, omul nu poate pricinui durere creaturilor Pământului. Propunerea ta nu e acceptată, Izor.

Vud dădu să treacă la întrebarea următoare, dar băieţelul roşcat nu se lăsă:

— Dacă nu se poate face o gaură în coadă, atunci se poate proceda altfel, susţinu el. — În timp ce această creatură sugea laptele de la capră, devenea tot mai mare, mai plină. Asta se întâmpla deoarece laptele devenea tot mai mult în ea. Creatura trebuie dresată să intre cu laptele în casă şi să-l verse în doniţă. Astfel oamenii nu vor mai fi nevoiţi să meargă cu doniţele la păşune şi nici animalele de lapte să vină acasă la oameni ca să fie mulse. Multe dintre aceste creaturi vor merge acasă la om şi nu-

mai ce vor vedea donițele goale le vor umple cu lapte.

Copiilor le plăcu imediat ideea băiețelului roșcat și se îmbulziră să-și aducă completările.

—Putem lua laptele de la ele și departe de casă, dacă ne e foame și casa nu-i aproape.

—Ar trebui învățate să vină la om cu laptele, la un sunet oarecare. Ca să nu le căutăm prin iarbă. Bați din palme, să zicem, sau fluieri și ele apar imediat, aleargă iute la om.

—Dar eu nu vreau să beau lapte din șerpi! Cine știe, poate că adaugă ceva de-al lor în lapte, remarcă timidă o fetiță.

Dar mintenaș se luară cu toții de ea.

—Păi și la vacă laptele a stat undeva înăuntru, da' uite că-l beau toți.

—Dar dacă adaugă și ele ceva, cu atât mai bine! Că doară, aceste viețuitoare sunt veșnic curate, chiar de se târăsc pe pământ.

—Da, întocmai! Sunt tot timpul curățel, nu am văzut niciodată un șarpe murdar.

Izor asculta cum judecau copiii propunerea lui și roși imperceptibil de mândrie.

—A doua variantă a ta, Izor, merită atenție, îl lăudă Vud pe băiețel și adăugă: —Mai pe larg vom discuta a doua ta variantă data viitoare. Între timp, gândiți-vă cu toții și exprimați-vă opinia sau propuneți propriile variante legate de folosirea târâtoarelor. Acum, însă, vreau să vă întreb care este predestinarea animalelor deja cunoscute de voi. Cine e gata...

Vud nu termină de vorbit. Văzu mâna ridicată a Anastei cu palma îndreptată spre el. Acest gest însemna că fetița nu era de acord cu ceva și intenționa să-și expună

protestul în fața celorlalți.

—Expune-ți protestul, Anasta, îi permise Vud.

—Sunt împotriva aducerii laptelui în casă de către târâtoare.

Copiii, unul după altul, i-au replicat Anastei:

—De ce?

—Nu trebuie să renunțăm la comodități.

—Aceste creaturi acum nu fac nimic pentru om, însă așa vor avea ocupație.

—Oamenii vor avea mai mult timp să se îndeletnicească cu lucruri mai plăcute decât mulsul vacilor.

Fetița ascultă cu calm replicile și continuă:

—Dacă târâtoarele îi vor aduce lapte omului, atunci el însuși, șarpele, se va preschimba într-o vacă.

—Ce spui tu, fetițo? Explică! - nu se mai putu reține unul din cei trei adulți.

Anasta continuă:

—Omul care primește laptele de la vacă, de la capră, de la cămilă sau de la mai știu eu ce animal, în schimb le dă atenție și sentimente. Dacă el încetează să mai ia laptele singur de la vacă și ea nu va mai simți atenția lui, atunci acel lapte nu va mai fi la fel de bun. Sentimentele sale, omul i le va dărui târâtoarei, primind laptele de la șarpe. Șarpele, astfel se interpune între om și vacă. El va fi intermediar între om și celelalte animale. El îl va tenta pe om, care îl va mulge, cu slugărnicia mieroasă, sugând de la el acele sentimente binecuvântate, predestinate tuturor creaturilor Pământului.

Rămaseră cu toții un timp în adâncă meditație.

În închipuirea lui Vud, luă naștere un tablou: un măr bogat, bătut de fructe mature. În fața sa stătea o femeie și un bărbat. Femeia spune:

—Uite, iubitule, un măr deja copt, e aşa frumos. Pomul vrea să ni-l dăruiască nouă. Întinde mâna şi pleacă creanga ca să culegem mărul copt. Bărbatul se întinse după creangă, dar nu reuşi. Dădu să sară ca să apuce creanga cu mărul pârguit pe ea, dar în acel moment, pe ram apăru un şarpe. Animalul rupse mărul şi, agăţându-se cu coada de ram şi legănându-se servil, i-l întinse omului.

—Îţi mulţumesc, târâtoareo, spuse omul şi mângâie şarpele.

Bărbatul şi femeia s-au îndepărtat de pom, fără să-i mulţumească. Ei au dăruit binecuvântatele sentimente şarpelui. Mărul s-a scuturat şi jumătate din mere necoapte încă au căzut pe jos.

Şi Vud întrerupse liniştea lăsată:

—Şi protestul tău, Anastaci'ca, merită atenţie, are rostul său. Cu toţii va trebui să reflectăm cu atenţie asupra înlocuirii contactului direct cu intermedierea dintre om şi toate celelalte plante şi vieţuitoare de pe Pământ. Să meditām asupra a ceea ce ar putea provoca asta în viitor. Eu propun ca la lecţiile următoare să revenim la această temă. Dar acum, şi Vud îşi plimbă privirile peste toţi cei prezenţi, aşa cum am stabilit, vă rog să-mi spuneţi ce menire au animalele pe care le cunoaşteţi.

Cel mai important instrument pentru construirea casei

— Eu, eu, se auziră vocile nerăbdătoare ale copiilor.

— Bine, bine, răspunse Vud, vorbiți pe rând și fie ca fiecare să dea nu mai mult de două exemple.

Copiii au sărit rând pe rând de la locul lor și au vorbit cu însuflețire.

— Vaca și capra dau lapte, mănâncă iarbă și în fiecare zi vin la om ca acesta să le mulgă.

— Măgărușii și caii sunt meniți să-l ducă pe om când acesta nu vrea să meargă pe picioarele lui.

— Găinile și rațele pleacă cine știe pe unde, zboară, dar aproape în fiecare zi se întorc și fac ouă, ca omul să vină și să le ia.

— Mamutul ajută la ridicat greutăți și le mută în locul în care îi arată omul...

Copiii vorbeau deja pentru a treia oară, fiecare încercând să definească menirea animalelor cunoscute de

ei. La urmă, Vud puse o nouă întrebare:

—Cine-mi poate spune, în ce situație pot lucra împreună animale diferite şi cum le poate conduce omul?

—Eu pot spune, răspunse acelaşi băiețel roşcat şi, fără să asculte murmurul, se uită la Vud. Acesta îi făcu semn de aprobare. —Animalele încep să lucreze împreună atunci când omul vrea să-şi ridice casă. Iar omul le coordonează cu ajutorul unui fluier. Mai întâi, interpretează un cânt de chemare şi la el vin multe animale şi păsări. Vin şi se aşează undeva în apropierea lui în aşteptare – aşa au fost dresate de înaintaşii noştri.

Încheindu-şi cântul de chemare, omul le priveşte tandru şi li se înclină. Toate viețuitoarele cu coadă dau bucuroase din ea când omul le priveşte mângâietor. Iar cele ce nu au coadă îşi manifestă în alte moduri bucuria, întrucât, pentru toate animalele, cel mai plăcut este atunci când omul le priveşte cu tandrețe. Apoi omul scoate un alt sunet cu fluierul. Din grupul de animale ies rapid urşii şi încep să sape cu ghearele mici tranşee în pământ, tocmai în locurile însemnate de om cu crenguțe. Când omul găseşte de cuviință că ajung tranşeele, emite un alt sunet din fluieraş, iar urşii se întorc la locurile lor. La un alt sunet, mamuții depozitează pietre în tranşeele săpate de urşi. În tot acest timp, deasupra locului se rotesc multe rândunele care aşteaptă cu mare nerăbdare să vină melodia lor. Şi numai ce omul le cântă din fluieraş frumoasa lor melodie, rândunelele se îmbulzesc dezordonate şi, una după alta, aduc în ciocuri mici bucățele de pământ, lut şi paie – din ce-şi fac ele cuiburile – şi presară totul peste pietre, până ce ridică pereții casei.

Băiețelul tăcu. Vud o văzu din nou pe Anasta cum se ridică de la locul ei şi îşi ridică mânuța cu palma

orientată spre el. Primi din nou permisiunea să vorbească.

—Învăţătorule Vud, vreau să te întreb, poate fi considerată construcţia unei case cea mai plăcută şi interesantă îndeletnicire?

—Da, răspunse Vud. —Bineînţeles, este o muncă deosebit de plăcută şi artistică pentru omul raţional.

—Învăţătorule Vud, de ce, atunci, această atât de plăcută muncă le este cu desăvârşire interzisă copiilor?

Vud cunoştea bine ideea fixă a Anastei de a-şi construi o micuţă casă a ei. Nu o dată se întâmplă să aducă în discuţie tema casei, însă Vud, cu mult tact, îi explică de ce copiilor nu le este permis să facă asta. Acum, ea îi punea întrebarea lui Vud în prezenţa copiilor şi a adulţilor. Pe faţă şi ostentativ. „A născocit ea ceva" - gândi Vud preocupat şi răspunse:

—Copiii, şi mai ales aceia care nu au conştientizat încă pe deplin esenţa structurii Universului, folosind fluierul şi cântând din el, ar putea să greşească melodia, iar animalele-constructoare s-ar putea încurca şi nu ar mai şti ce să facă.

—Învăţătorule Vud, pot să vă arăt ceva? - întrebă Anasta.

—Desigur, dacă are legătură cu întrebarea ta.

—Da, are, răspunse Anasta şi începu să cânte. Cântă încet-încet. Cu vocea ei subţirică, cântă o serie de melodii, tocmai dintre acelea pe care le interpretează adulţii la fluier în timpul construcţiei caselor.

—Nu a greşit o singură dată, se auzi o voce în surdină, din partea unui adult prezent la lecţie.

—Aşa este, nu a greşit, adăugă un altul.

—S-o fi auzit-o doar de câteva ori - de puţine ori

- sublinie un adult ce stătea şezut pe trunchiul unui copac la pământ, din ultimul rând şi adăugă: —Fata are o memorie bună.

Terminând de cântat, Anasta i se adresă din nou lui Vud:

—Învăţătorule Vud, am făcut barem o singură greşeală?

—Tu, Anasta, nu ai greşit melodiile, le-ai interpretat la perfecţiune.

—Aşadar, prima interdicţie mi-a fost ridicată?

—O considerăm ridicată, acceptă Vud. —Dar mai sunt şi alte condiţii. Ca excepţie, i se va permite unui copil să-şi ridice casă. Acest lucru poate avea loc doar dacă acel copil, în cazul de faţă unu dintre voi, va vorbi despre proiectul său mintal, iar adulţii îl vor găsi realizabil. Doar aşa, ei vor permite ridicarea casei drept exemplu şi ca şi caz excepţional.

Vud simţea că situaţia luase o întorsătură cu totul pozitivă şi că ar putea activa gândirea creativă la lecţia copiilor, şi spuse:

—Propun ca fiecare dornic să-şi prezinte propriul proiect peste două *luni**. Mai întâi vom analiza fiecare proiect, îl vom alege pe cel mai reuşit, după care îl vom supune judecăţii adulţilor, care-l vor aproba.

Vud nu greşise: deopotrivă şi copiii cei mai mici, şi cei mai mărişori s-au înflăcărat la dorinţa de a-şi prezenta proiectele lor inedite.

**lună* - Autorul nu are in vedere luna calendaristică aşa cum este cunoscută azi, ci durata unei revoluţii lunare, care durează, după deducţiile astrologiei, 27 zile 7 ore 43,2 minute (n.t.)

Au început să şuşotească între ei, sfătuindu-se, din câte se părea, ce să aducă nou în modalitatea seculară de construcţie a caselor.

Înţelegând că nu mai era oportun să continue lecţia, de vreme ce copiii trecuseră deja la rezolvarea temei propuse şi îşi activaseră gândirea explozivă de căutare creativă, Vud întrerupse activitatea şi dădu liber participanţilor.

Se scurseră două luni şi veni ziua mult-aşteptată de copii. Mulţi dintre ei veniră mai devreme la lecţie şi, fără să-i aştepte pe adulţi, începură să-şi împărtăşească părerile. La data prestabilită, la lecţie mai veniră şi mulţi părinţi. Imediat ce începu lecţia, fiecare dintre copii, în ordine, uşor emoţionat, a vorbit despre propriul proiect.

După cum fusese stabilit, Anasta urma să-şi expună ultima proiectul. Dintre proiectele expuse până la ea, cel mai bun păru proiectul unui băieţel pe nume Alan. Era un flăcăiaş mai mare cu opt ani decât Anasta, ştia să cânte foarte frumos şi animalele domestice îl ascultau cu multă plăcere, ca pe un adult. Băiatul era plăcut de multe fete din sat şi, în acelaşi timp, şi de Anasta. Că ar fi câştigat el, Anasta nu se îngrijora prea tare: „Mai bine să fie el cel mai tare, decât alţii" - gândi ea.

În sfârşit, sosi şi momentul ei. Încercând să-şi ascundă emoţiile, Anasta îşi începu povestirea:

— Proiectul meu, în aparenţă se deosebeşte puţin de celelalte existente. Noutatea, eu am adus-o în perete. Peretele dinspre sud. Pe acesta va fi aranjat stupul de albine. Când albinuţele vor aduce polenul de flori, iar soarele va încălzi stupul, acestea vor fi nevoite să-l ventileze cu aripioarele. Stupul nu va fi alipit de peretele casei, astfel vântişorul din stup laolaltă cu aroma florilor vor

umple camera omului.

Adulţii începură să se sfătuiască între ei, analizând noutatea Anastei. Concluzia o anunţă cu un ton solemn un bătrânel sur şi sever la înfăţişare:

— Suntem de acord cu proiectul tău, Anasta. Este demn de luat în consideraţie, aduce într-adevăr, o noutate interesantă, dar nu putem să-ţi permitem să clădeşti o casă. Construcţia unei case nu trebuie să devină un joc de copii. Casa o pot construi doar bărbatul şi femeia care au decis să-şi clădească familie, aceasta este o regulă inderogabilă. Eşti de acord cu regula?

Anasta tăcea. Nodul din gât nu-i permitea să vorbească. Cu entuziasm vibrant lucrase la acest proiect, îşi imagină şi chiar îşi simţi căsuţa, mintal deja trăia în ea, dormea pe patul moale, privea pe fereastră dindărătul perdelelor pânzele de păianjen de pe frumoasele straturi de flori, respira subtila aromă a florilor purtată de albinuţe... În acea clipă se ridică de la locul său Alan.

— Îmi permiteţi să vorbesc despre regula inderogabilă? - vorbi el privind spre adulţi, după care continuă: — Este, desigur, o regulă justă şi nu poate fi modificată. Dar se poate face astfel încât să nu o privească şi pe Anasta.

Cu toţii - adulţi şi copii - îl priviră nedumeriţi pe Alan.

— Şi cum s-ar putea face asta? - se auzi o voce.

— Permiteţi-mi să vă arăt cum, răspunse Alan.

— Dovedeşte, îi permise vârstnicul.

Alan se apropie de Anasta şi se opri în faţa ei. După asta îşi scoase *pandantivul personal** (vezi note) de la gât şi-l puse la gâtul Anastei:

— Mărită-te cu mine, Anasta, îi propuse el.

Publicul amuţi. Anasta pierdu vocea, doar ochişorii îi sclipeau şi îl măsurau din cap până-n picioare pe tânărul din faţa ei.

— Accepţi, Anasta? - întrebă Alan.

Ea dădu energic din cap, apoi îşi scoase medalionul de la gât şi i-l întinse lui Alan. Flăcăul, însă, nu-l luă, ci îngenunche în faţa fetiţei, ca ea însăşi să-i aşeze la gât frumosul ei pandantiv. Oamenii priveau uimiţi la ceea ce se petrecea. Alan o apucă de mână pe Anasta şi rosti adresându-i-se vârstnicului cărunt:

— Anasta acum nu mai are interdicţie, iar regula inderogabilă nu i se mai aplică şi ei.

— Bine, începu oarecum neîncrezător vârstnicul, doar că oamenii se unesc pentru a încropi familii. Anasta e încă prea mică, nu poate naşte copii.

— Da, aprobă Alan, este micuţă. Dar cu fiece zi ce trece şi cu fiece an va creşte. Şi va sosi ziua când va deveni o frumuseţe de fată. Eu sunt încredinţat că o să am răbdare, voi aştepta această zi fără să-mi schimb decizia.

Vârstnicii prezenţi la lecţie îi permiseră Anastei să-şi ridice căsuţa, cu condiţia ca aceasta, peste unsprezece zile să fie dărâmată, pentru a nu fi părăsită. Deoarece Anasta, din cauza vârstei, nu avea încă voie să locuiască separată de părinţi.

În ziua predeterminată, pe micuţa colină se adunară toţi sătenii aşezământului. Lângă rondul de flori stătea Anasta. Ea însemnase dinainte locul de casă, cu ramuri şi beţişoare. Era din cale-afară de emoţionată, căci, deh, atâta lume avea să o urmărească în acţiunile ei... Dar cel mai mult o emoţiona faptul că, printre toţi aceşti oameni, era şi Alan. În ea luaseră naştere unele sentimente speciale pentru acest tânăr după ce el îi făcu propunerea

de a-şi uni vieţile. De Anasta se apropie vârstnicul şi deschise în faţa ei o cutiuţă frumoasă cu un fluieraş înăuntru - cel mai important instrument la construcţia unei case. Cu mâinile tremurânde, fetiţa luă fluieraşul, cu degetuţele acoperi câteva găuri şi apropie instrumentul de buze. Însă nu se auzi nicio melodie; Anasta simţea că înainte ar trebui să se liniştească. Strânse la piept fluieraşul şi, privind la oamenii adunaţi pe colină, gândi repede-repede ce să facă să se liniştească. Însă emoţiile-i creşteau.

Atunci, din grupul de oameni se desprinse un tânăr şi se apropie de ea. Era Alan. Ajunse lângă fetiţă şi-i spuse:

—Şi eu cunosc melodia asta şi pot s-o interpretez. Ai decis unde se va înălţa casa şi cât de mare va fi? Ai câştigat concursul, deci casa e a ta, eu doar o să cânt melodia.

Cu ochii sclipitori de lacrimi, fetiţa se uită la frumosul flăcău şi cu buzele tremurând de emoţie, vorbi:

—Vreau să cânt singură, Alan. Îţi mulţumesc, dar va trebui să fac totul singură.

—Atunci ascultă-mă cu atenţie, Anasta. Trage aer în piept şi ţine-ţi răsuflarea. Ţine-o cât poţi tu, apoi expiră, dar nu dintr-odată, ci în trei reprize. Ultima fă-o în aşa fel încât în plămâni să-ţi rămână cât mai puţin aer. După asta, respiră normal. Chiar de la prima expirare tu să te gândeşti doar la respiraţie, uită tot ce te înconjoară şi deîndată ce respiraţia se normalizează, începe să cânţi. Eu voi sta în spatele tău şi voi privi la lumea de pe colină, împiedicându-le gândurile şi privirile să se atingă de tine. Tu, calmă şi încredinţată, clădeşte-ţi căsuţa de basm.

Anasta făcu totul aşa cum o învăţă Alan, duse fluieraşul la buzele deja calme şi... umplu spaţiul cu cân-

tecul de chemare.

Peste puțin timp, din pădure şi de pe imaşurile cu păşuni începură să sosească animale. Când acestea se adunară de ajuns de multe, Anasta interpretă melodia cunoscută, se poziționă în centrul ovalului ce desemna perimetrul viitoarei căsuțe şi cântă din nou, acum însă o altă melodie. Trei urşi se desprinseră spontan din grup, alergară în salturi spre ovalul desenat de Anasta, se învârtiră împrejur, îl adulmecară şi începură să sape tranşee pe locurile indicate de crenguțele presărate de Anasta. Se vedea că se străduiau să facă totul cum se cuvine. Pe nepusă masă, doi ursuleți, nemaiputându-se abține, săriră în tranşeul săpat după toate aparențele de mama lor. Anasta, încurcată, încetă să mai cânte. Amuțiră cu toții. Atunci ursoaica apucă pe unul din puişori cu dinții de greabăn şi-i dădu o labă. Îl trase afară din şanț. Ursulețul se depărtă în tumbe. Ursoaica făcu acelaşi lucru cu cel deal doilea puişor, după care se oțărî la amândoi, privi la fetița cu fluierul în mână şi agită o labă în direcția ei, aşijderea unui dirijor. Şi Anasta cântă din nou din fluier.

Când tranşeul a fost terminat, Anasta schimbă melodia şi trecu la sunete joase, ritmice şi sacadate. Şi, unul după celălalt, intrară în tranşeu mamuții, fiecare aducând cu trompa câte o piatră. Se rânduiră şi cărară pietre până ce-şi terminară opera şi umplură tranşeul cu pietre. Acum sunetele joase, ritmice se preschimbară în triluri de păsărele. Rândunelele care se roteau în zbor deasupra construcției, ca la un semn dispărură, însă se întoarseră imediat. Ba ici, ba acolo, se aşezau pe câteo piatră, lăsând ceva din cioc.

Micuțele păsărele puteau aduce în pliscurile lor câte puțin material de construcție, însă erau multe şi

munceau cu însufleţire şi ordonate. Mulţumită lor, sub cântul fluieraşului, peretele casei creştea văzând cu ochii.

Note

*pandantiv personal (rus. *родовой кулон*) - este vorba despre medalionul (pandantiv) de lemn care se primeşte şi se transmite în familie (n.t.)

Nu-ți grăbi vremea

Amintirile din mintea lui Vud, despre viața anterioară a Anastei, nu se opriră, ba îl făcură chiar să surâdă imperceptibil, aducându-i din nou în fața ochilor o întâmplare.

Amurgea. Vud tocmai își clătise picioarele în pârâiaș și se pregătea să se întindă de culcare, când auzi un plâns de copil, ba mai mult decât un plâns – era un urlet. Se răsuci și o văzu pe Anasta alergând spre el. Avea o înfățișare inedită: fața-i era murdară de ceva negru, iar din tăietura rochiței la piept ieșea un smoc de fân. Alergă șchiopătând ușurel spre Vud, se așeză pe pridvorul casei și, luându-și căpșorul în mâini, se dezlănțui.

— Oh, ce durere mă frânge, bunicuțule! De parcă mi s-ar termina viața!

Acum, după propunerea lui Alan, fetița ar fi vrut să crească cât mai repede. Se trezea dis-de-dimineață și în loc să alerge la pârâu să se scalde, lua un bastonaș drept, mergea la peretele casei și își însemna înălțimea. În oglinda pârâului, înainte de a plonja în apă, se privea și se gândea când îi vor crește sânii din care sug pruncii, ca la femeile adulte.

— Bea puțină apă, Anastaci'ca, și liniștește-te. Povestește ce s-a întâmplat.

Anasta bău câteva înghițituri de apă din urcior şi, printre sughițuri, începu să-şi spună păsul lui Vud.

—Aşa şi ştiam, bunicule, aşa şi ştiam... De el se îndrăgostesc toate, pentru că-i cel mai frumos şi cel mai deştept. Eu mă frământ pentru că ştiu că pân' ce cresc eu, vreuna dintre domnişoarele adolescente se va îndrăgosti de Alan al meu, negreşit aşa se va întâmpla. Azi, pe la amurg, le-am văzut pe două din aceste fete mergând în poiana de sub munte şi vorbind de Alan al meu. Şi am înțeles că nu-mi pot permite să mai aştept pân' ce cresc. Trebuie să fac ceva acum, aşa am hotărât şi... fac.

—Anasta, de ce ai încercat să-ți maschezi alunița aceea? Că nu se vede doar, părul tău fermecător o acoperă, îți acoperă zâmbetul, spuse Vud.

—O acoperă. Însă vântişorul bate şi o descoperă.

—Lasă

să o descopere, uite, mie, alunița ta îmi place tare mult, seamănă cu o steluță.

—Ah... - se bâlbâi iar Anasta, ție, bunicule, îți place, însă mie deloc. De parcă aş fi însemnată! Mama nu are nicio steluță pe frunte, tata nici el, la fel nici tu, bunicule. Cine mi-a desenat-o în frunte? Cine m-a mutilat? Ah...

—Nimeni nu te-a mutilat, Anastaci'ca, dimpotrivă, te-a înfrumusețat. Dacă vei face fapte plăcute pentru oameni, ei vor spune că toate astea le-a făcut fetița cu steluță-n frunte. În schimb, de vei face lucruri urâte, oamenii vor spune că le-a făcut o fată cu o pată-n frunte. Orice caracteristică exterioară a omului devine minunată dacă faptele lui sunt minunate.

Vud îşi mângâie strănepoata pe căpşor, apoi o întrebă:

—Spune-mi, Anastaci'ca, ce-i cu fânul acela sub rochița ta?

—Mi-am făcut două umflături din fân şi mi le-am legat la piept cu o fâşie de pânză ca să pară că sunt şi eu domnişoară. Şi în pantofiori mi-am băgat fân ca să par mai înaltă. Şi aşa, maturizată, am pornit spre poiana unde se adună fecioarele şi flăcăii. Am ajuns acolo şi l-am văzut pe Alan cu fârtații lui, iar nu departe de ei, fetele se strânseseră şi discutau între ele, din când în când uitându-se pe furiş la el. Alan, la rândul lui, se uita la fecioare.

Pe Anasta o podidi plânsul, dar continuă printre lacrimi:

—Eu l-am văzut, bunicule, se uita, se uita! Ştiam că acuşi-acuşi se vor lua de mâini, se vor aşeza în cerc, vor cânta şi se vor privi unii pe ceilalți. Şi, ca să particip şi eu, am intrat în cerc cu fetele. Una din ele, numai ce dădu cu ochii de mine o şi pufni râsul. Şi... dă-i cu râsu-n hohote... Celelalte mă văzură şi le umflă şi pe ele râsul. Râseră şi flăcăii care erau împreună cu Alan. M-am simțit atât de prost, bunicule Vud, atât de prost! Eram singură şi ei toți râdeau de mine. Se uitau la mine şi râdeau în hohote. Unu din ei se tăvălea prin iarbă, se ținea de burtă şi hohotea.

Vud lăsă capul în pământ, încercând să-şi ascundă zâmbetul, şi întrebă:

—Şi Alan a râs de tine, Anastaci'ca?

—El nu râdea de mine, bunicule, nu râdea chiar deloc. Alan m-a bătut.

—Te-a bătut? - s-a mirat Vud. —Cum te-a bătut?

—Uite-aşa, m-a bătut, bunicule. Mai întâi a venit şi m-a luat de mână. Ca pe un copil mic m-a apucat de mână, a spus Anasta printre sughițuri. —Eu vreau să fiu

mare... Însă el... M-a luat şi m-a dus în tufişuri. Acolo m-a aşezat pe un trunchi de copac şi mi-a zis: „Fugi acasă, Anasta şi nu te mai prosti." Dar eu i-am spus că nu merg nicăieri şi, ca să fiu convingătoare, am bătut din picior de câteva ori. Atunci m-a luat de mână şi m-a pălmuit. Uite-aşa, uite - Anasta îi dădu o pălmuţă la şezut bătrânului şi i-a strigat: —Acum sunt bătută, atât de nefericită, de abandonată şi nemăritată!

—Ţi-a luat pandantivul? Pandantivul lui, a întrebat Vud.

—Nu, nu mi l-a luat.

—Asta înseamnă că mai eşti încă măritată, concretiză Vud.

—Şi ce dacă sunt măritată? Oricum sunt bătută şi nefericită.

—Chiar te-a durut aşa de tare când te-a pălmuit Alan? - a întrebat Vud.

—Nu ştiu, bunicule, nu ştiu. Nu am simţit nicio durere, dar amărăciunea a fost mai profundă decât oricare altă durere.

— Linişteşte-te, Anastaci'ca, e evident că Alan te-a pălmuit din iubire, ca tu să nu mai faci gesturi prin care lumea să râdă de tine. Adică, te-a protejat de la alte situaţii ridicole.

—Din iubire? Aşa se pălmuiesc oamenii când se iubesc?

—Mda, nu e tocmai o metodă potrivită, dar e posibil ca Alan, în acel moment să nu fi găsit ceva mai potrivit. Tu ştii, Anastaci'ca, continuă Vud descheindu-i bluziţa şi scoţând şomoiogul de fân, nu ar trebui să te dai atâta în vânt să devii adultă. Vei deveni şi fără toate aceste eforturi. Acum trebuie să te gândeşti la altele, fetiţa

mea.

— La ce, bunicuțule, la ce?

— Așează-te pe genunchii mei, Anastaci'ca, o să îți cânt melodia ta iubită, aceea fără cuvinte.

Anasta își lăsă capul pe genunchii lui Vud, sughiță încă o dată, de două ori, și la primele acorduri ale binecunoscutei melodii, adormi.

A doua zi, fetița alergă la Vud bucuroasă și agitată. Îi strigă de departe:

— A venit la căsuța mea! Mai întâi am dat să mă ascund când l-am văzut din ferestruică, apoi am rămas în liniște ca el să creadă că nu e nimeni acasă. Alan s-a apropiat de căsuță și s-a așezat la intrare. S-a așezat, bunicule, și a spus: „Eu știu că ești acasă, Anasta. Tu ești o fetiță foarte deșteaptă și conștiincioasă, eu te voi aștepta să crești mare și frumoasă. Crede-mă, te voi aștepta! Doar tu nu-ți mai grăbi vremea." Eu am rămas tăcută și mi-a trecut toată supărarea pe el. Aș fi vrut să alerg la el, să-l îmbrățișez și chiar să-l sărut, așa ca oamenii mari, pe obraz, dar nu am făcut-o. Am rămas tupilată ca să nu-mi grăbesc vremea.

Alan a rămas șezut în tăcere încă un timp acolo, la intrare, apoi s-a ridicat și a plecat. Și eu am dat cu fuga la tine ca să-ți povestesc, bunicule Vud. Îți mai spun ceva, bunicuțule. Alan cât a stat acolo la mine, a desenat pe peretele căsuței trei floricele: una mai mare, alta mai mică și o a treia mică de tot. Eu le-am văzut când am ieșit - sunt foarte frumoase!

Vud o îmbrățișă pe Anasta și o întrebă:

— Așadar nu mai ești atât de amărâtă? Ți-a trecut amarul?

— Acum eu sunt fericită și am simțit nevoia să

fac ceva deosebit, frumos, la care să privească toți, să se bucure şi să spună: „Foarte frumos, tare, tare!", şi Alan să audă şi să fie mândru de mine.

—Ai luat o decizie foarte corectă, Anastaci'ca. Fă ceva, inspirată de măreţul sentiment al creaţiei - doar asta ar putea să-ți aducă iubirea celor dimprejur!

Se cere gândire

Întrerupându-şi amintirile, Vud i se adresă strănepoatei care deja născocise un alt joc cu mamutul din fruntea caravanei:

— Anasta, tu, cu jocurile tale, îl ții pe mamut foarte concentrat. E frumos aşa? Să tratezi în acest fel animalele ascultătoare şi bune?

— Bunicuțule Vud, eu îl țin ocupat pe mamut cu ceva plăcut, îl distrag de la gândurile sale triste. Iată că şi pe tine te-am abătut de la gândurile tale deloc vesele, bunicuțule, replică Anasta cu vocea-i pițigăiată.

— Da... Cam toți au gânduri triste acum. Au şi motiv să fie aşa. Tu, Anastaci'ca, nu eşti tristă?

— Nu, bunicule.

— Aşadar, nu ai habar de ce adulții din familia noastră nu mai sunt veseli?

— Eu înțeleg, bunicule Vud. Sunt abătuți din cauza ghețarului care se apropie. Multe plante vor pieri de frig. Multă lume a fost constrânsă să-şi abandoneze leagănul natal. Şi nu ştie nici unde să meargă şi nici cât va trebui să peregrineze aşa.

— Mda... - răspunse gânditor Vud. Apoi întrebă un pic mirat strănepoata: — Însă tu, Anastaci'ca, nu eşti tristă că trebuie să ne părăsim locul de baştină?

—Nu, bunicule, nu sunt tristă. Numai ce acest gând trist şi abătător a luat naştere în mine, eu l-am îndepărtat şi acum nu-l mai am, răspunse cu vocea-i veselă Anasta, legănându-se pe trompa mamutului ce mergea alături de Vud, de parcă ar fi înţeles necesitatea de a o duce pe fată la pas cu bunicul ei, dându-le astfel posibilitatea de a dialoga.

Răspunsul strănepoatei pe Vud îl uimi, dar îi şi stârni curiozitatea. Prin ce metodă misterioasă reuşise ea să abată acel gând trist? Şi o întrebă:

—Anastaci'ca, spune-mi, cum ai reuşit să îndepărtezi gândurile triste?

—E banal, bunicuţule. Am hotărât, pur şi simplu, să rămân în leagănul natal.

—Ai hotărât să rămâi? Şi cum ai hotărât, de vreme ce, uite, te depărtezi de el, împreună cu mine?

—Da, pentru moment eu mă depărtez, vă conduc pe voi pe calea de plecare. Dar, imediat ce ne vom ridica, uite, pe colina ceea care se vede la orizont, va fi miezul zilei şi eu va trebui să fac cale-ntoarsă. Pe înserat voi fi acasă. Vine dimineaţa şi ea se va bucura de mine. Eu deja de pe acum mă bucur! Şi-mi închipui leagănul meu natal cât se va mai bucura...

Vud nu se lăsă impresionat de cuvintele strănepoatei. Gândi că ea poate glumise sau îşi imagină întoarcerea, doar pentru a alunga gândurile împovărătoare. Şi atunci hotărî să intre în jocul hâtru al strănepoatei şi-i spuse:

—Clar că leagănul natal se va bucura de întoarcerea ta, dar ce-o să faci tu acolo, de una singură?

—Mai întâi şi mai întâi, o să ridic o grămăjoară de pământ şi o să pun ierburi pe lângă rondurile mele de

floricele, vorbi din nou cu vocea-i piţigăiată, Anasta. Grămăjoara va împiedica vântul rece dinspre gheţar să adie peste floricica mea adorată. Iar când va înflori, eu musai voi fi alături de ea. Că dacă nu e nimeni lângă ea atunci când înfloreşte, floricica se poate întrista tare.

„Ce folos să înfloresc?", o să gândească ea. „La ce bun, de vreme ce nimeni nu se bucură de frumuseţea mea?" Însă eu îi voi fi alături şi mă voi bucura!

— Odată cu îngheţul, Anasta, va înflori o floare care înainte nu a existat. Multe plante nu vor mai putea înflori la ger. Peste leagănul nostru natal va cădea un ger năprasnic, vorbi mai mult ca pentru sine, Vud, ridicându-se deja pe deluşorul de care vorbise Anasta. — Negreşit va veni îngheţul.

— Eu îl voi opri, bunicuţule, vorbi din nou flecăreaţa Anasta, sărind de pe trompa mamutului şi continuă cu entuziasm: — Încă nu ştiu cum, dar negreşit îl voi opri. Acolo, acasă, ceva îmi va sugera cum să-l opresc. Simt, foarte intens simt, că-mi va spune şi că eu voi reuşi.

Acolo, acasă, există dezlegarea. Există, dar toţi au plecat! Nimeni nu s-a gândit la asta. Şi nimeni nu o va putea scoate la iveală. Fiecare s-a gândit cum şi unde să fugă de îngheţ. Şi nimeni nu s-a concentrat cum să preîntâmpine gerul. Iar tu, bunicule Vud, tocmai tu vorbeai des pe la întruniri că oamenii trebuie să gândească.

Vud se opri. Se opri şi mamutul căpetenie, în spatele lui se opriră toţi ceilalţi mamuţi din caravană. Vârstnicul cărunt, căpetenia neamului, o privi cu atenţie şi în tăcere pe strănepoată. Ceea ce făcu în minutul imediat următor nu a reuşit niciodată după aceea să explice, nici lui însuşi, nici celorlalţi. A dat ordin oamenilor care mărşăluiau pe flancurile caravanei de mamuţi să-şi conti-

nue calea, apoi îi vorbi Anastei:

—Ultimul mamut din caravană, cel şchiop, este fiul căpeteniei. El te cunoaşte bine şi te va sluji mai bine decât toţi ceilalţi. Ia-l, Anasta, şi când frigul va deveni insuportabil, vei călări pe el şi ne vei ajunge din urmă.

—Îţi mulţumesc, bunicule Vud, răspunse veselă fetiţa, apucându-l pe bătrân cu braţele de picioare şi strângându-se la el. —Mulţumesc!

—Cum o să le explic eu hotărârea ta mamei şi tatălui tău?

—O să le vorbesc eu, imediat ce plec spre casă. Acum nu e bine să le spun nimic. La revedere, bunicuţule Vud.

Anasta, din câteva salturi, ajunse la mamutul din coada caravanei. Vud conduse din priviri figura care devenea tot mai mică, de parcă nu ar fi realizat ceea ce se petrecea. Îşi continuă călătoria, un timp cu capul pustiu de gânduri. Abia cu câteva ore mai târziu, Vud se întrebă în sine: „De ce am fost de acord? Se cere gândire! Nimeni nu s-a gândit cum să preîntâmpine. Nimeni! Doar ea, singura". Apoi, cu voce tare, rosti: „Am procedat corect".

Mamutul Dan

Şchiopătând uşor, la coada caravanei păşea imensul mamut Dan. Statura şi puterile îi erau aceleaşi ca ale tatălui său, căpetenia caravanei.

Pe când era încă micuţ, o stâncă căzută de pe creasta muntelui îl rănise la un picior. Oamenii din sat i-au înfăşat animalului piciorul şi i-au pus o tijă de lemn ca oasele să i se prindă la loc drepte. Din această cauză, Dan a fost obligat să stea multe zile în solitudine. Atunci a luat naştere mişcătoarea prietenie cu micuţa Anasta, pe atunci de trei anişori, care-l luă la ea.

Micuţa fetiţă îl vizita adesea pe mamutul în repaus cu piciorul bandajat, îi aducea bunătăţi şi vorbea cu el. Îi cuibărise alături o pisicuţă care alunga din iarbă muştele şi insectele care-l necăjeau pe mamut. Însă, cel mai important, ea îi vorbea, îl învăţa, aidoma adulţilor care-şi educă progeniturile.

Când i-a adus pisicuţa, Anasta se postă în faţa lor şi arătă cu degeţelul cerul, îndreptându-şi privirea în sus şi rostind cuvintele: *cer, nor, soare*. Apoi se lăsă în genunchi, mângâie cu mânuţele iarba şi spuse cu voce tandră: *ierbuşoară verde, floricică parfumată.*

Pisicuţa şi puiul de mamut urmăriră cu atenţie gesturile fetiţei, iar la câteva zile, timp în care ea le repeta

regulat cunoştinţele, se petrecu ceva deosebit. Când Anasta pronunţă cuvintele *cer, nor,* mai întâi mamutul, apoi şi pisicuţa îşi orientară privirile spre cer. La auzul cuvântului *iarbă,* s-au uitat la iarbă. Când fetiţa spuse *floricica parfumată,* pisicuţa, pe neaşteptate săltă prin iarbă şi adulmecă floarea, întocmai cum făcea Anasta.

Anasta îşi duse mai departe lecţiile şi după ce puiul de mamut se întremase deja. Fetiţei îi plăcea să le transmită prietenilor patrupezi fiecare nou cuvânt învăţat de la adulţi, iar tânărului mamut şi pisicuţei le plăcea atenţia acordată de Anasta cea bună. Ca doi şcolărei disciplinaţi, la miezul zilei veneau la rondul de flori al Anastei. Ca de obicei, la aceeaşi oră sosea şi fata şi le ţinea pupililor ei o nouă lecţie. Dacă se întâmpla, dintr-o oarecare pricină, ca fetiţa să nu vină, şcolăreii patrupezi o aşteptau ceasuri de-a rândul pe prietena şi învăţătoarea lor sau mergeau în căutarea ei.

Când Anasta împlini şase ani, mamutul Dan, şi el crescut, la înfăţişare deja de seama mamuţilor adulţi, se deosebea la comportament de ceilalţi de teapa lui. Străbunicul Anastei, căpetenia neamului ei - Vud - a fost primul care a remarcat că mamutul Dan înţelege vorba oamenilor. Acestei concluzii i-a precedat următoarea întâmplare:

Vud şedea la umbra pomului pletos şi împletea un coşuleţ pentru merinde din nuiele. Anasta flecărea adesea cu străbunicul ei – îi plăceau în mod deosebit povestirile lui şi se băga în toate treburile lui. Şi de data asta era lângă el. Veşnic vorbăreaţa strănepoată îi povestea lui Vud cu însufleţire părerea ei despre recoltarea fructelor şi îl asigură că dacă coşuleţul va ieşi frumos, atunci şi poamele în el strânse aveau să fie delicioase. Şi în acele mo-

mente, Vud remarcă mamutul ce stătea la vreo zece paşi de Anasta. Dan o urmărea cu multă atenţie pe fetiţă şi-i asculta vocea de parcă ar fi înţeles sensul cuvintelor şi al discuţiei. „Probabil îi place intonaţia vocii fetiţei sau energia emanată de ea", gândi Vud. Văzând că în vasul în care stăteau la înmuiat nuiele pentru coş, apa era pe terminate, Vud o rugă pe Anasta să-i aducă puţină apă de la un izvoraş din apropiere. Însă de data asta, neîncetat ascultătoarea şi săritoarea strănepoată, nu se pripi să-i îndeplinească ruga lui Vud. Se răsuci puţin înspre mamut şi-i strigă: „Dan, adu apă de la izvor." - şi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îşi duse mai departe firul însufleţitei povestioare despre poamele din coşuleţ.

Mamutul se ridică şi se îndreptă încetişor, pas cu pas, în direcţia izvoraşului. În aceeaşi clipă, Anasta adăugă cu voce tare: „Repejor, Dan".

Imensul mamut o luă la fugă.

Şi Vud realiză că Dan, comparativ cu alţi mamuţi, nu numai că îndeplinea poruncile date, dar şi înţelegea omul mult mai profund decât alte vieţuitoare: înţelegea sensul cuvintelor şi, mai mult decât atât, semnificaţia expresiilor. Mamutul aduse în trompă puţină apă şi, la indicaţiile fetei, o vărsă în vasul cu nuiele.

—Mulţumesc, îl lăudă Anasta pe mamut şi adăugă: —Diseară să nu uiţi să stropeşti rondurile cu flori. Acum mergi în pădure, prânzeşte, vezi că-s ocupată.

Mamutul se conformă ordinului dat de fetiţă, dând din cap, şi plecă în pădure.

„Care-i limita regnului animal în a-l servi pe om?", reflectă Vud. „Până în ce punct poate ghida omul animalele? Iată, noi, oamenii, am născocit roata, cu toţii ne-am entuziasmat de marea invenţie, i-am găsit infinite

utilizări, în timp ce creațiile vii – infinit mai desăvârșite – am uitat să le mai cunoaștem. Să fie bună calea pe care a purces neamul nostru? Spre ce-l va purta necunoașterea posibilităților și menirii diversificatei lumi a naturii înconjurătoare omului?"

Aceste reflecții, aceste gânduri îi nelinișteau Sufletul lui Vud.

Nu te lăsa, Leagăn! Eu sunt cu tine!

Văzând-o pe Anasta alergând spre el, Dan dădu bucuros din cap, își flutură urechile și se opri. Imensul mamut îi întinse trompa micuței fete și cu vârful îi atinse delicat umărul. Ea apucă vârful trompei, își lipi obrăjorul de acesta, îl mângâie duios, apoi cu ton vesel ordonă: „După mine, marș!", și alergă țopăind în direcția leagănului natal abandonat.

Mamutul se întoarse în pripă și o luă pe urmele fetiței. Când Anasta obosi, printr-un singur gest îl opri pe mamut și, cățărându-se pe trompa sa, i se urcă pe cap. Aranjându-se pe spinarea lui Dan, zări pisicuța, demult devenită o pisică în toată firea, care-și purta încă vechea poreclă – *Pisicuța*. Aceasta se frecă de piciorușul fetiței torcând cu bucurie și simț de supunere.

Cei trei prieteni ajunseră în satul natal seara târziu. Anasta îl trimise pe mamut pe pășune, intră în căsuța ei din lut și paie, se urcă pe întuneric pe lavița cu fân, se acoperi și adormi pe loc.

Se trezi în zori. Alergă afară, se întinse și desfăcându-și brațele își expuse corpul razelor calde și blânde

de soare. Scăldându-se în căldura soarelui, fetiţa alergă spre pârâu şi din fugă plonjă în micuţul vad cu apă cristalină. Apa rece de izvor îi pişca corpul Anastei, însă ea plescăia apa şi se hârjonea cu veselie. Ieşi din apă, şi ţopăia, şi alerga împrejur, neştiind unde şi pe ce să cheltuiască energia ce-i umpluse fiinţa, apoi alergă spre o micuţă ridicătură de pământ.

Adia un vânt îngheţat. Fetiţa îşi strânse în jurul taliei un şal şi aruncă peste umăr unu din colţurile acestuia. Silenţioasă, privea la pământul pe care, nu demult, locuise neamul ei.

Spaţiul natal, odată acompaniat de trilul neîntrerupt al multitudinii de păsărele, de fojgăitul şi foşnitul insectelor, acum căzuse ca şi osândit într-o adâncă tăcere. Ici-colo, iarba albea de la îngheţul de peste noapte. Nu mai înfloreau copacii prin livezi, tufişurile nu-şi mai deschideau muguraşii, ca resemnate cu toate cele. Leagănul natal, învăluit în tăcerea apăsătoare, cu multitudinea de forme de viaţă veştejite, dar încă vii, o asculta nedumerit pe fetiţă. Şi dintr-odată totul se cutremură! Când...

Un strigăt de mirare şi autentică bucurie, aidoma unui fulger, spintecă liniştea de mormânt:

—Heeeei! He-e-e-i! - exclamă Anasta sfidătoare în liniştea apăsătoare. —Nu te da bătut, Leagănul meu! Eu sunt Anasta, Patria mea! Eu sunt cu tine!

Se precipită de pe ridicătură spre rondul ei cu flori, atingând din fugă tulpinile pomilor şi mângâind crengile tufişurilor.

—Hei! - strigă iarăşi ea, înconjurând în fugă trunchiului unui măr bătrân cu frunzele veştede.

Glăsciorul subţire, acut şi plin de bucurie al copilei sfârtecă liniştea căzută peste leagănul natal. Pe neaş-

teptate, glăsciorului Anastei i se alătură un altul, gros, baritonal şi vânjos. La strigătul Anastei, alergă de la păşune mamutul Dan. Alergă stropind cu urină tot ce întâlnea în cale. Alături de glasul fetiţei se auzea acum şi un mieunat neîncetat - pe Anasta o susţinea şi *Pisicuţa*. Anasta se opri lângă rondul de flori de care grijea precum făceau toţi copiii satului - fiecare cu al său. Iarba de pe un lat al rondului de flori se albise, florile se ofiliseră, doar floricica preferată a fetiţei se păstrase intactă - un butonaş compact. Era plecat cu faţa la pământ, de parcă ar fi stat pe gânduri, să înflorească sau nu. Însă fetiţa, privind la butonaşul plecat, nu se întristă ci, dimpotrivă, îi zâmbi. Nu se întristă, deoarece nu reuşi să-şi imagineze floricica preferată ofilită, ci o văzu desfăşurată în toată splendoarea ei.

Lăsându-se pe vine în faţa plantei pe cale să se usuce, ea îi şopti tandru:

—Hei, floricico, sunt aici, trezeşte-te.

Mai departe, îşi vârî arătătorul în gură şi-l ridică, verificând din ce direcţie suflă vântul îngheţat. Stabilind orientarea curentului de aer rece, se poziţionă între locul de provenienţă al curentului şi micuţa floare, încercând să împiedice fluxul rece. Cu toate acestea, câte un firişor de vânt îngheţat trecea pişcându-i corpul fetei şi îngheţând petalele floricelei, nepermiţându-le să de deschidă. Apoi, ca la un semn, curentul rece se întrerupse. Dimpotrivă, Anasta simţi căldură din spate. Se răsuci. Mamutul Dan se culcase pe o parte, protejând-o cu imensul său corp pe Anasta şi tot rondul cu flori.

—Eşti brav, Dan! Inteligent! - exclamă Anasta.

Agăţându-se de blana mamutului, i se căţără în spate şi, orientându-se în direcţia vântului îngheţat, strigă

cu o voce de bucurie şi biruitoare – *Ehei!* Dar vântul rece se înteţi. Gândindu-se o clipă, fetiţa se răsuci în direcţie opusă, exclamă rugător şi îşi agită mânuţele, de parcă ar fi invitat pe cineva invizibil. Mamutul îşi ridică trompa în sus şi trâmbiţă şi el insistent. *Pisicuţa* miaună rugătoare şi ea.

Vântul îngheţat încetă şi abia la ceva vreme se porni din nou, însă acum dintr-o altă direcţie, revărsând căldură, mângâind şi stratul cu flori, şi pe mamut, pe fetiţă şi pe pisică.

Trilurile puţinelor păsărele întâmpinară fluxul de aer cald, aducător de viaţă. Câteva zile la rând se bătu Anasta cu vântul rece ce venea dinspre gheţar şi de fiecare dată când acesta reîncepea să sufle, ea alerga la rondul său de flori. Şi de fiecare dată, mamutul se lungea în faţa rondului de flori, oprind vântul îngheţat.

Dar sosi şi ziua în care floricica ofilită înflori. Anasta alergă la strat şi se lăsă în genunchi în faţa florii, sărutându-i petalele galben-roşii printr-o uşoară atingere a buzelor. Făcu apoi doi paşi lateral şi contemplă minunăţia, creaţia ei neasemuit de frumoasă – floricica.

Nemaiputând sta locului, stârnită de o energie interioară misterioasă, Anasta mai întâi ţopăi pe loc, după aceea ţopăiala ei se preschimbă într-un neobişnuit şi aprins dans improvizat. Până şi Dan, mamutul, se căznea să danseze legănându-se de pe un picior pe celălalt. Se învârtea în cerc, şi se tăvălea pe spate, şi sălta *Pisicuţa*. Iar micuţa floare îşi flutură în vântul căldişor petalele sale galben-roşii.

Brusc, Anasta se opri.

Zărise pe colină doi tineri...

Fârtații - poluri opuse

Ambii tineri erau de-o seamă și aveau staturi atletice. La înfățișare semănau foarte mult, se deosebeau doar la culoarea părului și a ochilor. Unu era bălai cu ochi-albaștri, celălalt avea ochi-negri și era brunet.

Un timp, tinerii rămaseră pe loc, de parcă i-ar fi oferit Anastei posibilitatea să se obișnuiască cu inedita viziune, apoi se apropiară de fetiță cu mult calm.

—Salut, Anasta! - i se adresă *Brunetul.* —Tu, fetițo, trebuie să te miști mai repede. Ai simțit intuitiv că poți opri ghețarul, că ai forța capabilă să schimbi programul Divin. Se înțelege de la sine că e imposibil. Însă tu vei căuta aceste forțe. Și eu voi ști despre om mai multe decât știu acum. Sunt pregătit să-ți explic structura universală, să-ți răspund la orice întrebare, tu doar acționează, fetițo, mai iute!

Anasta nu apucă să răspundă, că al doilea tânăr spuse repede:

—Salut, Anasta, tu ești frumoasă și sensibilă, ești încântătoare, așa cum sunt multe dintre creațiile de pe măreața planetă, Terra. Fratele meu știe multe despre

structura Universului, totuşi, gândesc eu, ar trebui să mă asculţi mai mult pe mine.

—Vă urez o zi bună şi vă doresc să aveţi gânduri luminoase, reuşi Anasta în sfârşit să-i salute pe cei doi.

—Stai, o întrerupse *Brunetul*. —Ia te uită! De fiece dată la fel, se face ca eu să aud aceste cuvinte prosteşti, lipsite de noimă, maşinale! Aici suntem doi - eu sunt întunecatul! De ce-ar trebui cineva să-mi ureze gânduri luminoase?

Eu sunt întunecat, gândurile mele sunt obscure, agresive. Eu sunt aşa şi asta e menirea mea în programul Divin! - se înfocă şi mai dihai *Brunetul*. —Dacă aş fi un spălăcit moleşit şi un mucea cu gânduri luminoase, atunci n-aş mai fi eu. Aşadar, nu aş exista! Pricepi, copilo? Aşa că bine-ar fi să nu mai turui întruna de luminos! Ia să-ţi tragi îndărăt gândurile luminoase, dacă sunt ele în dosul vorbelor, dacă nu ai vorbit mecanic, dacă nu ai ciripit doar ca un papagal.

—Dacă salutul meu v-a supărat, atunci eu îl schimb mintenaş şi vă spun doar *vă salut*, răspunse Anasta.

—Eh, aşa e deja mai bine, altminteri, luminiţele astea vi le...

—Voi cine sunteţi? - întrebă curioasă Anasta. Din ce neam sunteţi? Nu v-am mai văzut.

—Se înţelege de la sine că nu ne-ai văzut. Nimeni nu ne-a văzut niciunde. Însă manifestarea noastră este în fiecare gest al oamenilor, răspunse dintr-o suflare tânărul întunecat. —Întocmai! În fiecare. Manifestările mele, bineînţeles, sunt mai intense. Ele sunt grandioase. Aproape întreaga omenire trăieşte, între o catastrofă şi alta, sub oblăduirea energiei mele.

—Încetează, fârtate talentat, întunecat, vorbi *Blondul*. Nici nu am apucat să ne prezentăm.

Şi întorcându-se cu faţa la fetiţă, continuă:
—Anastaci'ca, cearcă de-i înţelege cele ce voi spune eu. Eu şi fratele meu suntem două complexe de energie universală. Infinitul spaţiu universal este plin de tot felul de entităţi energetice. Când Dumnezeu a zămislit omul, a luat de la fiecare entitate un volum egal de energie, pe toate le-a echilibrat în mod enigmatic în înăuntrul Său şi le-a dăruit omului, de El plăsmuit. Din tot ce a echilibrat în Sine l-a conceput pe om.

Când asta a avut loc, noi, cu toţii, am înţeles că cea mai puternică entitate în Univers trebuia să fie omul. Şi tocmai de aceea nu se cheamă el entitate, ci om. Însă în ce stă puterea lui, care sunt capacităţile şi de-o avea oarece limite, nu ştim. Iar când această energie se va manifesta în deplinătatea ei, nimănui din Univers nu i-a fost dat să ştie. Nici măcar nouă, batăr că energiile noastre distincte se află în toate. Veşnic invizibili, noi umplem întregul spaţiu: suntem în apă, sălăşluim în fiecare vietate, viermişor. Iar în oameni, în toţi, până la unul, se află energiile Universului.

—Invizibili aţi spus? - se miră Anasta. —Dar eu vă văd!

—Da, adevărat. Tu ne vezi întrucât am condensat aerul atât de tare încât s-au proiectat două corpuri, ca tu să ne recunoşti. Uite norii pe cer, de exemplu, şi ei sunt tot vapori condensaţi. Ciudate forme se pot obţine prin aceste condensări; ba de fiare, ba de corp sau chip uman. Însuşi corpul uman nu este altceva decât o stratificare a apei condensate la diferite nivele. Gândul şi raportul dintre nivelele de condensare ale corpului uman trebuie să-i

fie cunoscute doar Creatorului. Corpurile noastre seamănă cu corpul uman doar la înfățișare. Fratele meu, *Brunetul,* reprezintă totalitatea forțelor întunecate, eu pe cea a celor luminoase.

—Şi de ce v-ați înfățişat în fața mea condensați sub formă de corpuri umane? - întrebă Anasta.

—Ca să nu te sperii auzindu-ne vocile, să nu-ți iroseşti energiile gândurilor căznindu-te să ghiceşti de unde vin sunetele, răspunse *Blondul.*

—Şi de ce vreți să vorbiți cu mine?

—Tu te-ai împotrivit stihiilor, mai exact spus, te-ai opus catastrofei planetare. Singură, cu încredere, ai gândit că reuşeşti să o înfrunți. Noi suntem convinşi că aşa ceva este imposibil. Programul Divin prevede catastrofa atunci când omenirea porneşte pe calea pieirii. Şi asta nu s-a întâmplat doar o dată. Poate nu am fi dat nicio atenție eforturilor tale, însă au fremătat forțele Universului toate, când floricica de pe rondul tău a înflorit. Floarea a înflorit contrar programului potrivit căruia trebuia deja să fi pierit. Ea a înflorit...

—Floricica a înflorit mulțumită mamutului care a apărat-o de vântul geros.

—Mamutul este doar un inel din lanțul evenimentelor de tine declanşate.

—Eu nu am făcut nimic.

—Gândul tău, Anastaci'ca, a făcut.

—Deci şi în mine sunt frânturi din voi? - întrebă cu un ton meditativ Anasta. —Doar că eu nicicum nu le simt.

—Omul nu ne simte, mai ales când reuşeşte să echilibreze înăuntrul său particulele noastre. Când toate aceste particule se află în echilibru, ia naştere o a treia

energie. Şi aceasta este caracteristică doar unei singure entităţi universale – Omului! Ia fiinţă când energiile noastre sunt în perfect echilibru. Această nouă energie este atotputernică. Capabilă lumi noi să plăsmuiască. Nu există taine pentru ea în Univers. Un om cu o astfel de energie devine suveranul Universului – creatorul – şi-ale sale creaţii nimeni nu şi le poate măcar imagina: sunt maiestoase şi de nepătruns.

— Probabil în mine particulele voastre nu sunt tocmai în echilibru, dat fiind că nu reuşesc să opresc glaciaţia, răbufni Anasta. — Floricica a înflorit, însă restul dimprejurul nostru se ofileşte, moare.

— Calea ta, Anastaci'ca, într-un singur punct duce. Îl vei putea atinge în clipa următoare sau peste mii de milenii. Iată de ce energiile Universului se străduiesc să te sprijine, ca măreaţa taină a omului să afli şi destinul ce-ţi stă în cale.

— Foarte interesant aţi vorbit despre puterea neasemuită, tăinuită în uniunea celor două poluri opuse. Dar dacă ştiţi de această forţă inedită, de ce nu vă puneţi voi doi de acord asupra uniunii?

Cei doi fârtaţi se priviră, îşi aruncară privirile peste leagănul natal al Anastei, apoi îşi îndreptară privirile în direcţii opuse. Întârziară cu răspunsul, ca şi cum, tocmai ei, ar fi căutat în acele clipe cuvinte de explicaţie.

Fetiţa aştepta răbdătoare.

În cele din urmă răspunse *Brunetul*.

Ce program de viață ai?

—Este imposibil! Noi avem misiuni diferite! - spuse *Blondul*. —Fiecare are programul său. Şi doar prin om, noi doi, fiecare aplicându-şi propriul program, putem acționa şi asupra obştii, putem forma din particule această nouă energie, caracteristică doar omului.

—Cum pot acționa împreună două opusuri şi totodată să aducă bine obştesc? - întrebă neîncrezătoare Anasta.

—Este posibil, ajungându-se încetişor din urmă unu pe celălalt. Tu, când mergi, Anastuşca, un picior pleacă înainte lăsându-l în urmă pe celălalt. După care, cel rămas în urmă porneşte şi el înainte. Picioarele merg de parcă s-ar întrece. În consecință, ele poartă corpul înainte, supunându-se gândului.

—Ia te uită ce exemplu ai mai dat! Mă umflă râsul, se amestecă în vorbă, întrerupându-şi fârtatul, *Brunetul*. —Dacă ar fi să ne compari cu două picioare, atunci tu eşti aşa de scurt, în timp ce eu sunt lung-lung. Eu, numai ce păşesc, catapultez corpul uman peste munți, în timp ce tu flecăreşti despre deplasare. Eu, respectându-mi progra-

mul, deja pentru a cincea oară conduc umanitatea spre catastrofa planetară. Şi fie ca, prin dorinţa Creatorului, ea să renască, că eu din nou – pac! – o pocnesc cu o altă catastrofă planetară să nu se mai prostească.

—Mda, eşti talentat, frăţiorul meu. Într-adevăr, tu, nu numai o dată, ai dus viaţa întregii planete spre catastrofe. Doar că fiecare nouă catastrofă nu-ţi aduce nici noi descoperiri, nici noi cunoştinţe şi nici forţe noi nu-ţi dă. În timp ce omul, după fiecare catastrofă, învaţă ceva nou. Şi umanitatea renaşte de fiecare dată.

—Dar din prima piere umanitatea în chinurile infernului laolaltă cu toate cunoştinţele sale.

—Frăţiorul meu, noi nu putem vedea programul Divin. Şi e posibil ca, odată, pe neaşteptate, să se întâmple astfel încât, cu o clipă înaintea catastrofei, umanităţii să-i sclipească gândul nevăzut nouă şi să reuşească să o prevină.

—M-ai cam plictisit tu cu visuleţele tale luminoase, luminosul meu frăţior mucos! Tu, fetiţo, ascultă-mă pe mine, nu pe el! - se adresă tânărul cu părul negru Anastei. —Eu, fetiţo, o să-ţi arăt toată puterea mea faimoasă. Luminoşelu' meu a îndrugat şi el câte ceva corect. Într-adevăr, gândul uman este o energie imensă, egală ca putere cu a mea şi, totodată, şi cu a lui. Într-adevăr, fiecare om care foloseşte corect această energie, devine capabil să preschimbe lumea.

Însă mai există şi o altă energie invizibilă – energia gândirii colective! Ia fiinţă atunci când gândurile mai multor oameni se unesc într-un unic gând. Dacă într-acest unic gând se contopesc gândurile tuturor oamenilor de pe Pământ şi ia fiinţă gândirea întregii umanităţi, eu cu fratele meu devenim doar nişte păduchi.

Însă eu am învățat cum să împiedic apariția gândirii colective. Pentru asta, eu îi arunc omenirii tot soiul de deducții și de închipuiri, iar ca rezultat, un miliard de oameni, prin gândirea colectivă, creează unele imagini-forme, alt miliard, altele, prin asta punând în dezacord cele două grupuri. Eu, fetițo, reprezint întruchiparea tuturor energiilor obscure din Univers și dacă tu te alături mie, atunci împreună vom deveni o forță de neîntrecut. Eu am un plan secret, tu-l vei înțelege și mă vei sprijini. Împreună, noi doi îi vom face pe oameni jucării în mâinile noastre. Ne vom juca cu inteligența lor. Voi face din tine suverana omenirii și într-o zi vei fi confidenta mea...

—Nu-mi place acest plan, răspunse Anasta și adăugă: —Nu voi lua parte niciodată la el și, cred eu, nimeni pe lume nu ar fi de acord cu planul tău.

—Nu vei lua parte? Tu, fetițo, încă nu realizezi cât e de interesant acest joc: să conduci gândurile umane după bunul tău plac! Și nu te pripi să vorbești, de ca și cum oamenii nu ar urma programul meu. Roata primitivă a fost deja născocită, dar oamenii vor uni printr-un ax de lemn două roți și asta corespunde planului, programului meu genial.

—Și ce ar fi rău în roată? Când a trebuit să-i duc de mâncare lui Dan, care era rănit, căruța cu roți s-a dovedit a fi de folos.

—Foarte bine, fetițo! Chiar prea bine. Această roată va fi perfecționată. Vor fi făcute o mulțime de roți. Și oamenii vor vedea că roțile nu vor merge tocmai bine pe pământul gol, prin gropi, pe mușuroaie și prin iarba înaltă. Și vor acoperi mare parte a Pământului cu o crustă de piatră, pe care să se plimbe nestingherite roțile.

Şi, crescând încontinuu la număr, se vor rostogoli pe Pământul gemând, purtând cu ele unii oameni, iar pe alţii strivindu-i.

Tu, fetiţo, încearcă să-ţi răspunzi singură, ce poate fi mai presus de acea forţă, capabilă să-i poarte pe oameni la pieire? De nu vei afla răspunsul în tine, atunci acceptă-l pe al meu.

Se gândi Anasta, dar în zadar, nu găsi răspunsul singură şi privi din nou la tânărul luminos. La întrebarea nepusă a fetiţei, *Blondul* răspunse:

— Fratele meu, Anastaci'ca, ţi-a zugrăvit un tablou nefericit. Asta-i misiunea lui şi o îndeplineşte cu bună credinţă. În ochii tăi citesc o nedumerire: am şi eu un program al meu? Da, am! Şi eu vreau să te invit să iei parte la programul meu.

— Şi ce prevede programul dumneavoastră?

— Încercarea de a o înţelege pe cea mai înaltă creaţie a Creatorului - Omul! De a înţelege prea-măreaţa desăvârşire a urmaşilor Săi.

— De ce? E posibil ca pe Pământ să mai existe ceva nedesăvârşit? - se miră Anasta.

— Chestiunea, Anastaci'ca... Tu vezi cum înfloreşte sub ochii tăi această fermecătoare floricică. Fiecare plantă şi vieţuitoare sunt desăvârşite, însă toate interacţionează între ele. Pare că Creatorul a creat o lume terestră perfectă, armonioasă, miraculoasă. Asta nu înseamnă, totuşi, că această lume nu poate fi şi perfecţionabilă.

Creaţiile Creatorului pot fi privite ca materii pregătite de modelare, de perfecţionare în forme mai bune de creaţie. Creaţii nemaivăzute şi nemaiînchipuite înainte de altcineva, minunate şi fermecătoare forme de viaţă.

—Cine poate fi mai perfect decât perfecțiunea însăși? - se miră Anasta.

—Cele de El zămislite: fiul și fiica Mărețului Tată. De exemplu, tu, Anastaci'ca.

—Eu? Dar mie nici măcar prin vis nu-mi trece cum aș putea schimba cele deja create. Eu, de exemplu, nu vreau să schimb câtuși de puțin floricica înflorită din rondul meu. Ba, cred că nu trebuie schimbată deloc pentru a nu strica perfecțiunea. Și de ce ar trebui s-o schimb pe *Pisicuța*? Sau, de pildă, cum să-l perfecționez pe Dan? Să-i modific urechile, trompa? Cum? Și de ce?

—Oricum, tu l-ai schimbat pe mamutul Dan, Anastaci'ca.

—Nu e adevărat, nu l-am schimbat niciodată, răspunse contrariată fetița.

—În aparență, nu l-ai schimbat, însă mamutul tău, Dan, îndeplinește poruncile omului mai bine decât oricare alt mamut care a trăit vreodată pe Pământ și capacitatea lui de a înțelege a făcut din Dan o altă specie, de o altă calitate. Tu poți vedea diferența instantaneu, doar comparându-l cu ceilalți mamuți cunoscuți de voi.

—Da, acum am înțeles. După mine, el este cel mai deștept dintre toți. La asta, înainte, nu m-am gândit deloc.

—Așadar, vezi? Nu contează doar formele exterioare sau constituția corporală. Conținutul și predestinarea sunt mult mai semnificative. Iar conținutul și predestinarea lui Dan, le-ai definit și menit tocmai tu. Iar mamutul Dan, asemănător la înfățișare cu alți mamuți, zămisliți de mărețul Creator, este totuși diferit. Acum el este creația comună a ta și a Creatorului. A cui mai mult - nu se știe. Deoarece, mamutul Dan nu este diferit doar prin

capacitățile de a îndeplini mai multe comenzi necesare vieții omului, ci și prin faptul că acum a, devenit și mai ascultător, supus și sensibil. Adu-ți aminte, odată tu dormeai în fân, sub un copac foarte înalt, iar când te-ai trezit, l-ai văzut pe mamutul Dan stând nemișcat deasupra ta. Tu te-ai supărat pe el: emana o putoare oribilă, de parcă s-ar fi murdărit special și ar fi venit la tine pentru ați întrerupe somnul cu mirosul acela neplăcut. Tu te-ai ridicat și ai mers spre casă pe iarba udă, dar înainte de asta i-ai spus nemulțumită lui Dan: „Încontinuu te desparți de grupul tău și ai început să vii singur la mine, chiar și neinvitat. Mergi la pășune, la frații tăi."

Ai mers desculță pe iarba udă, nici măcar nu teai uitat pe unde pășești. Îți amintești, Anastaci'ca, că era udă iarba?

— Da.

— Dar știi de ce puțea așa îngrozitor mamutul Dan?

— Nu.

— Când ai adormit tu, tocmai veni o furtună. Nu numai oamenii, ci și animalele știu că fulgerele, cel mai adesea, se abat asupra arborilor mai înalți. Dan, când a văzut că tu nu te trezești nici după ce se pornește furtuna, s-a neliniștit și a venit la tine. Nu te-a trezit, ci s-a proțăpit deasupra ta acoperindu-te de ploaie. Copacul sub care dormeai a fost lovit de un fulger. Un ram a luat foc și era pe cale să cadă. Ar fi căzut pe tine, dacă mamutul Dan nu ar fi ajuns la timp și nu l-ar fi îndepărtat cu trompa. Apoi s-a aprins un alt ram și Dan l-a dat deoparte și pe acela, însă focul reușise deja să-i pârlească blana de pe cap, emanând acel miros oribil. Arsura îl ustura îngrozitor, însă Dan, răbdător, nu s-a mișcat de deasupra ta, cea care

dormeai. Şi când tu te-ai depărtat împroşcându-l cu ofense, el nici măcar nu s-a supărat şi a uitat până şi de arsură. S-a bucurat că tu nu ai avut de suferit şi chiar şi de durere a uitat. Apoi, după ce arsura i s-a retras, se gândea la tine cu tandreţe.

Anasta săltă şi alergă spre mamutul din apropiere. El a dat bucuros din cap. Anasta îl apucă de vârful trompei, îl alintă cu mânuţa, îşi lipi obrăjorul de el şi-apoi îl sărută. Mamutul încremeni. Rămase nemişcat, cu ochii întredeschişi, chiar şi atunci când fetiţa se îndepărtă de el şi se întoarse spre tânărul cu părul bălai.

— Am înţeles, i-a spus Anasta *Blondului*. — Mamutul Dan e schimbat. E posibil ca asta să fi venit de la sine, e posibil totodată să fi contribuit şi eu cumva. El se deosebeşte de mamutul obişnuit, de Dumnezeu creat. Deci omul are acest dar de a schimba?

— Da, i-a fost dat, a răspuns *Blondul*. — Acum gândeşte-te, în conformitate cu care program?

— Cu unul bun.

— Aşadar, defineşte-l. Alege-l, creează-l.

— Ce înseamnă? Că Cel ce a plăsmuit totul pe Pământ nu a lăsat nici un program după care să se ghideze omul?

— Eu cred că El i-a prezentat omului o multitudine de variante, însă a visat doar la una.

— La care?

— Doar omul poate să afle răspunsul.

— Unde să-l caute?

— În sine. Mintal să îşi imagineze, să analizeze şi să cântărească diversele variante ale structurii vieţii pe Pământ.

— Reiese că oamenii care trăiesc pe Pământ nu

știu nimic de programul Divin!

—Omului i-au fost oferite vaste cunoștințe de dezvoltare biologică, însă acesta are multe libertăți, iar una din acestea este aceea de a înlocui capacitățile biologice cu cele tehnocrate. Spre exemplu, oamenii au posibilitatea de a trage foloase din capacitățile interioare, esențiale, ale unui copac viu, care crește și are un ritm biologic, și care, adaptându-se lor, poate să-și regleze consistența funcție de ambient sau să folosească caracteristicile exterioare, ale unui copac mort. Oamenii care-au purces pe calea dezvoltării de tip tehnocrat utilizează doar caracteristicile exterioare: confecționează din copac instrumente sau folosesc lemnul la încălzire sau ca material de construcție.

Oamenii, cine știe de ce, aleg de fiecare dată metode tehnocrate. Iar acestea îi duc negreșit spre catastrofă. S-a întâmplat de multe ori deja. Și aceste catastrofe planetare se petrec doar datorită gândului uman. Gând urmat de fapte.

—Dar ghețarul care a constrâns familia mea să își părăsească leagănul nu a fost zămislit de niciunul dintre oamenii de aici.

—Familia ta, Anastaci'ca, pășise deja pe făgașul tehnocrației. Și, conform programului vieții, ghețarul îl lovește și-l distruge. Dar viața va renaște. Și în rațiunea umană v-a lua ființă o nouă speranță. Iar dacă ghețarul va fi oprit de cineva, și asta o poate face numai omul, atunci seminția ta va trăi în lumea tehnocrată. Și, mai devreme sau mai târziu, calea tehnocrată o va conduce negreșit spre catastrofă. E adevărat: există posibilitatea ca omul, găsind un mod de a opri ghețarul, să fi aflat metoda de a preîntâmpina o catastrofă, deci, implicit, va reuși să o

preîntâmpine şi pe-a doua. Omul va şti ca, cu puţin înainte ca o nouă catastrofă să se abată peste el, să lumineze sufletele semenilor cu înţelegerea modului greşit de alegere şi să o îndepărteze. Atunci, omenirea va fi în măsură să aleagă o cale nouă, gradual şi cu grijă să demonteze născocirile aducătoare de moarte. Însă, e greu să luminezi sufletul omenirii tehnocrate.

În epoca tehnocrată, oamenii încetează să mai existe ca fiinţe raţionale. Şi-atunci, nu raţiunii lor trebuie să i se adreseze, ci simţămintelor, şi prin simţăminte să li se explice esenţa programului Dumnezeiesc. Să-l înţeleagă şi să-l perceapă.

—Dar tu nu ştii programul?

—Nu complet. Cred că nu poate fi cunoscut complet, aşa cum fârtatul meu îl cunoaşte pe al său, cunoaşterea programului nu poate fi desăvârşită. Desăvârşirea implică încetarea mişcării. Printre altele, eu nu reuşesc să văd limitele desăvârşirii mamutului tău.

—Dar a altor animale?

—Nici. Tu doar ştii, Anastaci'ca, că urmaşii tuturor vieţuitoarelor schimbă obiceiurile şi năravurile părinţilor. Prin urmare, fiecare nouă generaţie va fi mai desăvârşită decât precedenta, iar dacă omul va putea da o definiţie corectă fiecărei ierbuşoare, dacă fiecare generaţie viitoare va continua să amelioreze lumea vie dimprejur, care-l va elibera de toate poverile vieţii, prin asta îi va elibera gândul, acordându-i posibilitatea să se ocupe cu aspecte mai importante.

—Probabil că e posibil, dacă ar fi să vorbim de bestii. Însă, iată floricica asta, nu aş fi vrut niciodată să o desăvârşesc: este deja perfectă.

—Aşa gândesc şi eu, Anastaci'ca. Cu toate astea,

fermecătoarea ta floricică nu e altceva decât vopsea, oferită de Creator fiicei Sale, pentru viitoarele ei creaţii.

— De ce vopsea? Floarea, doar e vie.

— Desigur, e vie şi autosuficientă, totodată floarea poate fi doar o mică părticică a unui măreţ şi minunat tablou viu!

Priveşte la rondul tău de flori, cea mai frumoasă floare e iubita ta. Dar dacă tu vei sădi încă vreo două flori ca aceasta, rondul va avea o altă imagine. Apoi tu vei putea să sădeşti altele, neasemănătoare cu acestea, dar tot frumoase, iar înfăţişarea rondului cu flori se va schimba încă o dată.

Apoi le vei putea aranja în forme de tine alese şi vei plăsmui un tablou viu desăvârşit. Desăvârşirea limite nu are. Iar programul Creatorului prevede mişcarea spre ea.

— Va să zică, omul a fost creat pentru a înfrumuseţa necontenit totul în jurul său? Să îmbunătăţească lumea dăruită de Creator? Asta e menirea esenţială a omului?

— A zămisli tablouri vii, a cunoaşte şi desăvârşi lumea animală este una din meniirile importante ale omului, însă cea mai importantă eu o văd alta.

— Care e?

— Omul, desăvârşind lumea creată de Dumnezeu, negreşit se desăvârşeşte pe sine, iar limitele acestui fenomen nu se pot zări. În faţa lui se deschid posibilităţi măreţe.

— Şi de ce ar trebui să devină mai desăvârşit? Nimeni nu-l va învăţa nimic în asta.

— Tu, Anastaci'ca, ai creat un rond frumos de flori, iar experienţa asta te-a ajutat să înţelegi cum se face. Anul viitor vei face eforturi să-ţi îmbunătăţeşti creaţia. Şi

o vei face folosindu-te de sentimentele şi de experienţa anterioară. Reiese că tu, creând prima oară, ai asimilat experienţă, cunoştinţe şi senzaţii care te vor sprijini să creezi şi mai desăvârşit. În concluzie, însuşi creaţia ta te învaţă. Creaţia din natura vie a lui Dumnezeu, desăvârşeşte omul-creator. Iar această creaţie nu are limite: este infinită!

—Eu îmi doresc nespus de mult să trăiesc într-o lume atât de minunată, în care totul este desăvârşit la infinit, unde creatorul desăvârşeşte creaţia, iar creaţia îl desăvârşeşte pe creator. Vreau ca în această lume să trăiască mama, tata, fraţii mei şi bunicul Vud, răspunse zâmbitoare Anasta şi ochii i se învăpăiară. —Trebuie oprit gheţarul. Cum să fac asta? Cum?

—Gândul uman este cea mai puternică energie din Univers, posibilităţile ei nu au limite. Se cere folosirea sa corectă. Dar cum, cu ajutorul a ce se poate realiza asta, nu se ştie. Doar omul este unicul în măsură să descopere asta.

—Probabil, gândul meu este încă prea mic şi nu are putere, oftă tristă Anasta. —Eu doresc ca gheţarul să se oprească, însă continuă să se apropie şi, cu fiece zi ce trece, se face tot mai rece. Asta vrea să spună că gândul meu este mic. De ar şti mamutul Dan să se gândească la gheţar... El are capul mare, va să zică şi gândul lui poate fi mai mare şi mai puternic.

Anasta alergă spre mamut şi, lovindu-l cu pălmuţa peste trompa ridicată în sus, îi strigă tulburată:

—Tu eşti aşa de mare, Dan, ai un cap enorm. Deci gândul tău este mare. Gândeşte-te tu, Dan, cum să opreşti gheţarul. Altfel tu doar asculţi şi asculţi. Mergi, Dan, măcar până la păşune, hrana ta e tot mai puţină.

Mamutul Dan, cu vârful trompei o mângâie pe fetiţă pe obrăjor, apoi pe păr, şi se depărtă încet. *Pisicuţa,* şi ea, alergă sărind pe piciorul mamutului şi, căţărându-i-se pe blană, i se urcă pe spinare.

—Tu, Anasta, împreună cu pupilii tăi va trebui să abandonaţi acest loc, i se adresă *Blondul* fetiţei, îndărătul muntelui acela deja s-a depus gheaţa. Acesta nu este gheţarul cel mare, dar chiar şi el poate coborî de pe munte, acoperind colina, ucigând livezile şi distrugând casele în care a trăit familia ta. Şi de la el, temperatura coboară pe zi ce trece. Gheţarul cel mare va apăsa peste acesta şi muntele, încetişor, va începe să se mişte. Se va întâmpla peste câteva zile.

—Eu nu abandonez acest loc! Eu va trebui să-l văd pe acest gheţar şi să înţeleg de ce se mişcă pe Pământul nostru. Sunt nevoită să văd cum să-l stăvilesc. Mâine dimineaţă mă urc pe munte să-l văd.

—Răzbătătoare şi precise sunt gândurile tale, Anastaci'ca, i se închină fetiţei, salutând-o, tânărul blond şi i se adresă fârtatului său: —Haidem, frăţioare, să nu o încurcăm pe fată, poate că va reuşi să afle, să înveţe cum să-şi ghideze gândul.

—Hai, hai! Tu eşti cel mai mare impediment printre noi. Ai filozofat, ai flecărit...

—O, aşteptaţi, vă rog, staţi aşa! - strigă tulburată Anasta. —Amândoi aţi vorbit despre programele voastre. Ceea ce înseamnă că şi eu ar trebui să am unul, dar la asta nu m-am gândit niciodată. Posibil să nu am un program?

—Noi, fetiţo, ne vom depărta de sub privirile tale. Însă tu gândeşte mai iute, nu încetini. Puţină vreme ţi-a mai rămas, doar două răsărituri de soare, îi răspunse *Brunetul* fără să răspundă la întrebarea fetei.

Cine ne ghidează gândurile?

Anasta rămase singură-singurică. Se plimba agale pe iarba veştejită, unde nu demult trăise familia ei şi, în liniştea absolută revărsată, medita la cum să-şi ghideze gândurile. „De vreme ce gândul este energia cea mai puternică, ce altceva ar putea s-o mai ghideze?" - reflectă fetiţa. „Şi dacă această energie o am şi eu, atunci ce altceva mai puternic aş putea avea? Şi de ce vârstnicii înţelepţi ne-au predat de toate la lecţii, însă despre cum să ghidăm gândurile nu au pomenit? Posibil ca nici ei să nu fi ştiut nimic de asta? Şi uite că cea mai măreaţă energie rămâne aşa, ne-ghidabilă. Oamenii merg ba într-o parte, ba într-alta. Iar de e să o am şi eu, atunci nu este a mea, atâta timp cât nu o pot nicicum ghida. E posibil ca altcineva s-o atragă printr-un gest şi să se joace cu ea. Şi de vreme ce ea e în mine, reiese că şi cu mine ar putea juca vreun joc de care eu habar să nu am."

Anasta se concentră pe meditaţia asupra forţei gândului până la amurg. Şi chiar şi după ce se întinse să doarmă îşi concentră gândurile pe asta. Trezindu-se în zorii zilei, nu dădu cu ochii de mamutul Dan prin preaj-

ma căsuței, așa cum era obișnuită. De fiecare dată, el se apropia numai ce ea se trezea. Însă acum, nu era. Și nu apăru nici după ce Anasta se scăldă în pârâiaș. Așa că se apucă să-l cheme, strigând primprejur: „Dan! Dan!". Însă animalul nu se arătă. Ba chiar și *Pisicuța* dispăruse. Nu-i rămase alături în acea noapte și nici dimineața nu era.

Plecaseră – înțelese Anasta. Mamutul are nevoie de multe furaje ca să se hrănească, iar aici rămăseseră puține. Înseamnă că Dan fugise ca să nu moară de moartea absurdă a foamei. Și-mpreună cu el plecă și *Pisicuța*. „Da', eu n-o să plec de aici", gândi ea, aruncă pe umeri șalul împletit din fibre de plante și porni hotărâtă spre muntele de după care ghețarul amenința omenirea. Urcând pe potecă spre vârful muntelui, Anasta continuă să se gândească la cum funcționează cea mai mare energie – gândul uman. Cum să facă ea ca asta să împiedice înaintarea ghețarului.

Ajunsă pe creastă, rămase acolo și se strânse de vânt în șalul ei. Curenții de aer reci și tăioși îi făceau părul să fluture, ba descoperindu-i alunița asemănătoare unei stele, de pe obrăjor, ba acoperindu-i-o. Însă fetița nu se sinchisi de curenții înghețați, ci rămase privind la poalele muntelui, spre partea care deja nu mai avea niciun fir verde. La orizont, cât cuprindea privirea, se vedea doar gheață.

Masivii de gheață începură să se extindă în sus, pe munte. Erau deja enormi și nici măcar nu erau ai ghețarului principal, ci ai altora, mult mai mici.

„Înseamnă că muntele nu le va ține piept acestor mormane", gândi Anasta.

„Un versant a înghețat deja, nu mai crește nimic pe el, va îngheța și celălalt".

Şi, ca o confirmare a cuvintelor ei, se auzi o trosnitură de gheaţă, venită de sub unul din masivi, şi un şuvoi de apă amestecată cu gheaţă sfărâmată şi noroi purtat de masivii de gheaţă, se apropie şi mai mult de munte, strivind totul în cale şi purtând pământ şi copaci în mişcarea sa.

Anasta îşi îndreptă privirea spre cel mai înalt masiv de gheaţă şi trepidă de uimire. Din dosul enormei mase de gheaţă se zărea mamutul Dan, care împingea cu capul. Alături de grămada de gheaţă, mamutul deja nu mai părea chiar aşa de mare.

Anasta, într-o clipă îşi aminti cât de atent o asculta mamutul atunci când vorbea despre puterea gândului capabil să creeze atâtea. Îşi aminti cum îi spuse că în capul lui mare, probabil ar fi trebuit să se afle şi gânduri mai mari. Şi el înţelesese totul în felul lui. Gândi că dacă va împinge cu capul său mare, cu gânduri mari, avea să oprească mişcarea masivului de gheaţă.

Anasta se smulse de la locul ei, o luă la fugă pe potecă în jos, spre poalele muntelui, acolo unde se afla mamutul Dan.

Vântul însoţit de fulgi de nea îngheţaţi îi smulse şalul de pe umeri, dar fetiţa îl prinse din zbor. Sări pe o stâncă, se împiedică şi începu să se rostogolească la vale. Se ridică din nou şi continuă să alerge.

Ajungând la picioarele lui Dan, văzu... În masivul de gheaţă, deasupra capului mamutului, se formase o mică cavitate. Gheaţa se topea lent, iar pe trompa mamutului se scurgea un firişor subţirel de apă. Mamutul tremura de frig. Undeva mai jos, la picioarele lui, tremura *Pisicuţa*. Şi ea, ca şi Dan, se împingea cu capul în gheaţă, căznindu-se să frâneze mişcarea gheţarului.

— Ehei! - exclamă Anasta. — Ehei!

Însă nici mamutul şi nici pisica nu reacţionară la strigătul fetiţei. Anasta apucă pisica zgribulită de ger şi, strângând-o la piept, o fricţionă pe tot corpul. Numai ce-o simţi că se încălzi puţin, fetiţa o împinse să se caţere pe spinarea mamutului. *Pisicuţa* făcu eforturi să se urce, dar căzu. Abia la a doua tentativă reuşi.

Anasta se urcă pe o stâncă pentru a ajunge cât mai aproape de urechea mamutului şi îi şopti:

— Dan! Prietenul meu bun, Dan. Tu eşti foarte deştept şi supus. Tu eşti bun. Eşti capabil să gândeşti, poate nu tocmai corect, dar asta se poate corecta. Gândul nu este doar în cap, este peste tot. Dan, tu trebuie să mergi pe versantul celălalt al muntelui.

Mamutul stătea nemişcat, doar din când în când corpul îi era străbătut de câte un spasm. Şi Anasta îi şopti iarăşi:

— Eu sunt Anasta! Tu mă auzi, Dan? Nu plec de aici fără tine. Întoarce-te la mine, Dan!

Mamutul Dan îşi dezlipi anevoie capul de masivul de gheaţă şi-l întoarse către fetiţă. Blana deasă de pe frunte îi era udă, iar el îşi ridică cu greu pleoapele. Însă îşi înălţă imediat trompa şi cu vârful o atinse pe fetiţă pe umăr. Trompa îi era îngheţată.

Anasta îl apucă cu mânuţele şi începu să-i maseze blana şi să-i sufle de ca şi cum ar fi vrut, în acest fel, să încălzească imensul corp al mamutului. Poate cu căldura respiraţiei ei nu reuşi, însă minunat de bine îl încălzi cu altceva mult mai fierbinte şi mai însemnat. Iar mamutul rămase docil, urmărind-o pe Anasta, care-l conducea de trompă, ca de mână. Abia ţinându-se pe picioare, Dan reuşi să se urce pe culmea muntelui. Ajunsă sleită de pu-

teri sus, în vârf, fetiţa se aşeză pe trunchiul unui pom doborât la pământ şi, indicând cu mânuţa în direcţia versantului încă verde, îl îndemnă pe mamut să coboare.

—Mergi, Dan. Coboară. Mergi la păşunea ta, odihneşte-te şi refă-ţi forţele. Acolo încă mai este de mâncare pentru tine, şi adaugă apăsat: —Coboară, Dan!

Mamutul ascultă docil şi începu încetişor să coboare pe cărare, spre locul încă verde. Făcând vreo zece paşi, se răsuci în direcţia Anastei, îşi ridică trompa şi trâmbiţă cu un ton chemător, ca al fetiţei atunci când alerga pe imaş şi-i cerea Leagănului ei natal să nu se dea bătut în faţa gheţarului, exclamând *Hei,* străpungând liniştea.

Şi ca atunci când, adunându-şi puterile, strigă *Ehei,* Anasta îi făcu din mână lui Dan, indicându-i să coboare la poale. Iar mamutul Dan coborî încetişor de pe munte, îndeplinind porunca stăpânei. Iar ea...

Odihnindu-se un pic, Anasta se ridică pe o stâncă, îşi roti din nou privirea peste masivele de gheaţă ce umpleau spaţiul din faţa ei şi rosti încet, dar încrezătoare:

—Eu sunt om! Gândul meu este puternic! Eu îmi îndrept gândul împotriva ta, gheţarule! Tu trebuie să te opreşti şi să te retragi. Gândul meu aşa îţi ordonă!

În vale se auzi iarăşi o trosnitură şi gheaţa, încă o idee, se ridică pe munte. Suflul rece al vântului o lovea pe fată în piept, de parcă ar fi intenţionat să o doboare de pe picioare.

—Înapoi! Eu îţi ordon, gheţarule! Înapoi!

Şi iarăşi o trosnitură, şi iarăşi gheaţa înaintă apropiindu-de fetiţă.

Un timp, Anasta tăcu privind la gheţarul ce înainta, apoi, ca la un semn, surâse.

— Am înțeles. Tu te hrănești cu gândul meu, ghețarule. Am înțeles. Uite acuși cum dispari.

Anasta îi întoarse spatele ghețarului, se așeză la loc pe tulpina copacului doborât și începu să privească spre valea ei încă verde.

Dar nu văzu florile și iarba veștejite de frig, ci mintal își imagină ce frumos și abundent îi înfloresc straturile, cum apar flori albe imaculate și roze pe coroanele copacilor, cum cântă păsările și cum foșnesc prin iarbă cosașii. Pe bunicul Vud cum se întoarce la vale, și împreună cu el întreaga familie. Și Anasta cum aleargă în întâmpinarea lor, desculță prin iarbă. Tot mai repede, tot mai repede...

Gândurile Anastei se accelerau simțitor. Și reuși! Într-o clipă doar, mângâie cu pașii ei miliarde de firișoare de iarbă. Și reuși să-și imagineze pe fiecare din aceste firișoare în parte: de la rădăcină la vârf. Și să orienteze spre fiecare din ele razele soarelui. Cu stropi de rouă să le stropească și cu picușuri de ploaie, și cu adierea lină a vântului să le alinte. Anasta adormi pe o piatră lângă trunchiul copacului căzut. Vântul înghețat îi sufla în spate. Însă chiar și adormită, fata își accelera tot mai tare gândurile. De la gânduri, fulgere se răspândiră și atinseră tot ce exista în spațiu. Ce era mai important se petrecu. Și în spațiu se născu ceva nou. De ca și cum de la somnul Anastei renăscu întregul Leagăn. Iar gândurile continuară să se desfășoare și atunci când micuța fetiță Anasta căzu în somnul milenar.

Gândurile ei – măreața energie umană – plutiră deasupra văii, alintând gâzele, iarba, pe *Pisicuța* și pe mamutul Dan.

Masivele de gheață au trepidat, au trosnit, dar

nu au mai reuşit să înainteze nici cu un milimetru. S-au topit. Torentele de apă glaciară au ocolit valea şi s-au revărsat în râuri şi în lac.

Gheţarul s-a topit, negăsind forţa să se bată cu gândul uman – cea mai puternică energie din Univers!

La ce vor ajunge aceşti oameni?

Şuvoaiele de apă provenite din topirea gheţarului au format un râu imens, curgerea lor învolburată prindea totul în cale: stânci şi copaci doborâţi, spălând şi ducând la vale stratul de sol împreună cu vegetaţia şi vieţuitoarele din ea.

Pe copacii din vale, frunzele se gălbejeau şi cădeau. Nu se auzeau trilurile de păsări. Dar o parte din plante se lupta pentru supravieţuire, încercând să se adapteze condiţiilor neobişnuit de reci pentru aceste meleaguri. Însă în grădinuţa, odinioară atât de frumoasă, floricica Anastei rămase în viaţă.

Valea era protejată de un masiv al muntelui pe care micuţa Anasta adormise pentru milenii. La poalele muntelui stăteau cei doi tineri atletici, *Blondul* şi *Brunetul*. Priveau la imensul masiv de granit pe lateralele căruia se prelingeau şiroaie de apă. Tânărul cu părul întunecat vorbi cu multă maliţiozitate în glas:

— Aşa le trebuie acestor oameni care şi-au pierdut minţile. Apele, în următoarele două zile vor măcina treptat pământul dimprejurul stâncilor, apoi totul va ră-

bufni, deschizând calea morţii spre vale. Apa se va dezlănţui în torente feroce, desprinzând şi purtând cu ea stânci de pe munte şi, încet-încet, va duce tot muntele la vale. Fluxul format acum pe dreapta muntelui, după ce va fi mişcat stânca aceea, va forma un şuvoi care se va lărgi şi îşi va schimba cursul.

—Da, dacă acest masiv se va deplasa în următoarele două zile, când fluxul de apă nu a atins încă platformele uşor înclinate de până la vale şi nu se va revărsa peste acestea, domolind forţa apei, atunci va lovi cu toată puterea valea Anastaci'căi, se învoi tânărul cu păr bălai şi adăugă: —Acum regret că am adoptat forma unui corp uman. Ar fi trebuit să fiu un animal puternic care să susţină masivul.

—Ha, ha, îi pare rău că acum nu e un animal puternic! Da, desigur, ai fi putut să-i iei înfăţişarea, numai că ar fi trebuit să ai şi celelalte trăsături ale acestuia. Şi nu ai fi putut acum vorbi şi realiza ca un om, că masivul în curând va fi luat la vale de şuvoi. Ce tot îndrugi acolo: *valea natală... Anastaci'ca?...* Acum ei îi e totuna. Sufletul ei călătoreşte prin Universul infinit.

—Călătoreşte. Da... - spuse meditativ şi tandru *Blondul*. —Dar gândul şi visul sunt bine păstrate, cu grijă în Sufletul ei. Conştiinţa şi măreţele cunoştinţe. Căci a reuşit să oprească gheţarul. A cunoscut prin sentimente, fiica lui Dumnezeu, puterea gândului uman. Şi a reuşit să schimbe un pic programul lui Dumnezeu.

—Întocmai! Un pic! Dar câtă tandreţe suculentă în cuvintele tale? *Doar* un pic, ar trebui adăugat. Doar un pic. Însă tu? *A cunoscut prin sentimente... Fiica lui Dumnezeu...* - replică zădăritor *Brunetul* şi continuă cu fervoare: —Şuvoiul învolburat oricum se va revărsa peste vale. Se va arunca pe

urmele gloatei de descreierați care nici măcar nu-și imaginează că pricina catastrofei stă tocmai în faptele și gândurile lor, migrate de la autentic la artificial. Pornirile lor sunt încă în fază inițială, însă noi cunoaștem bine perniciozitatea a astfel de porniri pentru ei înșiși, pentru Pământ și pentru întregul Univers. Și ca ei să nu sufere, Pământul să nu-l mai terfelească, pornirile păgubitoare vor fi sufocate chiar din fașă de către programul Divin. Șuvoaiele învolburate îi vor ajunge. Masiva și infernala avalanșă de apă, stânci, trunchiuri de copaci abătuți la pământ și cadavre de viețuitoare care trăiau înainte acolo se va apropia nemilos de ei.

În prima fază, auzind din spatele lor zgomotul, nedându-și bine seama de ceea ce se petrece, vor accelera deplasarea. Însă zgomotul infernal se va intensifica și iată că în depărtare vor zări imensul val aducător de moarte apropiindu-se. Pentru ei va însemna sfârșitul lumii. Și vor fi prinși de panică cu toții. Mamuții-elefanți, bestiile, copiii și bătrânii. Iar Sufletele lor vor zbura în vastul Univers, păstrând în ele doar teroarea.

Cu un oarecare sadism terorizant, *Brunetul* începu să imite chipurile și gesturile oamenilor prinși de groază. Mame cu prunci la piept, oameni căzuți în genunchi cu mâinile înălțate spre cer, cerând cu disperare milă. Alții alergând din ultimele puteri și urlând de groază. *Brunetul* țopăi de jur împrejur, urlând și arătând teama pe chip. Apoi se opri privind în urma oamenilor ce se depărtau și spuse:

—Tu ai înțeles, frățiorul meu bălăior, ce deznădejde îi va apuca pe acești oameni? Așa că fetița care a adormit pe munte nu a schimbat semnificativ programul lui Dumnezeu.

—Mie nu-mi place, frăţioare, ce viitor ai modelat tu omenirii. Noi suntem esenţe ale Universului şi poate că avem posibilitatea să întreprindem ceva. Nu putem să nu participăm. Când nu participăm, noi nu existăm.

—Şi ce-am putea face pentru ale tale *nu-mi place* sau *îmi place*, de vreme ce toate astea sunt inevitabile? - râse sarcastic *Brunetul*.

Neauzind răspunsul fârtatului, se răsuci brusc şi văzu... Frăţiorul blond se poziţionase sub masivul de granit şi cu umerii şi braţele îl bloca. Şuvoaiele de apă ce flancau stânca deveniseră mult mai subţiri.

—Prostesc, absurd, iraţional, spuse după o scurtă pauză *Brunetul*. Tăcu apoi şi, după un interval în care parcă s-ar fi gândit la ceva, cu noi forţe continuă să-l jignească pe frăţior, dovedindu-i iraţionalitatea acţiunii sale:
—Aici nu mai e nimeni şi de aia nu are cine râde de prostia ta. Băgându-te sub stânca aceea, tu nici măcar nu te-ai gândit cât poate fi de grea. Şuvoaiele de apă continuă oricum să curgă pe lângă ea şi terenul care-o susţine acum se erodează, asta însemnând că pe tine va apăsa o greutate crescândă. Tu pricepi asta, faţă palidă prostuţă?

—Prin voinţă mă voi concentra asupra stâncii şi o voi birui. Doar două zile va trebui să rezist. O să rezist! - spuse atletul cu părul bălai.

—Iar cu din astea! *Eu rezist, eu mă concentrez...* Atunci concentrează-te şi atinge densitatea granitului. Dar suprafaţa ta de contact cu solul care este? Suprafaţa ta de contact nu e mai mare de cea a două picioare umane. Iar spre miezul celei de-a doua zi, toată greutatea ce apasă pe tine – cel care vei fi atins deja concentraţia granitului – te va băga în pământ. Şi numai ce vei fi intrat până la genunchi, apa va atinge masivul de granit.

— Atunci voi dirija apa cu mâna şi voi rezista încă o jumătate de zi.

— Vei rezista, desigur, dar nu o jumătate de zi. Vei rezista poate o oră, încăpăţânat făr' de minte, dar te vei prăbuşi. Programul Divin, de la momentul Creaţiei şi în eternitatea secolelor, nu a dat şi nu va da bătălii. Şi eu îl accept aşa cum este! De vreme ce umanitatea purcede pe făgaşul dezvoltării absurdului, mai bine să piară chiar de la începutul drumului. Poate că o nouă generaţie de pe Pământ îşi va înţelege menirea, şi noi împreună cu ea. Iar Universul va contempla noile fapte şi nu actualul primitivism. Nu de puţine ori au avut loc pe Pământ catastrofe care să spele mizeria adunată de oameni.

Pe cine vrei să salvezi tu? Pe acea omenire care, în viitor, cu propriile mâini îşi va plăsmui iad sie înseşi şi Pământului întreg? Să-ţi amintesc unde-i duce calea tehnocrată? Să-ţi amintesc? De ce taci? Aha, perfect! Tu acum te condensezi, te împietreşti de nici măcar nu mai poţi grăi? Atunci nu vorbi. Perfect! Rămâi aici ca o stană de piatră şi priveşte. Priveşte tablourile vieţii viitoarei omeniri, pe care tu te sacrifici s-o salvezi. Mie mi-au plăcut dintotdeauna! În ei sălăşluieşte o prostie întunecoasă, non-sensul şi rutina. Dar ţie, la aceste tablouri nu-ţi place să te uiţi. Acum uite, faţă palidă, împietrită şi nemişcată! Ba nu! Mai întâi auzi ce nu-ţi place niciodată să auzi.

Dacă bejenii din vale nu vor pieri, vor continua pe calea lor tehnocrată. Se vor înmulţi şi, din generaţie în generaţie, vor distruge, vor strica şi dezechilibra armonia măreaţă a Pământului. Şi vor ucide vietăţile. Vietăţile lăsate pentru a-i sluji. Din materialele vii desăvârşite, ei îşi fabrică tot felul de mecanisme neînsufleţite. Faptele lor le definesc drept *industrializare, progres tehnologic şi ştiinţi-*

fic şi în aceste expresii ei învestesc semnificaţia de *dezvoltare raţională.*

Cum aşa? De ce? Există, oare, raţiune în ele? Sau se dezvoltă, oare, toate acestea în mod raţional? Aceştia, ca nişte descreieraţi, vor terfeli creaţiile inegalabile şi vor denumi acţiunile lor barbare, *progres*. Sunt bolnavi! În raţiunea lor s-a instaurat un virus! Şi această epidemie a atins întreaga umanitate. Acest virus reprezintă distrugerea întregii vieţi terestre. Aduce numai nenorociri întregului Univers... Tu ai înţeles deja ce cuvânt voi pronunţa acuşi? Şi nu o dată mi-ai cerut să nu-l repet şi te-ai întors de la mine, încercând să mă eviţi, însă acum nu poţi face nimic. Toată această umanitate s-a molipsit de anti-raţiune. Molipsită de anti-raţiune, umanitatea se va măsura cu ea însăşi şi se va deda la nelegiuiri şi fapte prosteşti, denumindu-le *progresive, excelente, morale, frumoase, raţionale, spirituale*. Care?!

Nu! Aici, fără să fiu nesimţit, nu am cum continua! Acum priveşte!

Tânărul brunet a schiţat în aer cu mâna un pătrat în care a elaborat o hologramă. Această imagine zugrăvea un bloc cu douăsprezece etaje în construcţie. Două macarale ridicau la etajele deja clădite materiale de construcţie. Prin ferestre se vedeau muncitori cu căştile portocalii şi salopete gri, prinşi cu şantierul.

Tânărul cu părul negru comentă:

– Iată, această chestie nedefinită, cu multe celule, ei o vor numi casă. Anti-raţiunea preschimbă oamenii în anti-oameni. Au răstălmăcit înţelesurile şi semnificaţiile dindărătul cuvintelor *casa mea*.

Casa este acel spaţiu viu, zămislit de gândul omului, reflecţie a abilităţilor sale mintale. Însă ei au

schimbat toate acestea cu celule artificiale din piatră. Şi au denumit-o, parcă premeditat, în batjocora Raţiunii, casă. Gândul lor limitat, Universului nu-i este de niciun folos. Aceasta devine hrana anti-raţiunii şi îi întăreşte forţele. Şi această hrană se înmulţeşte încontinuu.

Holograma se extinse la orizont, ocupând întreaga panoramă: o multitudine de cutii în construcţie, formate din celule artificiale din piatră. Unele dintre ele se prăbuşiră, însă muncitorii cu căşti portocalii ridicară alte structuri de piatră cu multe celule, mult mai înalte. *Brunetul* continuă:

—Pentru dreptul de a locui în aceste structuri, oamenii vor fi constrânşi să susţină activităţi improprii esenţei Raţiunii, Omului! Copiilor lui Dumnezeu! Zeiţelor. Priveşte, fârtatul meu cu faţa palidă, priveşte la aceste activităţi.

Tânărul cu părul negru îşi agită iarăşi o mână şi din nou apăru un pătrat cu o hologramă în el. De data asta prefigura un enorm supermagazin. Puhoaie de oameni făceau tot felul de cumpărături, le puneau în coşuri de metal şi se apropiau de câte una dintre casele aranjate una alături de alta, pentru a plăti mărfurile alese.

—Acestea sunt fiinţele din celulele de piatră. În fiecare zi se ocupă cu fleacuri, ca valoare pentru Raţiune, numind aceste activităţi *serviciu*. Primesc pentru munca lor nişte hârtii pe care le numesc *bani*. Aici remarcăm cum are loc schimbul acestor bani pe mâncare.

Dumnezeu a proiectat totul de la început, astfel încât omul raţional doar să întindă mână şi să-şi aleagă ce îi place dintre creaţiile Lui, cu beneficiu să le folosească, amplificând energia în el şi corpul întremându-şi-l. Însă aceste fiinţe au modificat într-atât modelul de viaţă, încât

lângă ele nu mai există nicio hrană Divină. Aceea pe care ele o achiziționează pe hârtiile câştigate nu posedă energia lui Dumnezeu. Ființe ca acestea, care au modelat un astfel de trai, nu pot fi numite raționale. Modul lor de viață este fructul anti-rațiunii. Imaginea din pătrat se schimbă şi acum în prim plan se vedea o femeie-casier. Unu după altul, prin fața casei la care lucra ea se perindau oamenii şi aşezau pe măsuța din fața femeii tot felul de pachețele, cutii, borcane şi sticle. Iar ea îi vorbea fiecăruia cu zâmbetul pe buze: „Bună ziua", apoi lua pachetele, le trecea peste un fel de ferestruică din sticlă, pe afişajul casei apăreau cifre ce reprezentau prețurile mărfurilor. Femeia-casier lua banii de la om şi-i spunea: „Mulțumim pentru cumpărături. Vă mai aşteptăm", şi zâmbea din nou. Şi în aceeaşi clipă pe ecranul pătrat îşi făcu apariția, în prim plan, chipul femeii în timp ce se întorcea de la şirul de oameni din coadă şi se apleca să ridice câte o cutie căzută pe jos. Doar pentru câteva secunde se răsucea cu spatele la oamenii din fața ei şi pe chipul ei îşi făcea apariția o expresie de plictiseală şi dezgust. Pleoapele i se închideau dând senzația de oboseală cronică. Cu o mână, femeia ridica pachetul, cealaltă şi-o sprijinea în şold, făcând o grimasă de durere. Toate acestea durau foarte puțin. Numai ce se întorcea cu fața la oameni, pe chipul ei reapărea zâmbetul şi din nou li se adresa cu cuvintele: „Bună ziua, vă mulțumim pentru cumpărături, mai poftiți pe la noi".

Tânărul cu părul negru comentă din nou:

—Tu vezi, frățiorul meu? În fața ta se află o făptură pe care tu o numeşti zeiță. Şade în fața aparatului compus dintr-o multitudine de şuruburi şi cabluri şi e mult mai puțin desăvârşită decât aceste şuruburi. Apara-

tul nu are suflet, nu are rațiune. Acesta doar acționează după un program dinainte stabilit. Făptura, în schimb, stă șezută câte douăsprezece ore pe zi în fața aparatului, apasă pe butoane și-i spune fiecăruia *mulțumesc*. Pentru ce-i mulțumește fiecărui cumpărător? Pentru nimic, e doar ceva automat. Ar trebui să fie rațională, însă ea stă și apasă pe claviatura unui niscai aparat câte douăsprezece ore pe zi. Așa va face mai bine de jumătate din viața sa pentru ca, în cele din urmă, să nimerească într-o celulă de piatră.

Rațiunea, așa ceva nu ar fi permis și, din acest motiv, înseamnă că în ea funcționează virusul anti-rațiunii, iar această femeie nu este om, ci anti-om și se află sub efectul anti-rațiunii. Organele ei interne sunt lezate, ea nu primește alimente normale, sângele din vine i se îngroașă și îmbătrânește deoarece e obligată să stea șezută câte douăsprezece ore pe zi. Arată mai bătrână decât este. Uite! Uite cum trebuie să arate la vârsta ei, aflându-se în dimensiunea Rațiunii a omului viitorului. Acum o să-ți arăt cum arată în condițiile firești, privește!

Pe ecranul pătrat, holograma arăta o frumusețe cu pielea deschisă la culoare, arătoasă, care alerga de-a lungul unui râu, în întâmpinarea unui băiețaș. Fiul ei. Frumusețea alerga spre el, îl prinse de mânuțe și-l învârti râzând zgomotos și molipsitor.

Două femei din două dimensiuni diferite, puțin ce semănau între ele. Pe ecran reapăru casiera de la supermagazin șezută la casă.

— Asta e doar o situație nesemnificativă, individuală, rosti *Brunetul*, nici pe departe reprezentativă întregii umanități, ai fi spus tu, nu-i așa? Privește.

În continuare, el a deschis brațele, imaginea din

ecran s-a mărit la orizont şi a zugrăvit acest tablou: rânduri compacte de oameni şezuţi în faţa aparatelor ce băteau pe claviaturi. Oamenii erau de multe feluri: fete tinere, femei în vârstă, printre ele şi bărbaţi. Urmă o altă imagine în spaţiu, în care sute de mii de mâini tastau neîntrerupt claviaturile aparatelor. Într-unul din colţurile îndepărtate ale ecranului se înfăţişă soarele, apoi îi urmă luna, din nou soarele care acoperea jumătate de lună. Ziua şi noaptea se succedau, zilele, lunile şi anii ca orele se scurgeau. Iar oamenii ce umpleau spaţiul de la orizont la orizont continuau neîntrerupt să tasteze pe butoanele aparatelor şi să repete ca nişte roboţi: „Bună ziua, vă mulţumim pentru cumpărături, mai poftiţi pe la noi".

—Priveşte, fârtatul meu, priveşte! Acum devine şi mai interesant. Priveşte la viitorul umanităţii!

În spaţiu luă naştere o hologramă care prezenta în prim-plan un om ce alerga cu o spadă în mână şi cu faţa schimonosită de răutate. Aceasta fu imediat înlocuită de imaginea unui alt om culcat la pământ în noroi, împuşcând cu mitraliera. După el apărură alţi trei bărbaţi care trăgeau cu puşca. Apoi întregul peisaj, de la orizont la orizont, se umplu cu oameni. Păreau mici, pentru a încăpea cât mai mulţi. Cu spade, furcoaie, coase, mitraliere şi puşti, oamenii se tăiau unii pe ceilalţi şi se împuşcau. Se strangulau cu mâinile şi se loveau cu picioarele. Pe deasupra maselor infectate de oameni zburau aparate care aruncau obiecte. Obiectele, odată ce atingeau pământul, explodau ridicând în aer bulgări de pământ şi resturi de corpuri umane.

—Acest terci l-au făcut fiinţe raţionale, fraţiorul meu? Ei sunt şi mai anti-raţionali, deoarece mai vor să o şi dovedească. Aceste terci, ei îl vor numi război. Cei ce se

vor evidenția în aceste masacre vor fi decorați cu tot soiul de medalii, pe care ei le vor purta cu mândrie la piept. Se vor învăța să dea legi care să justifice aceste războaie neîntrerupte de-a lungul veacurilor.

Brunetul își agită încă o dată mâinile și luă naștere încă o hologramă în spațiu, divizată pe multe ecrane. Fiecare ecran reprezenta câte-o sală în care se aflau mulți oameni unde ascultau pe alții care vorbeau de la tribune. Vocea *Brunetului* comentă:

— Aceste întruniri, ei le numesc *congrese, parlamente, dume, camere*. Esența e una și aceeași. Tu îi vezi, frățioare? Mai ești încă în stare să vezi? Uite! Cei ce se văd pe ecranul din fața ta scriu legi pentru popoare și pentru umanitate în ansamblul ei. Ei scriu legile astea de milenii, însă desăvârșite, aceste legi, în veac nu vor fi! Tu înțelegi asta, fratele meu? Clar lucru că înțelegi!

Brunetul izbucni în hohote de râs. Râsul lui sarcastic umplu valea și se răsfrânse pe creasta muntelui. Încetă râsul și se adresă oamenilor din holograme de parcă l-ar fi putut auzi și înțelege, strigându-le:

— Voi nu veți reuși niciodată să scrieți legi perfecte, deoarece nu știți esențialul! Voi nu cunoașteți destinul fiecărui om în parte și menirea umanității în întregul ei. Doar în două cuvinte se poate defini această menire. Menirea universală. Ea este legea cea mai importantă. Doar ea, unica, poate fi baza legilor Pământului sau reflecția lor. Doar că voi nu o cunoașteți, ați uitat-o.

Tu înțelegi, fratele meu, ei au uitat ce e important și acum se găsesc în dimensiunea anti-rațiunii. Au uitat că predestinarea lor stă în doar trei cuvinte. Care sunt aceste cuvinte? Vrei ca eu să le pronunț, fratele meu? Vrei! Bineînțeles că vrei, vrei chiar foarte tare! Le pro-

nunți necontenit cu speranța că te vor auzi și vor înțelege.. Tu le spui, dar ei nu le aud. Nu le pot auzi, deoarece ei se află în dimensiunea anti-rațiunii, iar dacă noi le vom pronunța împreună sau doar eu, de unu singur, le vor auzi. Vor începe să acționeze și vor redeveni oameni, doar că eu nu le voi rosti.

Lasă-i să parlamenteze până la noua catastrofă planetară, nemaivăzută ca forță și întindere. Ea se apropie implacabilă. Însă ei, cu legile lor, nu vor fi în măsură să o oprească. Aceste ființe știu că se apropie catastrofa și cunosc și motivele, dar nu reușesc sub nicio formă să-și schimbe stilul de viață. La vedere, aceste ființe încă mai par oameni, însă doar la exterior. Ei înșiși, tu doar gândește-te, frățiorul meu, ei singuri născocesc tot soiul de mașinării mecanice cu care să substituie capacitățile oamenilor. Uite în ce s-au transformat.

În spațiu se formă o hologramă care, în partea dreaptă a ecranului, prezenta corpul unui tânăr armonios, înfășurat doar într-un brâu, iar în stânga o fecioară cu o fustă scurtă din ierburi. Între cele două corpuri, un cerc umplut cu alte cercuri mai mici, multicolore.

—În cerc voi prezenta capacitățile cu care a fost înzestrat fiecare om de la început. Oamenii aveau multe haruri...

În hologramă, ziua se rânduia cu noaptea. Tânărul privi la cer și vorbi: „Pe bolta de deasupra mea, astăzi se văd nouă miliarde, optzeci și două de stele". „Iubitul meu" - răspunse fecioara - „Pe bolta de deasupra ta, astăzi se văd nouă miliarde, optzeci și trei de stele. Una nu o vezi, deoarece e foarte palidă. Pe ea, eu te voi aștepta pe tine. Pe ea vom zămisli spațiul nostru de iubire, până atunci va străluci în lumina ei albăstrie, steluța noastră

abia vizibilă."

—Da, ei puteau multe, comentă *Brunetul,* primele lor haruri le permiteau să creeze tot ce gândeau. Ba, chiar şi ceea ce nu reuşeau să-şi închipuie. Dar în clipa în care încep să fabrice înlocuitori mecanici, neraţionali, vor pierde talentele dăruite lor de Dumnezeu. Pe ecran se perindară, una după alta, maşini de calcul şi pe măsura apariţiei fiecărei maşini câteva cerculeţe colorate se micşorau, unele, îndeobşte se transformară în puncte negre.
—Ei ar fi putut, doar într-o clipă, să privească la cer şi să numere toate stelele, însă cu născocirile lor vor ajunge ca *doi plus doi* să-l calculeze pe calculator.

Vor născoci telefonul şi vor începe să piardă capacitatea de a dialoga la distanţă, să-şi imagineze locul în care se află iubiţii lor. În cele din urmă, vor trece la inserarea în propriile corpuri de mecanisme, continuă *Brunetul,* tot mai profund preschimbându-se în mecanisme primitive neînsufleţite. Şi nu vor mai fi demni de a fi numiţi oameni. Raţiunea li se va scufunda în abisuri. Şi antiraţiunea va domni peste ei. Peste şi în ei totodată. Priveşte frăţiorul meu, acum vei vedea ultimul meu tablou.

Brunetul dădu din mână şi pe ecran, pâlpâind în văzduh, se înfiripă harta detaliată a globului terestru. Acea parte care era acoperită de oraşe cu mare densitate de populaţie. În fiecare oraş, printre marile aglomerări de oameni, se extindeau tentaculele groase ale unor entităţi ciudate, care tremurau şi se convulsionau. Erau multe. Împrejmuiau oraşul şi îl şi traversau peste tot. Fiece por al tentaculelor emana un gaz fetid închis la culoare. Dar oamenii nu se sinchiseau de aceste oribile gaze, ba chiar le respirau. Şi îşi ridicau casele cât mai aproape posibil de aceste tentacule. Uneori, pare-se de la presiunea prea

mare, ba într-un loc, ba într-altul, tentaculele emanatoare de gaze oribile explodau şi oamenii se aruncau să stingă, să înăbuşe aceste explozii şi să repună în funcţiune monstruoasele caracatiţe.

— Vezi, frăţiorul meu, tentaculele monstruoasei caracatiţe? Vrei să-ţi arăt corpul monstrului care acoperă lumea cu tentaculele lui? Desigur, tu, despre asta nu vrei nici să vorbeşti, nici să gândeşti. Dar eu o să spun unde se află acest corp aducător de moarte. Îţi spun de unde ies tentaculele. Ies din creierele acestor făpturi, care demult se numeau oameni raţionali. Monstrul sălăşluieşte în creierele lor, de acolo vine totul. Dar ei se mândresc cu bebeluşul lor aducător de moarte, îl alintă. Ei numesc aceste tentacule monstruoase străzi, autostrăzi.

Brunetul izbucni în hohote de râs. Uite-o! Viitoarea omenire! Şi tu vrei să salvezi pe cei ce au intrat în dimensiunea anti-raţiunii şi să-i ridici la acest nivel? - întrebă *Brunetul* şi se întoarse către fârtatul ce ţinea masivul de granit să nu se prăvale.

Împrejurul masivului de granit, acum apa nu numai că picura, ci se scurgea în şuvoaie subţiri. Corpul tânărului cu păr bălai, care ţinea stânca, se împietrea tot mai tare. Până şi muşchii feţei i se împietriră de nu mai era în stare nici să vorbească, nici să mai clipească. Doar ochii albaştri, încă vii, priveau la tablourile viitoarei omeniri.

Tânărul cu păr negru îşi făcu mâna căuş sub şiroiul de apă şi vorbi cu venin în voce:

— A mai rămas puţin timp până la potop. Poate că mai apuc să-ţi mai spun vreo patru-cinci fraze, dar nu voi vorbi mai mult, cred că tu deja nu mă mai auzi.

Tânărul cu părul negru deschise braţele lateral,

îndoi coatele, lăsând să se vadă musculatura atletică jucând şi scutură capul, aruncându-şi pletele negre pe spate. Rămase încă o vreme aşa, privind la şuvoaiele de apă care se îngroşau împrejurul masivului de granit pe care-l susţinea fârtatul său blond, apoi spuse:

— Ar cam fi momentul să plec. A venit timpul. Acum ar trebui să se întâmple ceea ce a fost predestinat să se întâmple. Însă... nu se va întâmpla.

Atletul cu părul negru făcu un pas spre masivul de granit şi, alăturându-i-se fratelui, ridică şi el cu umerii şi cu braţele masivul imens de granit. Muşchii corpului atletic se concentrară, venele se umflară, însă atletul îşi îndreptă încet genunchii îndoiţi şi ridică granitul. Apa dimprejurul masivului încetă să mai curgă, rămaseră doar câteva picături răzleţe.

Polurile opuse ale Universului, pentru un crâmpei de timp, îşi uniră forţele, programul Divin schimbându-l uşor... Posibil ca prin unirea lor, cele două poluri să fi implementat noi posibile programe?...

Fluxul nimicitor învolburat, la scurt timp atinse fundul văii şi pericolul inundării văii Anastei se diminuă, împreună cu acesta se diminuă şi cel al nimicirii oamenilor ce părăsiseră valea. Împietrirea tânărului cu părul bălai începu să treacă şi pe faţa lui înflori un zâmbet, îşi recăpătă darul vorbirii.

— Îţi mulţumesc, frate, rosti anevoie *Blondul.*

— Ştii, nu ştiu ce să mă fac cu *mulţumesc*-urile tale. Catastrofa asta hărăzită oamenilor s-a diminuat. Acum ei vor da înainte cu acceptarea absurdă a structurii lumii şi cu cerbicie vor clădi anti-lumea. Se vor înmulţi şi se va amplifica odată cu ei şi noua catastrofă.

— Nu va mai fi nicio catastrofă, fratele meu.

Chiar şi cu o clipă înaintea prăpastiei să se trezească în particulele Sufletelor umane sentimentele şi cunoştinţele pe care micuţa Anasta le-a răspândit în spaţiu! Şi multe femei şi bărbaţi, cu ale lor gânduri vor preîntâmpina catastrofa nepetrecută. Iar oamenii ce acum trăiesc în anti-raţiune, se vor lumina. Vor purcede la clădirea unei noi lumi pe Pământ, nemaivăzută înainte. Oamenii, acumulând experienţa anti-raţiunii şi a Raţiunii în acelaşi timp, vor uni înăuntrul lor cele două poluri opuse. Şi vor transpune în materie şi spirit elanul viselor Divine. Nu numai că le vor transpune. Prin visele lor, vor adăuga desăvârşire.

....

Anastasia tăcea. Tăceam şi eu. Încercam să pătrund cele spuse şi auzite. Abia peste vreo două ceasuri i-am pus o întrebare.

Întâlnirea cu imaginea originară

—Anastasia, tot ceea ce ai înfăţişat şi ai povestit tu despre cei doi tineri şi despre fetiţa Anasta, a existat în realitate sau a fost doar o reprezentare a ta?

—Răspunsul la această întrebare, Vladimir, găseşte-l singur.

—Şi cum s-o fac singur? Doar tu poţi să-mi spui precis de toate acestea s-au petrecut în realitate sau numai în imaginaţia ta!

—Spune-mi, Vladimir, în povestirea mea ai remarcat vreo nouă informaţie?

—Cum să nu? Desigur! Şi informaţii şi imagini. Chiar foarte puternice!

—Deci, informaţia există?

—Da, există şi se cere, fără doar şi poate, analizată, înţeleasă. Am întrebări.

—Dacă informaţia şi-a făcut apariţia, înseamnă că trebuie să existe şi un izvor.

—Bineînţeles. Trebuie să existe un izvor.

—Informaţia este imagine. Imaginea e informaţie. Cineva care vrea să-ţi şteargă o informaţie se străduc-

ieşte să-ţi demonstreze că imaginea nu există în realitate. Tu vei fi constrâns să accepţi inexistenţa imaginii, eliminând singur informaţia primită prin intermediul imaginii.

— Dar dacă imaginea este proiectată de un om concret, de la cine vine, în acest caz, informaţia?

— De la imagine.

— De ce de la imagine, de vreme ce ea este creată de acest om concret?

— Dacă tu, Vladimir, dai naştere unui copil care destăinuie o nouă informaţie tuturor oamenilor şi, în acelaşi timp, şi ţie, cine e sursa acestei informaţii?

— Copilul, se înţelege. Însă imaginea nu e în copilul care posedă corp fizic. Imaginea mai poate fi şi nematerială.

— Aşadar, deosebirea constă doar în faptul că, în primul caz, tu vezi corpul material, iar într-al doilea nu?

— Probabil, dar nu e obligatoriu, pentru că, oarecum suntem învăţaţi să vedem corpul pentru a crede.

— Corpul văzut de tine nu poartă cu sine o dovadă absolută. Ba, poate duce la confuzie.

— Aia e sigur! E posibil! În codul penal chiar există un articol, numit *fraudă,* care se potriveşte cu cazul nostru... Cred că am înţeles, Anastasia. Din moment ce se iveşte informaţia, mai ales izvorâtă dintr-o imagine, e indiscutabil că toate astea există şi e necesar ca informaţia să fie analizată. Iar când ne lovim de interogativul „există, nu există", pierdem în van timpul şi prin asta ne privăm de informaţia primită.

— Ai înţeles bine, Vladimir.

— Un singur aspect îmi rămâne neclar. Dacă fiecare om poate plăsmui o imagine care să se materializeze, câtă informaţie ar trebui răsfoită pentru a da de cea veri-

dică?

—Foarte puțină, de fapt. Imagini poate plăsmui fiecare om, dar, nici pe departe, toate acestea pot fi acceptate de inimile şi sufletele oamenilor.

—Mda. Aşa e, nu toate. Da, îți sunt recunoscător, Anastasia. Tu vorbeşti într-un mod foarte interesant despre imagine. Mai vorbeşte-mi! Imaginea ce este, în opinia ta?

—Omul însuşi nu este altceva decât o imagine materializată, iar viitoarele imagini care se vor încarna în material, le poate plăsmui însuşi omul cu gândul său. În asta constă puterea sa Universală, inegalabilă de nimeni şi nimic.

Dacă omul nu devine conştient de harurile primite în dar de la Dumnezeu, atunci singur îşi blochează măreața putere şi cade sub influența altor imagini, materializând născocirile acestora, până la punctul de a se autodistruge, de a-şi nimici familia, neamul, statul şi, în consecință, întreaga planetă.

Aşa şi lumea tehnocrată! Este clădită tot de om cu ajutorul energiei unei imagini, inspirată lui de antipozi. Lumea artificială este deteriorabilă. Până şi cea mai performantă maşină, cea mai reuşită clădire sau oricare alt obiect din lumea artificială, cu fiecare secundă care trece, se deteriorează şi în doar câțiva ani se transformă în pulbere sau, mai rău, în deşeuri nocive pentru om. Omul însuşi, la rândul său, trăind în lumea artificială, devine degradabil. Întrucât îi va veni greu să contemple obiectele care se deteriorează clipă de clipă - nefiind înzestrate cu posibilitatea de a se autoreproduce - să-şi dobândească viața veşnică, să-şi făurească imaginea propriei eternități pe care, apoi, s-o materializeze.

Lumea reală, vizibilă nouă, nu există doar de miliarde de ani, ci mult mai demult. Deoarece, înainte de asta, lumea deja exista, într-o formă nematerială. Învățații au stabilit vârsta Pământului, dar nu au calculat data de naștere, ci doar data materializării unei etape de viață. Lumea reală este înzestrată cu darul autoreproducerii, ceea ce o face veșnică. Creatorul eternității este El Însuşi etern. El este Alfa şi Omega, şi iarăşi Alfa.

Multă lume poate gândi şi spune ce era înainte de naşterea Creatorului, înainte de apariția complexului de energii neobişnuite ale Sale? Cândva nu exista nimic. Nimic! Dar aminteşte-ți cum i-a vorbit despre neant fiului Său, Creatorul: „Din neant se înfiripă o nouă naştere a ta, aspirațiile, sufletul şi visul tău în ea oglindindu-le. Fiul meu, tu eşti vecinic, etern, în tine trăiesc visele tale creatoare".

Dar dacă din *neant* se naşte *ceva*, înseamnă că şi *neantul* ia parte la naştere. Născând, şi în acelaşi timp şi din *neant*, Creatorul a închis cercul şi i-a oferit omului imaginea eternității. Cunoaşterea, înțelegerea şi percepția energiei imaginii în sine îi conferă omului posibilitatea de a nu muri, ci doar de a cădea într-un dulce somn. Ignorarea ştiinței formării imaginilor face din întregi țări şi popoare jucării, piese de şah în mâinile celor care stăpânesc acest măreț dar.

— Anastasia, imaginile pot fi pozitive sau negative. Cum să le deosebeşti pe cele care generează informații binefăcătoare de cele care dezinformează, posibil chiar cu intenții ascunse?

— Prin tine însuți, Vladimir, pe propria-ți imagine vei putea stabili valoarea oricărei informații.

— Înseamnă că fiecare om are o imagine a sa?

— Desigur, Vladimir, că fiecare om are imaginea sa. Iar acestea sunt foarte diferite între ele. De ar fi fost ca fiecare om să-şi fi păstrat imaginea primordială, spune-mi, Vladimir, cum ar fi arătat lumea azi?

— Ca în Primordialitate? Aşadar, fiecare om posedă sau a posedat o imagine primordială? Şi cum era asta?

— Divină! Aşa a conceput-o în avântul inspirat, Creatorul nostru - Părintele!

— Era imaginea lui Dumnezeu, această imagine a noastră, primordială?

— Imaginea era a fiului lui Dumnezeu şi a lui rămâne.

— Unde s-a pierdut această imagine a omului primordial? Imagini de beţivani şi narcomani se văd pe toate străzile. Imaginea prostituatelor pe trotuare. La televizor se pot vedea tot felul de imagini măscărici. Unde se poate vedea cea a omului primordial?

— În sine însuşi! Singur imaginează-ţi-o. Întâmpin-o. Şi imaginea va veni cu bucurie în cale. Calea va fi fericită. Apropiindu-vă încetişor, tu şi imaginea ta vă veţi întâlni. Vă veţi contopi! Tu păstrează-ţi imaginea primordială şi n-o vinde în folosul altcuiva.

— Dar cum să mi-o imaginez? Împrejurul nostru se difuzează îndeajuns de multă informaţie care vorbeşte despre imperfecţiunea umană. Se spune că omul ba ar fi rob veşnic, ba cobai. Nu demult, o cunoştinţă de-a mea mi-a povestit cum că ar fi citit undeva într-o carte că se spune despre noi, oamenii, că suntem creaţia a niscaiva extratereştri care acum se hrănesc cu energia noastră şi ne dădăcesc ca pe nişte idioţi.

— De vrei să te consideri idiot, Vladimir, atunci

crede-i pe ei. Rob de vrei să te consideri, rob vei deveni. Există tot ceea ce tu crezi că există. Chiar din clipa naşterii, însemnătatea omului - fiul lui Dumnezeu - se încearcă a se minimiza. Însă tu ştii, Vladimir, că întotdeauna, în dosul acestora se află câte cineva care încearcă să se ridice. Acest cineva nu este înalt, în realitate este contrariul omului, deci nu se poate înălța. Aşa că îi rămâne doar una de făcut: pe cel înalt să-l coboare şi să nu-l lase să crească.

—Da, Anastasia, tu aici ai perfectă dreptate. Cine ştie cum, dar nu reuşesc să-mi amintesc nicio carte sau film în care omul să fie reprezentat ca fiind cea mai puternică ființă din Univers. De fiecare dată, cei mai tari sunt extratereştrii, iar dacă se întâmplă să fie oamenii, atunci aceştia sunt legați de oarecare forțe stranii, neterestre. Acum realizez cărei prelungite şi intense sugestionări este supus omul. Se înțelege că nu e deloc cazual. Cuiva îi este foarte comod. Dacă omul într-adevăr ar fi fost slab şi nu ar fi posedat o forță misterioasă şi invizibilă, atunci de ce să fie de temut? La ce bun atâta risipă de energie doar pentru a demonstra doar contrariul? Tu eşti singura, Anastasia, care priveşte omul ca pe fiul lui Dumnezeu şi ca pe cea mai puternică ființă din Univers. Însă asta vrea să spună că modelul tău de a trata imaginea omului se va contrapune multor altora. Celelalte au la îndemână tehnici deja testate de-a lungul mileniilor. Au născocit demult o multitudine de imagini de oameni slabi. Multe învățături, diferite între ele, prin care omul este înjosit. Iar în slujba tuturor acestora stă presa din întreaga lume, stau scenarişti şi regizori. Sunt mulți, foarte mulți. S-ar părea că eşti singură, Anastasia. Totuşi ai speranța ta în ceva. Pe ce te bazezi? Pe ce, Anastasia?

—Pe imaginea omului primordial. Şi pe a ta,

Vladimir. Pe imaginea originară a oamenilor care-şi făuresc deja Vatra Familiei. Pe cei care în viitor vor merge în întâmpinarea imaginii lor autentice.

— Anastasia, printre altele, tot aceştia mai susţin că tu nu ai exista. Iar despre mine cum că nu aş fi ăla, ăllalt sau cum arăt prin cărţi. Acum realizez că ei, prin aceste acţiuni, încearcă să le şteargă oamenilor informaţia inspirată de imaginea ta. În parte, le reuşeşte. Există cititori, ba chiar printre cei ce-şi clădesc Vetrele de Familie, care îndeamnă: „Hai să nu mai pomenim numele Anastasiei, să nu mai vorbim despre cărţi, haideţi să nu mai numim vetrele Vetre, devreme ce puterii nu-i place, devreme ce unii spun că nu e bine să le denumim aşa". Unora li se propune chiar să renunţe.

— Şi tu, Vladimir, cum iei aceste luări de poziţie?

— Ca să fiu sincer, Anastasia, uite cum gândesc eu: dat fiind că aceste cuvinte creează tensiune, mai bine să nu fie rostite. Măcar pentru ca lucrurile să se mişte mai repede. Acum am înţeles că în aparenţă lucrurile poate că se şi mişcă, numai că nu tocmai în direcţia utilă oamenilor. Eu acum înţeleg că vor ca *Anastasia, Vatra Familiei, Cedrii sunători ai Rusiei* să nu mai fie rostite, deoarece îndărătul acestor cuvinte iau naştere instantaneu imagini şi informaţii puternice. Se întâmplă ca în dosul unuia singur din aceste cuvinte să se ascundă un volum atât de mare de informaţie, încât nici în sute de cărţi să nu poată fi exprimată, nici prin sute de cărţi să poată fi schimbat acest cuvânt.

— Există cuvinte care în oameni trezesc imagini diferite. De exemplu, cuvântul *război*. Unii, prin acest cuvânt pot înţelege război *liberator*, alţii *de cotropire*.

— Totuşi, când acest cuvânt e rostit, în imagina-

ția oamenilor imediat ia naștere o multitudine de tablouri de bătălie, țări combatante, arme și multe altele. Or fi ușor diferite între ele, tablourile, însă sunt multe și de efect, iar cuvântul e unul singur.

—Și în *Vetrele de Familie* se pot ascunde mai multe semnificații. *Vetrele de Familie* reprezintă o secvență de cuvinte în dosul căreia se află cele mai puternice imagini, în măsură să-l poziționeze pe om în ambientul de viață Divină. Gândește-te singur, Vladimir, primele trei litere ale acestei formule, sunt *Rod**. Iar *Rod*-ul este venirea pe lume a oamenilor, unii după alții și a primului din Dumnezeu. Fiecare om care se naște astăzi se poziționează în fruntea acestui măreț lanț. Va sta în puterea lui a-și stabili neamul într-un loc sau altul de viață. Într-o celulă de piatră sau într-o minunată *Vatră a propriei Familii*. Sau, îndeobște, să rupă lanțul neamului. În puterea lui stă a-și hrăni familia cu creații Divine sau cu mâncare ce nu poartă în ea energia Sufletului.

—Ce legătură au toate astea cu hrana atâta timp cât înaintașii mei demult nu mai sunt pe lume?

—Trăiesc fărâmițe din ei în tine, Vladimir. Din ei e format și trupul tău și Sufletul.

—Mda, din ei. Însă... Însă asta vrea să spună că fiecărui nou-născut i se încredințează spre moștenire covârșitoarea responsabilitate pentru destinul întregului neam?

**Rod* - de la Rodovoe Pomestie (rus. *Родовое Поместье*) - Vatra Neamului. În limba română se potrivește, deoarece cuvântul *rod* există, provine din limba slavonă. A rodi (rus. *Родить*) - a da naștere, a da fructe, iar Rod (rus. *Род*) - fructul, rezultatul nașterii. (n.t.)

— Da, i se încredinţează, Vladimir, şi fiecăruia i se oferă posibilitatea de a hotărî asupra destinului propriului neam.

— De acord, i se dă puterea. Doar că majoritatea oamenilor, în genere, nu se gândesc la propriul neam, şi nici înaintaşii lor nu s-au gândit. Este dovada faptului că s-a pierdut neamul provenit din Primordialitate, de la Dumnezeu Însuşi. A pierit şi nu mai există!

— *Vatra Familiei* - tu reflectă bine, Vladimir. *Vatra Familiei* - două cuvinte, o singură expresie. Doar ce această expresie e pronunţată, în subconştientul omului, poate pe ne-deplin conştient, răsună aşa: „Eu îmi iau cu mine întregul neam şi-l aşez aici".

Cel care-şi adună Neamul

— Omul care se stabileşte în Vatra sa de Familie este în măsură să adune în sufletul său membrii familiei, gest măreţ pentru care cu toţii îi vor fi recunoscători. Ca nişte îngeri păzitori, ei vor apăra Vatra Familiei şi pe omul care-a făurit-o. Nimic în Univers nu se pierde fără urmă, ci doar trece dintr-o stare în alta. Când omul moare şi trupul său vremelnic i se dăruie pământului, din acesta vor creşte copaci, iarbă şi flori. Trece dintr-o stare într-alta. Dar complexul energetic cel mai important al omului - Sufletul - în ce se transformă? La început se învârte pe deasupra aceluiaşi loc în care se află trupul. În unele religii, înţelegând asta, trupul nu se îngroapă imediat în pământ. Când trupul uman se împreunează cu pământul, când omul este dus la cimitir, Sufletul se află încă deasupra locului în care acesta este îngropat. Pentru un oarecare timp, rudele se află în preajma mormântului. Sufletul, privat de corp, nu poate nici auzi, nici vedea, însă poate simţi ceea ce se vorbeşte sau se gândeşte despre El. Dacă e de bine, atunci Sufletul se simte bine, dacă de rău, atunci şi Sufletul se simte rău. Apoi oamenii se depărtea-

ză de mormânt. Sufletul mai bântuie un timp pe deasupra grămezii de pământ sub care zace trupul Lui, însă nu mai simte nimic, doar pustietate. Oamenii moderni, scufundați în rutina cotidiană, uită repede de rudele răposate. Prin apartamentele moderne ale oamenilor, îndeobşte nu există nimic care să amintească de rudele moarte. Peste un an, cinci, zece, despre ele nu-şi mai aminteşte nimeni şi sufletele morților rămân absolut singure. Noi vorbim despre morții recenți, însă mai există rude moarte cu sute, mii sau milioane de ani în urmă. Şi acestea sunt rămase în deplină uitare.

Omul care-şi făureşte Vatra Familiei le poate aduna pe toate la un loc. Pentru asta e necesar să se gândească la acea rudă, să o imagineze, şi atunci Sufletul acesteia tresare, percepe gândul şi, aflându-se în un oarecare colț al Universului, se avântă pe urma acestui fir de gând spre locul de origine. Omul nu-şi poate aminti toate rudele şi nu se poate gândi necontenit la ele, dar poate sădi o dumbrăvioară cu pomi, de dorit pomi ai neamului, care trăiesc alung, dintre care fac parte stejarul şi cedrul. În timpul sădirii, el trebuie să emane un gând intim, zicând în sinea sa: „Eu sădesc această dumbrăvioară sau această alee în amintirea membrilor neamului meu. Eu făuresc Vatra Familiei în care să se adune membrii neamului meu ce au trăit în trecut şi ce vor trăi în viitor."

Sădind fiecare copac în parte, e necesar să se amintească numele unei rude nu prea depărtate, să fie imaginată fiecare dintre ele, pomenind-o cu cuvinte frumoase. Omul nu poate să-şi amintească rudele în fiecare zi şi în fiecare ceas, însă copacii, primind aceste informații, vor păstra în ei amintirea în fiece secundă. Sufletele rudelor vor simți asta. Şi vor trăi pe spațiul Vetrei tale în

copaci, ierbuşoare, floricele. Razele emanate de copaci sunt mult mai firave decât cele ale oamenilor, însă sunt constante. Sufletele vor simţi asta şi la început va veni în acest loc sufletul rudei apropiate pe care-ai pomenit-o tu, după el vor veni, unul după altul, şi celelalte. În zece ani, dumbrava cu copaci sădiţi de om va creşte. Aceşti copaci vor fi deosebiţi, ei vor deţine o energie colosală şi binefăcătoare. Nimeni altcineva nu va putea percepe binefacerea în afară de cel ce a adunat neamul şi de rudele sale apropiate. Îţi imaginezi, Vladimir, ce minunat şi frumos gest va face omul? Aidoma unui Creator, va aduna la un loc neamul născut de-a lungul vremurilor.

—Anastasia, tu ai spus că Sufletul este un complex energetic şi că unele din Suflete se împrăştie în mici părticele, dăruind energia lor insectelor, plantelor şi animalelor.

—Da, aşa este. Asta se întâmplă atunci când în timpul vieţii, acel complex energetic, Sufletul uman, se află în dizarmonie cu mediul înconjurător până la un nivel la care se simte un pericol pentru existenţa terestră. Deplinătatea complexului Sufletului morţilor se păstrează doar când acest dezechilibru nu atinge punctul critic. Apoi se va reîncarna într-un corp uman, de data asta mult mai armonios. Din nefericire, aceste Suflete în spaţiul Universal devin din ce în ce mai puţine, iar acum programul le alege pe cele mai bune dintre toate.

—Dar în cazul în care toate Sufletele neamului meu s-au împrăştiat în părticele, înseamnă că niciunul nu se va apropia de dumbrăvioara sădită de mine?

—De vreme ce tu, Vladimir, exişti, înseamnă că lanţul neamului nu este întrerupt.

—Ce se întâmplă atunci când omul este îngropat

pe Vatra Familiei.

—Când trupul omului este îngropat în locul de mâinile lui plăsmuit, Sufletul său nu se avântă în întunericul Universului, ci rămâne în spațiul Vetrei de Familie. Acolo, omul a sădit copaci şi a avut contact cu pământul. Nevăzând şi neauzind nimic, însă percepând, Sufletul va simți căldura dăruită de plante. Iar oamenii, urmaşii săi care trăiesc în Vatra Familiei, atingându-se de faptele sale, şi-l vor aminti mai des.

—Eu ştiu o întâmplare în care pe proprietatea unor cunoştințe de-ale mele a venit mama lor bătrână. Avea peste optzeci de ani. A venit doar pentru câteva zile, în ospeție. A venit la fiică-sa să vadă ce a făcut ea cu soțul acolo. Apoi a cerut să rămână de tot. Şi a rămas. Şedea pe băncuța ei ore în şir, uneori se plimba prin livada gospodăriei. Odată i-a spus fiicei şi ginerelui: „Când mor, vă rog, nu mă duceți la cimitir, îngropați-mă aici." Şi le-a indicat locul pe care-l alese singură. Când bătrâna muri, fiică-sa şi ginerele i-au îndeplinit ruga. Ce se va întâmpla cu Sufletul acestei bătrâne, dat fiindcă ea nu a apucat să sădească nimic în această gospodărie?

—Sufletul său rămâne pe Vatra Familiei, chiar dacă a stat pe băncuța ei. A dorit să fie îngropată acolo, aşadar s-a gândit la asta înaintea morții, astfel rudele ei vor trece pe la ea mai des decât la cimitir şi o vor pomeni mai des.

—Da, Anastasia, interesantă situație. Înainte, oamenii ştiau asta, înțelegeau?

—Bineînțeles că ştiau, Vladimir. Chiar şi în vremuri recente, mulți oameni aveau cimitirul familiei, tu ştii de asta, nu? Iar în vremuri şi mai depărtate, oamenii, în genere, nu aveau cimitire. Acestea au apărut odată cu

acei oameni care nu mai aveau o Vatră de Familie: meşteşugarii de prin oraşe, servitorii, tot soiul de slugi şi prizonierii de război. Când aceşti făr' de neam mureau trebuiau îngropaţi, astfel îi luau şi-i aruncau în gropile de mortăciuni, unde erau de regulă aruncate dobitoacele moarte. Sau în gropi comune. Ulterior, când oraşele se dezvoltară nemăsurat de mult şi în ele trăiau multe familii avute, au început să ia fiinţă cimitirele. Oamenii bogaţi cumpărau parcele mici de teren pe care îşi înmormântau răposaţii. Alături, ceilalţi mai puţin avuţi. Ca urmare, cimitirele au început să se diferenţieze, după cum se spune azi, în cimitire de elită, semi-elită şi comune, pentru servitori.

—Acestea există şi astăzi. Ca să îţi rezervi un locşor cât de cât decent în *cimitirul Vaganikovskoe**, trebuie să ai cunoştinţe tari şi să investeşti nu puţine resurse. Locurile sunt distribuite de o comisie funerară specializată.

**cimitirul Vagani'kovskoe* - (rus. *Ваганьковское кладбище*) - unul dintre cele mai mari cimitire din Moscova (cca. 50 ha). De remarcat denumirea originală, derivată de la latinul *clerici vagantes*, care descrie un fenomen din Evul Mediu Târziu: studenţi vagabonzi care puteau emigra în toată Europa in căutarea studiilor pe care le considerau mai oportune, fenomen care, raportat la ceea ce spune Anastasia devine un punct interesant de reflexiune. (n.t.)

Trei cuvinte din Legea Universală

— Anastasia, care sunt cele trei cuvinte din Legea Universală, de care-a pomenit *Brunetul*, acele cuvinte care descriu menirea fiecărui om în parte şi a umanităţii în întregul ei? Tu le ştii?

— Da, Vladimir, eu le cunosc. Cunosc acele trei cuvinte care definesc misiunea întregii umanităţi.

— Le poţi pronunţa acum pentru mine?

— Pot.

— Pronunţă-le.

Anastasia se ridică în picioare şi rosti cu apăsare fiecare literă în parte:

— DESĂVÂRŞIŢI SPAŢIUL VIEŢII.

— Şi-atât? - am întrebat eu bulversat.

— Da, e tot.

— Să fiu sincer, mă gândeam că ar fi cine ştie ce cuvinte neobişnuite, magice.

— Într-adevăr, sunt neobişnuite şi magice. Sunt cuvinte din Legea Universală. Sunt cele mai importante cuvinte din programele Divine. Pe baza lor se poate stabili nivelul de utilitate sau inutilitate pentru Univers atât

a fiecărui om în parte, cât şi a umanităţii în ansamblu.

Cu ajutorul lor se poate stabili eficienţa sau ineficienţa legilor terestre, concepute de oameni. A desăvârşi spaţiul vieţii, înseamnă a te desăvârşi pe tine însuţi. Toate cele ce există în Univers şi pe Pământ reprezintă un unic spaţiu al vieţii şi se află într-o indivizibilă corelaţie, atât între ele, cât şi cu omul, care se află în centrul tuturor. A desăvârşi propriul ambient de viaţă, înseamnă a naşte şi creşte copii mai desăvârşiţi decât tine însuţi. Fiecare nouă generaţie trebuie să fie mai desăvârşită decât cea anterioară. Pentru ca asta să se întâmple, generaţia anterioară e obligată să-i ofere celei viitoare un ambient de viaţă desăvârşit. Asta o poate face omul cu gândul său. Ambientul de viaţă desăvârşit accelerează şi îmbunătăţeşte gândul omului.

Prin desăvârşirea ambientului de trai, omul cunoaşte nemurirea.

Prin desăvârşirea ambientului de trai, omul reîntoarce Pământul în forma celei mai desăvârşite planete din Univers.

Desăvârşirea Pământului ajută omul şi îi conferă posibilitatea să perfecţioneze alte planete din Univers.

Desăvârşirea Universului ajută omul şi îi permite să făurească lumi noi.

„«Unde se termină Universul, ce voi face eu când voi ajunge la frontiera sa? Când voi fi umplut totul cu mine însumi şi voi fi plăsmuit cele gândite?» - l-a întrebat omul primordial pe Dumnezeu. Iar Dumnezeu i-a răspuns fiului Său: «Fiul Meu, Universul poartă în el gândul. Din gând s-a născut visul, parţial vizibil în material. Atunci când vei ajunge la o margine, gândul tău va deschide un nou început şi o perpetuare a ta. Din nimic ia

ființă noul, măreața ta naștere, aspirațiile, Sufletul și visul oglindindu-le. Fiul Meu, tu ești etern! Veșnic ești! În tine se află gândurile tale creatoare.»"

Anastasia tăcu. Eu am continuat s-o privesc fermecat de intonația și semnificația cuvintelor pronunțate de ea. Și am realizat cu toată claritatea posibilă! Ea nu este doar o pustnică pădureancă, care își duce traiul în taigaua siberiană. Nu este doar o femeie frumoasă. Anastasia este un om dintr-o altă dimensiune, din dimensiunea în care triumfă Rațiunea umană. Ea simte și vede această dimensiune a Rațiunii. Este demnă de ea. De dimensiunea în care omul-creator desăvârșit și fericit transformă planeta Pământ în cel mai minunat loc din Univers. Iar fascinația acestor creații terestre atrage toate planetele din Univers să se gândească și la ele. Măcar cu mâna să le atingă suprafața și cu un zâmbet viitorul să li-l pregătească. Și cât de sfâșietor poate să fie pentru ea să privească la actuala brambureală de pe Pământ. Ea a născut doi copilași, fără teamă că ai săi puișori vor fi înghițiți de anti-rațiunea care guvernează azi omenirea. Înseamnă că ea, ceva-ceva a schimbat sau schimbă de-acum.

— Anastasia, cu viziunea ta asupra vieții, nu suferi când te uiți la realitatea contemporană?

— Foarte mult, Vladimir, șopti Anastasia.

— Și cum suporți o durere atât de sfâșietoare?

— Plăsmuind tablouri ale unui viitor minunat, îndrăgostindu-mă de ele și entuziasmându-mă. Fericirea dată de contemplarea lor învinge suferința. Mai multe foloase aduce contemplarea tuturor acestora. Așa cum îți imaginezi viitorul, așa acesta va fi!

Dimensiunea anti-rațiunii

— Chiar așa să fie, Anastasia? Omenirea contemporană chiar trăiește în dimensiunea anti-rațiunii, după cum a spus tânărul cu părul negru? Și ce-i aia anti-rațiune? Cum se poate vedea concret?

— De vreme ce ți s-a înfiripat acest gând, această informație, vei putea verifica realitatea doar prin forțe proprii.

— Cum să verific, cu ajutorul a ce? Dacă omul trăiește în dimensiunea anti-rațiunii, atunci și gândurile i se vor încadra în categoria anti-rațiunii.

— Da, este adevărat. Cu toate acestea, omul mai conservă rațiune, chiar dacă în proporții mult mai mici. Și dacă tu i te adresezi mintal Rațiunii, aceasta se activează și atunci, cu ajutorul ei, tu vei putea să individualizezi fenomenele anti-raționale. Hai mai bine să nu mai vorbim pe această temă, Vladimir, mergi să te plimbi singur prin poiană, prin taiga și meditează. Aici, în aceste locuri, Rațiunea și anti-rațiunea se află în echilibru. În tine nu; iată de ce ar trebui ca, din când în când, să-ți ajuți, să-ți activezi Rațiunea.

— Cum să o activez?

— Doar rosteşte în sinea ta: „Raţiune" sau, mai bine, „Raaaa-ţiuuuu-neee".

Am rămas singur şi m-am căznit să judec din poziţia Raţiunii. Şi iată la ce deducţii am început să ajung.

Lumea artificială

Societatea umană contemporană nu trăieşte în lumea reală, ci în cea artificială.

A clădit-o el însuşi şi o slujeşte ca un rob.

Am creat o lume artificială şi ne ducem existenţa noastră artificială în ea.

Lumea reală, autentică, se află pe marginea străzilor asfaltate pe care omenirea modernă se îndreaptă spre prăpastie.

În conştiinţa maselor umane contemporane au fost inoculate cunoştinţe artificiale.

Oamenii noştri de ştiinţă şi cercetătorii inteligenţi s-au hazardat să denumească medicina modernă, care există de abia două sute de ani, tradiţională, în timp ce pe cea populară, istoria căreia durează de sute de mii de ani, ne-tradiţională. Şi, în acelaşi timp, lecuitorii - şi mă refer aici la adevăraţii lecuitori, vracii - acei oameni care cunosc bine componenţa plantelor medicinale, au început să fie denumiţi şarlatani. Ca rezultat, grămada de boli pe care lumea doar cu o sută de ani în urmă o putea cura lesne şi gratuit cu plante adunate din propria grădină, omul modern e constrâns să o trateze cu tablete scumpe de prin farmacii, după recomandarea medicilor. Se pot ţine ambele orientări în medicină: Medicina populară, care să se predea în şcoli şi, în paralel, să fie pregătiţi şi

specialişti prin institute. Optzeci la sută din maladii pot fi tratate cu ajutorul medicinii populare, astfel se reduce presiunea asupra actualului sistem sanitar, iar ca efect se obține o îmbunătățire a prestării de servicii medicale. Însă, pentru asta, ar fi necesară o gândire Rațională.

Conductele artificiale de apă

Oamenii au îngropat în pământ milioane de kilometri de tuburi metalice, denumite conducte hidrice. La realizarea, îngroparea şi săparea şanțurilor pentru aceste tuburi, au fost irosite resurse şi eforturi inimaginabile. Acestea cer o continuă mentenanță şi reparații capitale, pentru care oamenii sunt constrânşi să depună eforturi colosale. Şi cu toate acestea, apa care ajunge la robinetele din apartamentele noastre nu este bună de băut. Toate astea, în timp ce în natură există conducte naturale: acestea nu sunt numai râurile, ci şi pânzele freatice subterane. Prin vinele Pământului curge apă vie, vindecătoare, în măsură să umple milioane de puțuri. Conducta naturală de apă nu necesită mentenanță, ba mai mult, este în măsură să curețe apa întinată la suprafață, să o îmbogățească cu minerale şi cu alte substanțe necesare alimentului celui mai important. Dar modelul modern de viață al oamenilor de la oraş i-a privat de posibilitatea de a folosi conductele naturale de apă, proiectate şi construite de Creator.

Mă întreb: „Acest model de viață, omul l-a adoptat de bună voie sau sub influența unor oarecare forțe?" Dar pentru a răspunde la această întrebare, haideți să analizăm încă o situație care cu greu o putem numi altfel decât boală psihică a societății. Ce acțiuni le sunt propuse familiilor medii din Europa, SUA şi Rusia pentru a-şi

dobândi o casă, un apartament?

Ipoteca anti-rațiunii

Familiei i se propune, de exemplu, ipoteca. Sau, mai concret, i se propune să ia un credit bancar pe douăzeci sau treizeci de ani, să-şi achiziţioneze o căsuţă modestă, iar în tot acest termen, lunar, să-i întoarcă băncii banii cu dobândă. Dacă familia nu poate plăti, atunci i se ia apartamentul. Douăzeci de ani la rând, tânăra familie trebuie să trăiască cu spaima de a pierde casa, să muncească, de regulă la un serviciu pe care nu-l agreează, doar pentru a fi plătită cât mai mult. Se umileşte în faţa patronului, cu frica să nu piardă slujba. Posibil ca acestei idioate alegeri să nu-i corespundă o alternativă? Există alternativă! Iar asta dovedeşte tocmai că piedicile în dobândirea unei locuinţe, implantate în capetele tinerilor, sunt artificiale. Aceste piedici sunt virtuale şi sunt caracteristice unei realităţi virtuale. Acum voi aduce un exemplu specific lumii virtuale.

Tânărul pe nume Andrei, din oraşul Vladimir, nu se deosebeşte mai cu nimic de contingentul său. A mers în discotecă şi pe la baruri, a fumat şi a băut alcool. Când a citit despre Vetrele de Familie, a început să viseze la casa şi pământul lui. Mijloacele necesare achiziţionării terenului şi ridicării casei îi lipseau, părinţii nu-l puteau ajuta material. În 2001, la treizeci de kilometri de Vladimir, în sătucul Koneaev, un hectar de pământ părăsit, năpădit de buruieni, costa treizeci de mii de ruble*.

*treizeci de mii de ruble - la cursul din 2001, aproximativ 455 $ (n.t.)

În jur de cincizeci de familii din rândul cititorilor şi-au cumpărat pe aceste terenuri abandonate câte-un hectar de pământ şi au trecut la construcţie.

În mare parte erau oameni oarecum în etate, cu ceva economii puse deoparte. Şi lui Andrei îi plăcu acest loc de pe malul lacului din pădure, şi terenuri libere încă se mai găseau. Purtat de visul la propria Vatră de Familie, Andrei a încetat să mai frecventeze chefurile cu tinerii şi, trudind din greu, doar în şase luni a reuşit să adune treizeci de mii de ruble şi să-şi cumpere un hectar de pământ. Dar de unde să ia bani pentru casă? Pe atunci, un metru pătrat de locuinţă, în Vladimir, costa până la douăzeci de mii de ruble, prin urmare pentru a-şi ridica o căsuţă de cincizeci de metri pătraţi, ar fi trebuit să mai adune încă vreun milion de ruble. Andrei nu a luat credit de la bancă pentru ca apoi, pentru douăzeci de ani să-l întoarcă cu dobândă. Tânărul de douăzeci şi trei de ani a intrat într-un magazin, şi-a cumpărat un topor bun şi într-un an şi-a ridicat singur pe proprietatea lui o căsuţă de lemn. Asta ca să scurtez. Acum, ceva mai pe larg...

La început, Andrei şi-a găsit un serviciu la o firmă la care lucrau meşteri în prelucrarea lemnului. A dobândit de la ei meşteşugul muncii cu lemnul, totodată a strâns şi bani pentru a-şi cumpăra buştenii pentru viitoarea casă. Acum, pe proprietatea tânărului creşte o livadă, a săpat un puţ, un iaz, are o casă de lemn, iar oamenii noi ce sosesc în sat se înscriu la el pentru a-şi construi casele din lemn. Acum, Andrei este un meşter iscusit şi respectat.

Se poate spune că, prin acţiunile lui, Andrei, doar într-un an, a economisit un milion de ruble. Sau l-a câştigat? Cred că nu contează. El a câştigat mult mai mult

decât un milion de ruble.

Şi-a dobândit încrederea în forţele proprii şi o casă ridicată cu propriile mâini. Sunt convins că se va găsi o fată destoinică care să se mute în această casă şi să-i nască lui Andrei un fiu sau o fiică. Iar copiii le vor povesti nepoţilor cine a ridicat cu propriile mâini acea casă, cine a sădit livada şi cine-a făurit micuţa lor Patrie.

Povestea lui Andrei nu e unică. În acelaşi aşezământ mai sunt şi alte familii care şi-au înălţat casele cu propriile lor mâini.

Mi-amintesc că şi tatăl meu, împreună cu bunicul, a ridicat o casă de lemn, iar pe lângă noi, la fel au făcut şi părinţii camarazilor mei. S-a scurs aproape o jumătate de secol şi în aceste case încă mai trăiesc oameni...

Şi iată că-mi vine o întrebare: cum s-a întâmplat că în doar jumătate de secol, societatea a inventat noi tehnologii de construcţie, noi materiale, mecanisme şi accesorii, chipurile mai perfecte? Care în realitate...

O familie medie e constrânsă să trudească douăzeci-treizeci de ani pentru a obţine o locuinţă pe care, înainte, ar fi putut-o dobândi în doar un an-doi. Pentru multă lume, chestiunea locuinţei a rămas nerezolvată şi de asta trebuie să se ocupe statul.

Situaţia de faţă să fi luat naştere de la sine sau să fi fost dată artificial de cineva? Printre altele, asta nici nu are mare importanţă, important este că ea este absolut anti-raţională, iar societatea, prinsă în rutina cotidiană, nu este capabilă nici să judece, nici să analizeze. S-a obişnuit cu situaţia şi nu-şi imaginează alternative. Societatea a ajuns la anti-raţiune. Şi a încetat să mai fie raţională.

De ce pleacă Iubirea?

Modelul contemporan de viață al omului a iscat numeroase probleme, soluționarea cărora se află sub o strictă interdicție și, din moment ce nu este posibil să fie soluționate, rămân nerezolvate.

În întreaga lume au loc miliarde de conflicte familiale care adesea duc la bătăi sau chiar omuciderea soților între ei. În țările așa-zis civilizate, optzeci la sută din tinerele perechi căsătorite se despart la scurt timp după asta. Această decizie e precedată de lungi emoții negative, stresuri și venirea pe lume a unor copii nefericiți.

Practic, în întreaga lume, de-a lungul mileniilor, au loc războaie locale între comunități care vor să-și clădească o coexistență în iubire. În aceste conflicte nu suferă cumplit doar părțile, ci și copiii lor. Comunității contemporane, această condiție îi e prezentată ca starea de fapt firească. Cum să fie firesc că iubirea vine și pleacă? Dar se pare că o astfel de situație este *legiferată* doar pentru oamenii din lumea artificială. Pentru omul naturii veritabile, aceasta este o condiție străină.

Pentru prima dată, pustnica din taiga a demonstrat că atracția primordială dintre tineri nu este iubirea. Aceasta este doar impulsul către nașterea mărețului sentiment, care ia ființă în clipa uniunii celor trei componente. Ea le-a dat nume acestor trei elemente și a zugrăvit trei ritualuri ancestrale care ajută la nașterea acestei iubiri. Eu am vorbit despre toate astea în cărțile anterioare. Am fost constrâns să aleg cuvântul *ritual*, întrucât în limba rusă nu există o expresie mai precisă pentru a descrie aceste fapte raționale care atrag unul spre celălalt tinerii și părinții

acestora. Dar tema în discuție, ca multe altele, s-a arătat a fi interzisă mijloacelor de informare în masă. Pe deasupra, la îndemnurile unor binevoitori, s-au făcut eforturi remarcabile pentru ca izvorul să fie *obscurat*. S-a ajuns până într-atât încât pe primul canal al televiziunii Ruse, în emisiunea *Misterioasa Anastasia*, unele personaje să declare cum că de la citirea cărților mele, cu afirmațiile pustnicei din taiga, oamenii o iau razna. Nostim! De la răsfoirea revistelor porno, cărților de războaie sângeroase și de la vizionarea filmelor agresive nu înnebunește lumea, însă de la discuții filozofice despre iubire, despre condiția de viață a omului, da? Astfel de poziții stau mărturie tocmai faptului că în societatea contemporană există forțe care programează cataclismele sociale. Se afișează oameni prin care aceste forțe se manifestă folosindu-se de neînțelegerea din partea acestora a esenței evenimentelor.

Sunt de înțeles. Ia închipuiți-vă ce-ar fi dacă un om care-a citit cărțile din seria *Cedrii sunători ai Rusiei* ar începe să susțină că, pe baza a doar trei ritualuri ancestrale, tinerii de azi, în momentul cununiei reușesc să încropească, în doar treizeci de minute, pe o paragină, sub ochii rudelor, o Vatră a Familiei cu grădină, în care vor crește peste o sută de culturi necesare vieții. Să înalțe casă cu toate acareturile de rigoare, în același timp să primească și majoritatea animalelor supuse. Omul care susține toate astea ar putea fi privit de cei care nu au citit seria *Cedrii sunători ai Rusiei*, drept nebun sau neserios. Dar haideți să vă deschid eu puțin mecanismul prin care au loc în realitate aceste *miracole*.

Cei doi tineri care simt atracție reciprocă, conform legilor sau ritualurilor ancestrale - le puteți numi cum vă place - merg la marginea satului, își găsesc un

petic de pământ nu mai mic de un hectar, își încropesc un mic cort și împreună își proiectează complet și în detaliu viitoarea Vatră a Familiei. Totodată, ei creează și spațiul în care poate trăi energia iubirii. În acest proiect, ei nu stabilesc doar locul în care se va afla viitoarea casă cu toate anexele utile, ci și locul fiecărei plante în parte.

Munca de realizare a proiectului poate dura de la trei luni la un an. Când au finalizat proiectul pleacă în vizită la rudele miresei și mirelui, invitându-le să participe la ritualul cununiei. În vizită la fiecare dintre rude, ei vorbesc, de exemplu: „Ah, ce măr frumos aveți!" Aceste cuvinte îi dau de înțeles invitatului ce să aducă în dar tinerilor la cununie, în cazul de față, un puiet de la mărul care le-a plăcut tinerilor. Altui invitat ar putea să îi spună, de pildă: „Ce mânzișor temperamental!". Asta înseamnă că invitatul nu are ce să mai gândească, ce cadou să le aducă tinerilor, le dăruiește mânzul, și așa mai departe.

În cursul ritualului cununiei, tinerii dau un examen de viață în fața rudelor și prietenilor, vorbindu-le despre proiectul de ei realizat și arătând detaliat ce și unde se va afla. Terminându-și prezentarea, ei, printr-un semnal, le permit rudelor participante și prietenilor să ducă cadourile în locurile special indicate de tinerii cununați. Tinerii, cu emoție, vor contempla mărețele fapte colective săvârșite de rudele apropiate și de prieteni. După asta, deja cununați, cu măreață inspirație și trăind o intensă avalanșă emoțională, tinerii se îndreaptă fiecare la casa părintească unde vor dormi două nopți. În acest răstimp, rudele miresei și mirelui vor transporta, pe bucăți, structura casei dinainte pregătită. În zorii celei de-a doua zi, el și ea se vor grăbi să meargă în proaspăta Vatră de Familie pentru prima lor întâlnire în calitate de soț și so-

ție. Ceea ce se întâmplă cu ei în noua casă, plină de emoții pozitive și nemaiîntâlnită energie inspiratoare de iubire a unuia față de celălalt și de spațiul proaspăt zămislit, nimeni nu poate descrie.

Ce-ar fi dacă acestor tineri ai Primordialității li s-ar spune că va veni vremea în care cununia se va face cu totul altfel? Doi tineri intră într-o clădire oarecare, se înscriu într-un registru oarecare și se plimbă într-o mașină care nu le aparține, împodobită cu benzi colorate, pe un drum care nici nu le aparține și nici nu le va aparține vreodată. Apoi, împreună cu invitații, se vor așeza la masă într-un restaurant oarecare și vor mânca mâncăruri gătite nu de mâinile lor, nici de cele ale rudelor, vor bea votcă, iar rudele și prietenii deja beți le vor striga *amar-amar*, cerându-le să se sărute în public. Și atât. Mai departe, așa-zisul cearșaf al nopții nunții și nicio altă urmare plăcută de la cele întâmplate. Iar cel mai grav, nici un spațiu pe care ar fi putut să-l umple cu energia iubirii.

„Așa ceva e imposibil! În veci nu poate fi așa!", vor spune tinerii Primordialității, „Omul este o ființă rațională, nu o bestie căpiată, care să ucidă abia înmugurita și încă neconsolidata iubire".

Așa deci, cine e nebun? Judecați singuri, stimați cititori. Răspunzând la întrebarea *de ce pleacă iubirea?*, se poate răspunde că, la majoritatea tinerilor de azi, adevărata – deplina – iubire, nici nu ajunge, deoarece nu există pentru ea un spațiu potrivit.

Ce este iubirea? Un sentiment, o măreață energie, în măsură să inspire omul la artă, să-i îmbunătățească condiția fizică și spirituală. Este o energie rațională care ocupă întregul spațiu în care se găsesc cei doi îndrăgostiți, care făurește pentru ei unicul și desăvârșitul Spațiu

de Iubire. Şi acum uitaţi ce se întâmplă: tinerii sosesc la oficiul stării civile ca să-şi înregistreze căsătoria. Locul în care e situat acest oficiu nu este în spaţiul lor, ci doar un loc de trecere vremelnică, la fel şi locaţia în care au loc procesele cununiei. Iar energia raţională a iubirii nu poate ocupa acest spaţiu.

Nici plimbarea cu maşina, adesea cu una străină, nu este potrivită pentru energia iubirii. Şi nici un apartament modern nu-l poate ocupa. Deoarece energia iubirii nu poate mângâia obiectele neînsufleţite, degradabile, iar într-un apartament modern, chiar şi în unul nou, în fiecare clipă, totul îmbătrâneşte şi se deteriorează, nimic nu se autoreproduce, astfel, energia iubirii nu se poate adapta acestei continue deteriorări, nu poate îmbunătăţi o astfel de situaţie, aflându-se în ea.

Ea are nevoie de un spaţiu viu, creat de oameni, în cazul de faţă de oameni concreţi, care se simt atraşi unul de celălalt. De altceva nu are nevoie. Dovada? Mulţimea de procese interminabile de divorţ din întreaga lume.

Chestiunea plecării iubirii este cercetată de o miriadă de anchete. La rândul meu, o voi face în cartea următoare, în care voi vorbi despre o ţară antică, oamenii căreia cunoşteau taina păstrării iubirii. Abordarea contemporană a chestiunii iubirii este, în realitate, de domeniul anti-raţiunii.

Putere peste putere

Influenţa asupra oamenilor – şi puterea nu este exclusă – se poate exercita prin diferite metode. Iar cea mai eficientă dintre acestea este imaginea. Oamenii se

obişnuiesc cu condiţiile şi imaginile absurde şi le iau drept obiectivitate. Există concepţia că puterea, în acelaşi timp şi Duma de Stat, unde se prelucrează şi se promulgă legile, trebuie să se afle în centrul megalopolisului. Aşa ne-am obişnuit. E raţional oare?

Unde aveau revelaţii profeţii? Şi unde meditau înţelepţii? De unde au primit ei legile lui Dumnezeu? Moise! A primit pietrele legii cu cele zece porunci, mergând în pustnicie pe muntele Sinai. Hristos! A mers timp de patruzeci de zile în deşert. Buddha! A petrecut mai mulţi ani în adâncul pădurii. Mohamed! Luni de-a rândul s-a aflat în izolare în peştera Hira', pe muntele Nur. Filozofi şi învăţaţi au trăit ani întregi în izolare. Confucius, Lao-Tzu, Kant, Nietsche şi mulţi alţii.

Şi unde se află clădirea Dumei de Stat? Unde scriu legile noastre înţelepţii aleşi de popor? Aţi înţeles?! Clădirea Dumei se află tocmai la intersecţia celor mai aglomerate bulevarde. Se pot oare crea condiţii mai absurde de muncă pentru aleşii poporului?

Ce-i aia? Duma de la răscrucea drumurilor?!

De ce cad imperiile

Poate fi adus în discuţie un întreg şir de exemple legate de acţiunea imaginilor care influenţează societatea umană şi provoacă catastrofe planetare. Dar cel mai evident exemplu pentru omul modern, mai ales pentru cel care trăieşte în Rusia, este situaţia legată de căderea Rusiei Ţariste şi, mai târziu, a Uniunii Sovietice.

„O scânteie va aprinde o flacără", a spus liderul mişcării proletare mondiale, V. I. Lenin despre ziarul bolşevic *Scânteia* care critica regimul ţarist. În mod siste-

matic s-a emanat o imagine negativă despre puterea ţaristă şi una nouă şi frumoasă a sovietelor. Ţarismul a fost răsturnat. A luat naştere şi a început să se dezvolte un nou imperiu - URSS - cu o puternică armată, dotată cu arme nucleare.

Cu toate astea, în doar şaptezeci de ani, impunătorul Imperiu Sovietic se destramă şi se divide în câteva state distincte care nu întotdeauna întreţin relaţii cordiale între ele. Printre vinovaţii prăbuşirii, politologii au găsit unii politicieni care au decis diviziunea şi, de asemenea, şi situaţia politico-economică. La o privire atentă, toate acestea nu sunt altceva decât efectul acţiunii imaginilor. Haideţi să ne amintim cărţile talentatului Soljeniţîn despre gulag-uri şi operele altor maeştri ai condeiului, care au contestat URSS. Concomitent, alţi scriitori au creat imaginea statelor înfloritoare ale Occidentului, în care, nu ca în cazul Uniunii Sovietice, galantarele magazinelor gemeau de mărfuri de tot soiul, iar oamenii fericiţi şi liberi se plimbau în maşini de lux. Descriind cuceririle civilizaţiei occidentale, tăceau despre problemele acestora.

Viitorul Rusiei, de asemenea, se defineşte prin imagini turnate în minţile şi sufletele oamenilor de aici. Din păcate, e o pleiadă de imagini destinată a duce ţara de râpă. Cultul violenţei, cultul banilor din miile de filme şi programe televizate, formează imaginea distrugerii. *Alinierea la Occident* este predicată de mulţi dintre politicienii noştri. Nicio cucerire economică sau militară nu poate reprezenta o chemare pentru patrioţii ţării să se împotrivească acestor imagini.

Unei imagini i se poate împotrivi tot o imagine, în măsură să inspire milioane de oameni. Anastasia a reuşit să elaboreze o imagine în contrapoziţie cu armatele

distrugătoare. Sute de mii de oameni au acceptat imaginea viitorului minunat al țării, și-au adăugat imaginile lor și au început să materializeze totul în realitate – au făurit Vetre de Familie! Inițiativa de jos s-a potrivit cu planurile conducerii. La adresa Vetrelor de Familie s-au exprimat pozitiv mulți politicieni cunoscuți, activiști de stat, oameni de știință faimoși, oameni de cultură și lideri de congregații spirituale. Nu voi cita afirmațiile lor, dar cine dorește, le poate cunoaște accesând saitul Anastasia.ru. Toate aceste declarații au inspirat oamenii, totuși rămân voci de coridor, chiar de foarte îndrăznețe. Deoarece aceste voci răsună în ambientul anti-rațiunii, sfârtecând-o.

Unele afirmații ale pustnicei din taiga pot părea fantastice. Și mie, la începutul relației cu ea, mi se părură așa. Acum, la cincisprezece ani de la prima întâlnire cu ea, am reușit să pătrund multe din ele. Noi, societatea modernă, trăim într-un ambient fantastic, nenatural pentru o viață rațională. Anastasia vorbește despre o realitate rațională. În mod metodic o clădește și o pune la punct, eu mă voi strădui să o ajut. Sute de mii de alți oameni deja o fac.

Dar iată încă ceva foarte interesant. În mijloacele de informație de masă electronice sau tipărite, în literatură și filme, aproape că lipsesc eroii pozitivi care să se raporteze inteligent pământului. Amintiți-vă mediul de viață al tuturor personajelor principale. Ele sunt prezentate, predominant, prin apartamente, birouri, restaurante, cazinouri, pe străzile marilor orașe sau în locuri asemănătoare. Dacă se întâmplă, rareori oricum, ca omul să fie prezentat având un raport voit cu pământul, atunci acest om ori e primitiv, ori degenerat. Societatea umană este sugestionată premeditat și îndrumată în mod sistematic

în ce ambient trebuie să-şi ducă viaţa. Să fie întâmplătoare această situaţie? Cred, adică sunt convins, că deloc! Conduce spre catastrofa personală, socială şi planetară.

Abia mai încolo, după reflecţiile mele, discutând cu Anastasia, i-am spus cu convingere:

—Sunt absolut convins că societatea contemporană trăieşte în dimensiunea anti-raţiunii. Gândeşte din prospectiva anti-raţionalului şi tocmai din acest motiv nu are un plan coerent de clădire a unui viitor armonios. Societatea doar va constata faptul propriului sfârşit şi va vorbi de el.

Anul 2012

Data de 22 decembrie 2012 este intens discutată atât în cercurile ezoterice, științifice, cât și pe Internet. Multă lume crede că în această zi va fi sfârșitul lumii.

De ce se vorbește tocmai despre această dată? Deoarece această zi coincide cu sumbra predicție apocaliptică a misterioșilor mayași antici, după calendarul cărora (apropo; specialiștii sunt de părere că acest calendar mayaș ar fi mult mai precis decât cel gregorian, adoptat acum de noi) în ziua de 22 decembrie 2012 ia sfârșit un ciclu în curs, așa-zisului Marele Ciclu, Era Celui de-al Cincilea Soare sau Epoca Jaguarului. Conform legendei, odată cu încheierea Epocii Jaguarului vor veni ani de moarte și distrugere care se vor prelungi până la începerea epocii reînnoirii umanității.

Oamenii de știință au declarat nu demult că indicațiile din calendarul Maya sunt date astronomice de relief. În această zi va avea loc un eveniment care se repetă o dată la 25.800 de ani. Soarele se află pe o linie cu misteriosul centru energetic al Galaxiei și civilizația modernă, pentru prima oară va supraviețui unui fenomen astronomic rar. Sau nu va supraviețui.

Se presupune că înaintașii Maya, ale căror monumente se află pe teritoriul Americii Centrale, de-a lun-

gul a unsprezece milenii înaintea erei noastre, au coborât de pe munții pe care locuiau, în pădurile tropicale și pe câmpiile Yucatan. Tocmai pe aceste câmpii, civilizația Maya, în ultimul mileniu înaintea erei noastre, a cunoscut cea mai intensă înflorire. Mayașii stăpâneau scrierea hieroglifică, pe primele locuri se aflau matematica și medicina. Înălțară orașe de piatră și incredibile monumente de ritual, cum ar fi Marele Palat din Palenque și, cel mai important, dețineau profunde cunoștințe în domeniul astronomiei.

Până azi încă nu s-a înțeles de ce orașele mayașe au rămas pustii mult timp, până la sosirea europenilor. La baza astrologiei civilizației Maya stă numărătoarea zilelor. În astrologia larg acceptată (Sumeria, Babilon) ca bază este poziția planetelor pe cercul zodiacal. Și mayașii cunoșteau constelațiile zodiacale, numai că la ei, Zodiacul nu era compus din 12 constelați, ci din 13. Ei se bazau pe constelația Opiucus (Purtătorul de Șerpi) (la Maya, a Liliacului), prin care Soarele se arată doar câteva zile.

Acum, despre misteriosul calendar. Ciclul în curs, care se încheie spre sfârșitul anului 2012, se calculează de la o dată foarte veche: 13 august 3114 î.e.n. și asta e foarte straniu, deoarece, după cum a fost remarcat, cultura însăși a mayașilor este cu cel puțin o mie de ani mai tânără. Specialiștii care studiază cultura Maya nu au ajuns la o concluzie comună în legătură cu ceea ce reiese din calendarul de piatră. Se vehiculează ipoteze cum că acest calendar, la fel ca și scrisul, ar fi fost lăsat moștenire mayașilor de către olmeci, ale căror cultură are o istorie mult mai străveche. Într-adevăr, pe teritoriile așezămintelor antice ale olmecilor din La-Venta, arheologii au făcut descoperiri care confirmă o oarecare corelație sau inter-

dependență între aceste culturi. Dar mult mai interesant este altceva.

Când cercetătorii au trecut la cronologia comparativă, s-a explicat că începutul actualului ciclu, după calendarul Maya - anul 3114 î.e.n. - coincide perfect cu unele evenimente semnificative dintr-o civilizație umană anterioară. Aşa că, aproximativ în acest moment se demarează construcția misterioasei structuri megalitice Stonehenge. În Mesopotamia se descoperă scrisul. În Egipt, după unirea Regatului de Sus cu Regatul de Jos şi după ridicarea fortăreței Peretele Alb - pe greceşte Memfis - apar dinastiile domnitoare. În America se începe cultivarea *mais**-ului. Se dă impresia ca pe întreaga planetă, sub acțiunea unor forțe externe, tocmai în acea epocă, să fi avut loc o revoluție globală şi oamenii să fi asimilat noi cunoştințe. După una din ipoteze, iluminații, şamanii şi preoții acelor timpuri, în meditație, ar fi intrat în contact cu niscaiva comori de cunoştințe tainice.

Prezicerile civilizației Maya, cunoscute prooorocilor şi surselor oficiale, care vorbesc despre o catastrofă planetară, merită desigur atenție. Cu toate astea, cele mai importante şi credibile definiții ale viitorului le poate da fiecare om contemporan, inteligent.

Haideți să-ncercăm să analizăm care este tendința schimbărilor situației ecologice în Rusia.

Să luăm ultimii cincizeci de ani. Majoritatea populației țării a plecat să trăiască în oraşele mari şi mijlocii. Oamenii din aglomerările urbane erau privați de apă potabilă de calitate. Pe deasupra, acest aliment de bază pentru viața omului a început să fie pe bani.

**mais* - porumb (n.t.)

Acum cincizeci de ani, o astfel de situație, populației i s-ar fi părut de-a dreptul fantastică. Astăzi s-a obişnuit. Păcat, însă. Apa e criteriul universal şi dacă societatea acceptă murdărirea ei sistematică, atunci aceasta nu are dreptul la existență. Această frază este adresată direct omului.

Voi preschimba iadul predestinat Pământului

Această frază a rostit-o pustnica din taiga, Anastasia. Sunt de părere că majoritatea oamenilor de pe Pământ ar trebui să o pronunțe şi să acționeze în conformitate cu cuvintele. Astăzi este o chestiune de viață şi de moarte.

Multă lume de pe Pământ remarcă efectele nefaste ale încălzirii globale. Cercetătorii declară că au loc schimbări la nivelul polurilor geomagnetice ale Terrei şi că, în curând, întregi continente se vor afla sub ape. Sub ochii contemporanilor au loc catastrofe extraordinare ca aceea din Indonezia, unde au pierit peste două sute de mii de oameni sau cea din SUA, unde a fost inundat oraşul New Orleans - oraş cu milioane de cetățeni. De asemenea, tot oamenii de ştiință anunță alarmante schimbări ale activității solare.

Chestiunile siguranței ecologice a Pământului au devenit atât de tăioase, încât, la inițiativa Angliei, au fost introduse pe ordinea de zi a ONU. La începutul anului 2008 au fost dezbătute în Consiliul de Securitate a Rusiei.

Pentru prima oară, previziunile relative la catas-

trofa globală s-au potrivit cu opiniile cercetătorilor contemporani şi cu conducerile multor state. Preoţii civilizaţiei Maya vorbeau despre o catastrofă globală care va avea loc în anul 2012. Despre asta, într-o mai mare sau mai mică măsură, au auzit mulţi oameni, cu toate acestea în discuţiile la scară globală despre catastrofa din 2012, se dezbate doar o mică parte din ceea ce se vorbeşte în descoperiri.

Este posibil, oare, să credem ca sunt doar nişte zvonuri că guvernul Japoniei ia măsuri de a-şi muta populaţia ţării? După unele previziuni, prima care se va scufunda va fi Anglia. Din acest motiv, se vede că tocmai această ţară a fost iniţiatoarea introducerii pe ordinea de zi a Consiliului de Securitate al ONU a chestiunii ecologice. Este posibil ca guvernele multor ţări să acţioneze corect, atunci când nu afişează deschis şi amănunţit situaţia creată. La ce bun să bagi poporul în panică? Pe de altă parte, aflându-se în ignoranţă, majoritatea populaţiei poate pieri, în timp ce se va salva, în cazul unei prăbuşiri, doar elita informată, care-şi va acapara slugi, fiecare cu sutele. Cercetătorii prognozează care vor fi ţările care, ca Atlantida, vor fi scufundate de stihiile naturii şi pe care nu le va aştepta inundarea. De exemplu, în Rusia, vor fi inundate regiunile de coastă, în timp ce Siberia va rămâne locul propice vieţii.

După încălzirea globală, pe Terra va veni era glacială.

Ce mai contează acum ce încălzire va mai fi, de vreme ce populaţia nu este în stare să combată nici măcar fenomenele catastrofice actuale, cum ar fi de exemplu poluarea aerului prin oraşe, radiaţiile electromagnetice care pătrund în locuinţe şi multe altele? Există alternativă

situației triste a omenirii? Bineînțeles că da! Dar, pe rând.

Așadar, forurile internaționale au ajuns la o concluzie definitivă: catastrofa este de așteptat în următorii ani. Și iată că ia naștere o întrebare intrigantă: or fi capabile guvernele și știința să ia oarecare măsuri de preîntâmpinare a acesteia? Reprezentanții științei mondiale nu au știut să dea un răspuns acestei întrebări. Guvernele multor țări, au tentat cumva să influențeze situația, decretând acel așa-zis Protocol de la Kyoto, prin care toate țările sunt invitate să reducă emisiile de gaze nocive în atmosferă. Protocolul, nici până azi nu a fost ratificat de multe țări.

Ceea ce se poate întâmpla în viitor, desigur, dă neliniște, dar oare nu ar trebui să neliniștească mult mai mult catastrofa deja în curs, mascată sub numele de cucerire a civilizației?

Caracatița devoratoare de oameni

Tabloul zugrăvit de Anastasia sau de tânărul cu părul negru, în care oamenii își ridicau propriile case lângă tentaculele fetide ale monstrului care înghițea oameni, nu este tocmai o născocire, ba dimpotrivă, o realitate izbitoare. O realitate la care oamenii s-au adaptat într-atât încât o consideră firească, obiectivă.

Iar monstrul continuă să trăiască și să se mărească. Acestea sunt străzile noastre și tot ceea ce se mișcă pe ele. Informația despre acestea este tuturor accesibilă. Se știe, de exemplu, că lungimea autostrăzilor din lume acoperite cu mantă dură, depășește 12 milioane de kilometri. Ca să avem o comparație, mai mult de un sfert din diametrul ecuatorului terestru, lungimea căruia măsoară 40 de milioane de kilometri. Lungimea liniilor aeriene se apropie de 6 milioane de kilometri, liniile ferate circa 1,5 milioane, conductele magistrale diverse aproape 1,1 milioane kilometri, apeductele interne peste 600.000 de kilo-

metri. Multe milioane de kilometri traseele maritime. Dacă ar fi să ne luăm de chestiunea poluării atmosferei de către diferitele mijloace de transport, atunci automobilele sunt responsabile în proporţie de 85%! Însă chestiunea nu se reduce doar la gaze. Nu trebuie să uităm de acei factori ecologici neplăcuţi cum ar fi poluarea fonică şi vibraţiile. Astfel, 80 dB – iar acesta este nivelul aproximativ al zgomotului unei străzi dintr-un oraş cu trafic – reprezintă deja un potenţial pericol pentru auz. De asemenea, mijloacele de transport moderne care invadează străzile, nu corespund unei sănătăţi psihice bune. Şi aceşti factori nu dăunează, direct sau indirect, doar şoferilor sau călătorilor, ci şi multor alţi oameni care nu se află în circuitele de transport şi comunicaţii. Străzile cu trafic intens, orele continue de stop în aglomeraţie, care fac imposibilă pur şi simplu traversarea străzii – toate acestea ridică brusc nervozitatea, duc la stresul cronic şi amplifică agresivitatea, nu rareori provocând la oameni comportamente pe care, uneori, aceştia nu numai că nu le-ar fi adoptat, dar nici măcar nu şi-ar fi închipuit că ar fi putut fi în stare să le aibă aflându-se undeva, într-un alt loc. Statisticile zilnice asupra stării mediului din regiunile ţării noastre vorbesc elocvent despre cât de spinoasă a devenit problema siguranţei ecologice a tuturor megalopolisurilor ruse, fără excepţie. Iar motivul principal al reducerii siguranţei ecologice ale regiunilor este denumit unanim de specialişti ca fiind *procesul intensiv de automobilizare a populaţiei*. Medicii de pe acum demonstrează că *presing-ul ecologic* comportat cu sine de complexul de autotransporturi îl costă pe omul mediu, cetăţean al unui oraş din Rusia, 4-5 ani de viaţă. Iar asta în ce-l priveşte pe om – omul nu poate numai să constate problema, ci să o şi exprime verbal. Pământul,

însă, cum să facă? E posibil ca şi Pământul să-şi manifeste durerea, dar oare mai reuşim noi să-i auzim vocea prin vacarmul, vibraţiile şi fumul din viaţa noastră? Concret, prin ce îl ucide pe Pământ complexul de autotransporturi?

Mai înainte de toate, pământul, ca atare, este necesar la construcţia liniilor de transport, la fel ca apa şi aerul. În SUA, de exemplu - există această statistică - suprafeţele de teren pe care sunt construite autostrăzile, liniile ferate şi aerodromurile, se extind pe 101.000 km^2, în timp ce cea a oraşelor pe 109.000 km^2. În Rusia, lungimea autostrăzilor a depăşit o jumătate de milion de kilometri.

Bine, se construiesc autostrăzi pe pământ. Ce înseamnă asta? În procesul de construcţie şi exploatare a autostrăzilor, conductelor şi aerodromurilor se distruge solul: au loc surpări, alunecări de terenuri şi eroziune progresivă. Şi odată cu autostrăzile, mizeria şi consecinţele nocive aleargă şi se revarsă prin împrejurimi, înrăutăţind şi mai mult situaţia.

Mai departe şi mai rău: de-a lungul autostrăzilor, căilor ferate şi a conductelor petroliere şi de gaze de suprafaţă, pământul, pe suprafeţe mari, se murdăreşte, amestecându-se cu plumb, sulf, derivate ale petrolului şi multe alte substanţe. Cea mai expusă parte, în opinia specialiştilor, este suprafaţa de până la 200 metri distanţă pe ambele laturi ale magistralelor asfaltate traficate. Dată fiind situaţia, în mod categoric se interzice, ca în vecinătatea acestor străzi să se facă agricultură, să se adune bureţi, fructe, să se păşuneze, mai ales dobitoacele de lapte (se cunosc situaţii de otrăvire a copiilor cu lapte de la vaci care au păscut în preajma străzilor). În apropierea autostrăzilor, stratul de aer de până la un metru de la sol este

poluat în mod catastrofal de particule amestecate de asfalt, gumă, metale. Nu lipsesc sulful şi multe alte substanţe care au efect cancerigen şi mutant. Despre asta e bine să-şi amintească cei cărora le place să facă jogging sau să se plimbe de-a lungul străzilor, dar mai ales celor care ies la plimbare cu copiii mici. De regulă, ori pe jos, ori în căruţ, plimbarea se face tocmai în zona de risc.

Însă iată ce aş vrea să mai adaug. Luaţi aminte: concentraţia cea mai mare de drumuri nocive sănătăţii nu se află în deşert şi nici în Antarctica, ci în locurile dens populate. Iar megalopolisurile se mândresc cu centurile lor de autostrăzi-ucigaşe.

Toate ţările folosesc resurse uriaşe din bugetul de stat pentru construcţia şi mentenanţa autostrăzilor. Dar cum altfel? Că doar, în lipsa străzilor, cetăţenii marilor oraşe ar putea rămâne fără alimente şi medicamente. Străzile nu sunt altceva decât vinele - purtătoarele celor necesare vieţii oamenilor de la oraşe.

Stop! Ce abracadabra e asta?! Într-adevăr, a triumfat anti-raţiunea! Vinele - purtătoarele celor necesare vieţii, fără care chipurile nu-i chip, aduc, de fapt, moartea înceată.

Ah, cât de spirituali, inteligenţi şi pricepuţi vrem să părem! Dar de lăsăm viitoarelor generaţii această monstruozitate, înseamnă că ne abandonăm propriii copii pieirii. Şi-atunci ce suntem?

Totuşi s-ar părea că nu există o ieşire din situaţia absurdă în care-am nimerit. Dar numai pare aşa, deoarece ieşire există! Şi se relevă în modul de viaţă adoptat atât la nivel individual, cât şi obştesc.

Gazele împuţite ale milioanelor de automobile, conductele marilor şi micilor fabrici şi alte izvoare de

poluare care sunt responsabile de mizeria de azi, nu sunt altceva decât urmările şi nu cauzele care le generează. Cauza este modul de viaţă tehnocrat anti-raţional.

Preîntâmpinarea catastrofei planetare

Aşa deci, că ne aflăm în gura unei catastrofe planetare o spun mulţi, începând cu ONU, guvernele multor ţări şi terminând cu oamenii simpli. De asemenea, se mai vorbeşte cum că motivul catastrofei ar fi mâna omului. De la sine se înţelege că doar constatarea iminenţei dezastrului în sine, nu îl va şi preîntâmpina. Sunt necesare acţiuni concrete, în măsură să îmbunătăţească situaţia. Să existe, oare, în natură o metodă concretă de a ieşi din situaţia de criză? Da, există! Denumirile codificate ale acesteia sunt *Vatra Familiei, Cedrii sunători ai Rusiei, Anastasia*. Aceste cuvinte, imaginile dindărătul lor, informaţia şi filozofia, în termene foarte scurte sunt în măsură nu doar să scoată ţara din criză, ci să şi deschidă o nouă pagină a unei dezvoltări armonioase a societăţii. Pentru a înţelege cum e posibil ca asta să se întâmple, haideţi mai întâi să enumerăm câteva din problemele contemporane.

Ecologia: în oraşe lipseşte aerul de calitate, apa curată şi alimentele sănătoase;

Transportul: străzile multi-kilometrice au devenit ceva normal în marile oraşe. Din cauza drumurilor

proaste, în Rusia mor zilnic circa treisprezece mii de oameni în accidente rutiere;

Corupția: despre amploarea pe care o are acest fenomen se vorbește mult și la niveluri înalte. Funcționarii statului care jefuiesc bunurile obștești, cei ce dau mită și cei ce-o iau, nu sunt mai puțin periculoși decât sabotorii inamici;

Șomajul: urmarea cea mai gravă a șomajului este depresia. Când această boală îl cuprinde pe om, acesta devine un cadavru viu. Dacă depresia cuprinde o parte din societate, se ivește pericolul morții statului;

Alcoolismul și narcomania: cu aceste plăgi se dă o luptă demult și fără succes;

Problema locuințelor: oricât efort s-ar depune pentru soluționarea acestei chestiuni, situația se înrăutățește pe zi ce trece.

Acum haideți să ne imaginăm următoarea situație. Cincizeci la sută din populația Rusiei, Americii și Canadei a decis să ducă un trai sănătos și să-și creeze Vatra Familiei pe o bucată de pământ nu mai mică de un hectar.

Conducerile acestor țări au pus la dispoziția familiilor terenurile necesare la constituirea comunităților compuse din Vetre de Familie și au pregătit baza legală de rigoare.

Pe terenurile abandonate ale fostelor CAP-uri, Gostaturi și ferme, oamenii care au primit pământ au demarat un proces nemaivăzut de construcție. Au construit case și anexele necesare. Cei care nu au avut destule resurse au realizat construcțiile cu ajutorul familiilor. Cei mai avuți au plătit antreprize de construcții. Însă, cel mai important, acești oameni, fiecare pe hectarul său, au plan-

tat livezi şi grădini.

Pământurile înainte părăsite de pe teritoriile Orientului Îndepărtat, Siberiei şi Rusiei Centrale s-au transformat în oaze înfloritoare. În ţările în care apar astfel de oaze, chestiunea agroalimentară se soluţionează pe deplin, întrucât familiile care şi-au schimbat modelul de trai nu sunt numai în măsură de a-şi asigura o alimentaţie de primă calitate, ci au şi posibilitatea de a hrăni populaţiile oraşelor mari şi mici. În marile metropole a dispărut pericolul colapsului transportului în comun. Mulţumită reducerii la jumătate a numărul automobilelor, calitatea aerului se îmbunătăţeşte simţitor. S-a rezolvat complet chestiunea locuinţelor, întrucât ceea ce se eliberează acoperă cerinţele suspendate. A dispărut cu desăvârşire şomajul, astfel statul a încetat să se mai preocupe de ceea ce se va întâmpla atunci când se închide câte-o fabrică nerentabilă. Tensiunea socială a scăzut brusc. Discrepanţele dintre bogaţi şi săraci nu mai dădeau motiv de tensiune şi invidie socială. Au apărut priorităţi mult mai semnificative pentru oameni decât cantitatea de bani.

Conştientizarea raportului cu pământul îi va deschide omului orizonturi şi posibilităţi atât de vaste, încât inteligenţa tehnocrată, nici în cele mai fantastice filme ale sale nu şi le imaginează. Tocmai de asta consider că noi toţi, împreună, trebuie să facem eforturi să pătrundem esenţa acestui raport misterios. Schimbarea modelului de trai a unei părţi semnificative a populaţiei elimină eventualitatea unei catastrofe de amploare. Câte cineva va gândi despre acest tablou al viitorului că e un pic cam prea fantastic şi colorat. De unde, pe nepusă masă, această dorinţă atât de inspirată a unei părţi considerabile a populaţiei de a adopta un mod de trai sănătos? De a-şi

făuri Vetrele Familiilor, smulgând buruienile în exces de pe pământurile lor şi asta pe cheltuială proprie?! Iar toate acestea doar mulţumită unor cuvinte-imagini codificate. Ireal, basme...

Din capul locului vreau să spun că, în legătură cu această chestiune, e totul în ordine. Cuvintele-imagini sunt pe deplin funcţionale. Zeci de oameni o dovedesc în practică. În Rusia există deja mai bine de o mie cinci sute de aşezăminte compuse din Vetre de Familie, fondate de cititorii seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*. Iar astfel de aşezăminte există şi în Ucraina, Bielorusia şi Kazahstan.

Aceşti oameni minunaţi, din fantastica tabără a Raţiunii, nu numai că nu beneficiază de un ajutor din partea structurilor statale, ci, în unele cazuri, întâmpină până şi opoziţie în nobilele lor aspiraţii.

Corul glasurilor la nivel internaţional şi regional îndeamnă la luarea de măsuri menite să preîntâmpine catastrofa ecologică. Dar singurii care acţionează concret în vederea preîntâmpinării convulsiilor sociale şi ecologice sunt tocmai făurarii Vetrelor de Familie.

Cu mai bine de un an în urmă a luat naştere o idee: fiecare dintre cei ce şi-au pus bazele unei Vetre de Familie sau care intenţionează să o facă să-şi declare intenţiile şi aspiraţiile! Pentru prima oară, această declaraţie a fost citită la una din întâlnirile de pe una dintre aceste aşezăminte. Ideea a fost îmbrăţişată şi de atunci textul a suferit numeroase modificări şi completări. Îl voi expune aici cu cele mai relevante amendamente.

Declarația Vetrei de Familie

Declarația Vetrei Familiei mele
(*proiect*)

Eu, cetățean al F.R., am luat la cunoştință ideologia modelului de viață, în formă artistică, ilustrată în cărțile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*. Ideea punerii bazei Vetrei de Familie m-a inspirat şi m-a îndemnat la acțiune.

Mi-am cumpărat, pe un loc viran în afara oraşului, un teren de un hectar cu scopul de a crea condiții optime de trai familiei mele, urmaşilor mei şi în amintirea înaintaşilor.

Acest loc l-am denumit *Vatra Familiei*. Pe terenul achiziționat am sădit livadă cu pomi, am săpat un mic iaz în care voi creşte peşte, am făcut câțiva stupi de albine, voi cultiva pomi fructiferi şi voi avea culturi de legume şi verdețuri.

Intenționez să îmbunătățesc solul exclusiv cu îngrăşăminte naturale. Găsesc că ar fi pozitiv ca multe familii dornice şi îndemânatice la lucrarea pământului

să-şi făurească propriile Vetre de Familie în preajma marilor şi micilor oraşe. Astfel vor fi în măsură să aprovizioneze satisfăcător populaţia oraşelor cu produse alimentare pur ecologice, de origine vegetală, şi să îmbunătăţească situaţia ecologică în regiuni.

Consider inadmisibil faptul că zece milioane de hectare în ţară la noi nu se lucrează, zăcând în paragină, iar 60% din necesarul agroalimentar îl achiziţionăm de peste hotare. Produsele importate, în parte sunt de calitate deplorabilă şi nocivă pentru populaţie, în special pentru copii.

Consider că actuala conjunctură poate aduce nu numai prejudicii producţiei agroalimentare a statului nostru, ci poate chiar nimici naţiunea care locuieşte pe teritoriul său.

Consider că în aceste împrejurări este anti-productiv ca pentru greşeli să fie acuzat guvernul. Greşelile le-a săvârşit întreaga obşte şi nu numai în ţară la noi. În consecinţă, mai multe ţări sunt expuse riscului unor explozii sociale. În situaţia de faţă fiecare este dator să se gândească la ceea ce ar putea face concret pentru a demara o schimbare pozitivă şi asta în viitorul imediat.

Exemplul ţărilor care au ales modelul fermelor dovedeşte ineficienţa şi chiar periculozitatea acestei alegeri. Fermierii, orientaţi spre câştig din producţia agroalimentară nimeresc în lupta concurenţială între ei. Pentru a învinge concurenţa, sunt constrânşi să folosească erbicide, pesticide, să adopte culturile modificate genetic, periculoase pentru om, prin asta expunând riscului populaţia unor ţări întregi.

Familia, în Vatra ei, cultivă produsele agroalimentare pentru consum propriu şi pentru al rudelor de la

oraş. Astfel, familia care îşi duce traiul în Vatra sa are, din principiu, un alt comportament faţă de pământ. Produsele în surplus, provenite de pe Vetrele de Familie, se vor deosebi în sens pozitiv de restul, de cele sosite din alte părţi şi ajunse pe galantarele magazinelor de la oraşe.

Agravarea crizei economice mondiale ameninţă multe state cu convulsii sociale. Pentru ieşirea din criză, în principiu este necesară o nouă ideologie, clară, pentru viaţa de familie. Iar această ideologie este expusă în cărţile seriei *Cedrii sunători ai Rusiei*. Conceptele de bază ale acestei ideologii le-am adoptat eu, inspirat fiind de cele descrise mai sus.

După cum a demonstrat practica, nu mulţumită influenţei financiare, ci tocmai datorită acestei ideologii, alături de proprietatea mea, luând câteun hectar de pământ, deja îşi făuresc propriile Vetre de Familie mai bine de o sută de familii în care copiii se nasc şi sunt educaţi într-un ambient mult mai desăvârşit şi ecologic.

Ştiu că mulţumită acestei ideologii, în multe regiuni ale Rusiei, Ucrainei şi Bielorusiei, mii de familii deja îşi clădesc Vetrele lor de Familie. Milioane de familii se pregătesc să facă acest pas, imediat ce baza legislativă va deveni cât de cât mai favorabilă. Multe familii se pregătesc să se ocupe cu mici afaceri în domeniul producţiei agroalimentare.

Eu susţin pe deplin iniţiativa Guvernului şi a Preşedintelui F.R. de creare a condiţiilor favorabile construcţiei de locuinţe cu puţine etaje în împrejurimile oraşelor şi, de asemenea, atribuirea terenurilor agricole în scopul construirii de case cu terenuri aferente pentru fiecare familie. Consider că suprafaţa acestor terenuri nu trebuie să fie mai mică de un hectar, deoarece pe parcele

mai mici este aproape imposibil să se creeze un ecosistem echilibrat şi autosuficient şi mici gospodării agricole. În cazul atribuirii de suprafeţe prea mici, aşezămintele din raza oraşelor nu vor deveni producătoare, ci, dimpotrivă, consumatoare, ceea ce va agrava ulterior şi aşa deplorabila condiţie ecologică şi socială din ţară. Găsesc că este de vitală importanţă ca Guvernul şi Preşedintele F.R. să accelereze lucrările în această direcţie şi să elaboreze o lege adecvată pentru Vetrele de Familie.

Mă adresez Preşedintelui şi Congresului American, Organizaţiei Naţiunilor Unite şi tuturor şefilor de state mânaţi de ideea înfloririi popoarelor care trăiesc în acele ţări, cu propunerea de a analiza şi lua în consideraţie *Ideea Vetrei Familiei,* drept ca pe una dintre cele mai eficiente proiecte de scoatere a ţărilor din criza economică globală şi de preîntâmpinare a catastrofei ecologice şi, de asemenea, de evitare a unei crize agroalimentare.

O mare parte din popoarele Rusiei a îmbrăţişat proiectul *Vatra Familiei* şi îl consideră idee naţională. Fie ca această idee să devină internaţională şi ca ţările noastre să se întreacă în materializarea unui viitor minunat.

Înţelegerea profundă a ideii, promovarea şi susţinerea ei la nivel guvernamental în multe ţări, va frâna depresia care acum se extinde. Şi va declanşa un proces internaţional constructiv şi inspirator.

Mii de familii ruse au demonstrat deja efectele pozitive ale proiectului *Vatra Familiei* în practică. Aceste declaraţii de *Vatra Familiei,* au fost semnate de mai bine de o mie cinci sute de familii ruse, dintre cele care au trecut deja la crearea acestora spaţii. Lista e destinată a se lungi.

Le urez succes şi inspiraţie tuturor oamenilor

mânaţi de aceleaşi aspiraţii, în făurirea unui mediu de viaţă optim pentru familiile lor, în ţară şi în lume!

Semnătura fondatorului (fondatorilor) Vetrei

Cu trecerea timpului, acest document şi-a dobândit o viaţă proprie şi a trezit în mine un sentiment de tot mai crescută importanţă. Şi am început să fiu tot mai convins că nu buletinul, nu diploma sau medaliile, ci anume această declaraţie ar fi cel mai important document al omului. Întorcându-mă cu gândul la acest document, am tot încercat să pricep de unde vin aceste senzaţii. Textul sau limba pot fi diferite, însă nu ele sunt importante aici, ci esenţa.

Am citit această declaraţie Anastasiei, i-am vorbit despre senzaţiile mele şi am întrebat-o:

—Tu cum crezi, Anastasia, de ce am avut aceste senzaţii? Şi de ce nu numai eu? Am vorbit cu multe persoane şi acestea au aceeaşi senzaţie: că această declaraţie are o mare însemnătate. Doar că nu e clar de ce nimeni nu ştie să explice. De ce?

—Înţelegi, Vladimir, nici în mine nu s-a născut acest sentiment din prima. Dar, ca şi tine şi ceilalţi oameni, nici eu nu pot explica uşor de ce este important, ce cheamă aceste sentimente. Probabil ar trebui să reflectăm împreună.

—Probabil. Eu am meditat de multe ori. Senzaţia persistă, dar de unde provine, nu am reuşit să înţeleg.

Dintr-odată, Anastasia, ca şi cum ar fi vibrat şi s-ar fi iluminat toată, vorbi pronunţând apăsat fiecare silabă, aşa cum făcea de fiecare dată când încerca să sublinieze ceva:

—Vladimir, eu cred că am înțeles de unde vine măreața ei însemnătate. Uite! Când Creatorul a plăsmuit lumea terestră, înainte de măreața Creație, El și-a exprimat intenția. A anunțat toate esențele Universului, la întrebarea lor: „Ce-ți dorești tu așa pasional?", a răspuns: „Creația colectivă și fericirea de la a ei contemplare".

—O fi chiar așa important să-i anunți pe toți de intențiile tale?

—Desigur, e foarte important. Deoarece a-i anunța pe ceilalți înseamnă a te anunța pe tine însuți în primul rând. Să înțelegi ceea ce se petrece, să crezi în sine.

Declarându-ți prin cuvinte gândurile, tu de fapt le materializezi. Anunțându-i pe ceilalți despre ele, tu îi inviți la creația colectivă.

—Și de ce să-i inviți pe toți? Câte unu' poate să râdă, altu' să se împotrivească sau să rămână indiferent.

—Cei ce râd, cei ce rămân indiferenți sau se împotrivesc, vor trece de partea opusă. Ei sunt vitali pentru ca creația să fie completă, creația în care tu echilibrezi totul.

—Sunt un pic tulburat, Anastasia. De unde vine asta?

—Vladimir, și eu mă tulbur. Precursorul noii ere pe Pământ este tocmai acest document. Aspirațiile oamenilor dindărătul lui poartă cu ele măreață conștiință. De-a lungul mileniilor, oamenii au trăit fără să dea un sens vieții lor. Pentru ce s-au bătut, de ce? Ca să le dea ce, noilor generații? Ca să descopere ne-viabilitatea căilor alese? A căror căi? Iar în sistem, femeile au născut prunci fără să le hărăzească un țel în viață. Ce să ducă mai departe, nu au știut copiii lor. Și au pierit civilizațiile terestre, ducându-și traiul în rutină. Doar fărâmițe din ele au ră-

mas şi vârfuri de săgeţi. Iar despre ai lor înaintaşi le-au fost inoculate păreri străine.

Ce aştepta de la viaţă bunicul tău, Vladimir, tatălui şi mamei tale netransmiţându-le nimic? La rândul lor, ei ţie netransmiţându-ţi. Tu eşti continuarea lor. Spune-mi, ce continuitate au vrut ei în viaţă?

—Nu ştiu. Probabil doar o continuitate şi-atât.

—Se poate presupune orice. Dar tu poţi şti cu exactitate aspiraţiile vieţilor lor, asta nu e condiţionat de nimic.

—Da, nu e condiţionat. La fel e şi pentru alţi oameni pe care-i cunosc eu.

—Pentru prima oară, poate, după miliarde de ani, de parcă s-ar fi trezit în zori, a spus omul:

Eu vreau! Îmi încep creaţia şi generaţiile de după mine vor trăi pe Pământul Făgăduinţei. Şi îl vor îmbunătăţi! E de la sine înţeles că vor fi mai desăvârşiţi ca mine. Eu doar încep! Şi în urmaşi va trăi şi o fărâmiţă din mine!

Se pot aduce numeroase exemple despre cum cele nespuse mor odată cu trupul.

...A meditat omul cum să le îmbunătăţească urmaşilor ambientul de viaţă şi a plantat un cedru pe bucăţica sa de pământ. La nu mult timp, omul a murit. Au trecut douăzeci şi nouă de ani, iar frumosul cedru stufos a atins înălţimea de paisprezece metri. Doar peste un an el ar fi trebuit să dea primele roade binefăcătoare, însă oamenii - copiii omului care l-a plantat - l-au tăiat. Au gândit: „De ce să stea aici copacul ăsta? Umbreşte o bucată de grădină, iar umbra sa împiedică roşiile şi castraveţii de pe strat să crească." Şi au tăiat cedrul stufos. L-au tăiat pentru că omul nu şi-a rostit intenţiile cu voce tare.

Ginghis Han a cucerit aproape jumătate din popoarele lumii: Rusi', India, China şi Palestina, apoi le-a unit sub puterea lui, pentru ca să nu mai fie războaie. A construit drumuri, a redus dările, respecta tradițiile şi culturile multor popoare şi nu a trăit în palate, ci în iurtă. I-a chemat la el pe înțelepții lumii, încercând să înțeleagă împreună cu ei cum să facă lumea mai fericită şi cum să ajute popoarele să cunoască nemurirea şi viața veşnică. Printre imperiile lumii, al său a dăinuit cel mai mult timp. El ştia, atinse şi demonstră ceva, cu toate astea, imperiul lui s-a prăbuşit. Iar Ginghis Han, de-a lungul veacurilor, continuă să fie cunoscut ca războinic. Cine ar putea să spună azi care era esența aspirațiilor lui? Deoarece, el nu le-a declarat.

— Poate că au fost distruse sau zac pe undeva pe nişte pergamente.

— Aspirațiile sale nu sunt aşternute numai pe pergamente. Ar trebui să se fi păstrat în inimile oamenilor. Nu a reuşit Ginghis Han să le facă auzite atât de bine încât să se păstreze peste veacuri, să se transmită din generație în generație.

— Impresionante exemplele! Ne putem doar mira cum de atâtea milioane de ani, oamenii nu au dat nicio însemnătate necesității de a-şi face cunoscute aspirațiile. Acum şi eu gândesc: acest document este prevestitorul unei noi ere! Spune-mi, Anastasia, cum să faci cunoscute aspirațiile în fața ta şi în fața celorlalți oameni?

— Vladimir, în cărțile tale sunt aşternute aspirațiile mele. Şi dacă e nevoie şi de concretitudine, atunci spune aşa: „Din întregul Univers, voi strânge cele mai bune sunete şi din ele note muzicale şi combinații de litere voi crea. Poeților vremii tale şi barzilor, Vladimir, le

voi cere să le cânte. Şi multă lume le va auzi cu sufletele. Să interpreteze oamenii pe limba lor şi să modeleze răsăritul Pământului şi minunata sa înflorire. Când peste tot Pământul omul va fi aşternut un ambient armonios, printre buni vecini, eu îi voi ajuta şi pe nepoţii noştri să-şi clădească Vatra lor de Familie, Spaţiul lor Natal."

—Şi ce să spun eu, cum să sune declaraţia mea în faţa oamenilor?

—La asta trebuie să se gândească fiecare în parte.

—Da. Desigur, fiecare singur. Chiar de proiectul meu, deja existent, a răsunat. Ce să-i mai adaug, o să văd singur...

O să le cer şi tuturor cititorilor să se gândească la asta. Acest document este necesar, e cea mai importantă trimitere a părintelui Vetrei de Familie către generaţiile viitoare ale neamului. Îndrumător venit din popor, putere la orice nivel, comunicare inter-generaţională. Bine dacă este frumos formulat. Un asemenea document se va păstra în fiecare familie ca un tezaur care, laolaltă cu Cartea Neamului, va crea o bază de pornire.

Omul îl va citi cu emoţie şi recunoştinţă în a sa grădină şi peste o sută de ani, şi prin asta îşi va aminti de părintele fondator. Câte unul, rătăcit prin vâltoarea vieţii, va cotrobăi printre lucruşoarele ponosite ale părinţilor şi va da de acest document şi-l va citi aflând despre aspiraţiile lor. În acest om va lua naştere dorinţa de a le îndeplini. Şi mai gândesc eu, nu ar fi rău dacă aceste documente ar fi înmânate şi fiecărui membru din conducerea locală şi din ONU. De asemenea, mai găsesc că ar fi de bun simţ ca în cadrul ONU să fie instituită o conferinţă anuală cu numele: *Vatra Familiei viitorului.*

Hectarul meu unic

Anastasia are, în opinia mea, o trăsătură nu tocmai plăcută. Deține un volum colosal de informații, răspunde cu multă plăcere la întrebări, însă la unele refuză categoric să dea răspuns. Acest mod categoric al ei, uneori deranjează. Alteori înfurie de-a dreptul. Şi chiar de observă nervozitatea şi iritarea, nu-şi părăseşte poziția fermă.

De exemplu, refuză categoric să expună un plan demonstrativ al Vetrei ei de Familie sau aspectul general al acesteia.

„...Dacă aş face aşa, m-aş amesteca în actul tău de creație, Vladimir, gândurile ți le-aş încetini. Şi proiectul nu-l vei mai crea tu, ci eu. Nu va mai fi fructul tău", argumentează ea şi mai spune multe altele.

Însă în mintea mea, tocmai a luat ființă o chestiune serioasă şi nesoluţionabilă legată de structura Vetrei. M-am tot gândit cum s-o conving pe Anastasia să mă ajute sau cum să-i explic că problema e fără soluție, astfel încât eu să nu mai irosesc timp inutil.

Încă odată am încercat să o fac pe Anastasia să se răzgândească şi să-şi încalce principiile. Am ales momentul potrivit: ziua era însorită, iar taigaua aromată. Anastasia şedea sub un cedru şi îşi împletea în cosițe pă-

rul ei de aur. Eu mă plimbam înainte şi-napoi pe lângă ea, încercând mintal să aleg argumente esenţiale. A vorbit ea prima. Cu un zâmbet dulce a întrebat:

— Vladimir, te frământă gânduri încurcate... Tu îmi eşti alături, aici, şi-n acelaşi timp eşti departe de aceste locuri.

M-am aşezat lângă Anastasia şi am început să vorbesc, încercând să fiu pe cât posibil convingător.

— Înţelegi, Anastasia, s-a creat o situaţie din care, fără tine, nu am cum să mai ies.

— Ce situaţie, Vladimir?

— Acum şapte ani, nu departe de oraşul Vladimir, mergând prin zonă cu *jeep*-ul meu, am rămas împotmolit. Maşina a intrat într-un şanţ, am scos-o cu un tractor. Aşteptându-l pe tractorist, mă uitam la imaşul abandonat, năpădit de buruiene. Locul era foarte pitoresc; imaşul era împrejmuit de pădure, în faţa pădurii curgea un pârâiaş, în apropiere se zărea un lac. Am gândit: ce bine dacă aici s-ar înfiinţa un sătuc alcătuit din Vetre de Familie. Oamenii să-şi ridice căsuţe frumoase, să pună flori, să planteze livezi şi să facă drumuri acătărea.

Şi, culmea, la abia un an după aceea chiar aşa s-a şi întâmplat. Cititori ai seriei *Cedrii sunători ai Rusiei* şi-au luat terenuri şi şi-au încropit gospodării. Organizatorii m-au invitat să-mi iau şi eu un hectar, iar eu, într-un mod inexplicabil, m-am învoit. Probabil din intenţia de a-i susţine. Doar că de hectar nu m-am ocupat niciodată. Uneori, pentru lungi perioade de timp, chiar şi uitam de el. Am sunat de două ori şi am cerut să însămânţeze muştar ca să îmbunătăţească solul fertil. Solul este foarte slab, stratul fertil are abia vreo cincisprezece-douăzeci de centimetri, apoi, dedesubt este un strat de treizeci de centi-

metri de nisip, după care doar argilă.

Am uitat cu totul de hectarul meu. Eu am apartament şi o casă la ţară, nu departe de oraş. Tu o ştii, Anastasia. Şi în Siberia am unde locui.

Însă s-a întâmplat ca doar după cinci ani să merg acolo, unde mi s-a împotmolit *jeep*-ul. Din depărtare am rămas uluit de ceea ce vedeam. Îţi imaginezi, Anastasia? Există minuni! Pe ambele maluri ale lacului, acolo unde înainte se întindea o pustietate, acum se înălţau case. Erau de multe feluri. Mari, robuste sau cu totul mici. De la şosea la case erau alei din pietriş. Oamenii au luat terenurile abandonate dimprejurul lacului şi şi-au încropit gospodării pe ele.

Mi-a venit în memorie cum m-imaginam să văd măcar o Vatră de Familie în timp ce stăteam lângă *jeep*-ul împotmolit. Şi acum... ia te uită! Oamenii s-au aşezat împrejurul lacului. Pe o paragină năpădită de buruieni, din jurul unui lac, a luat naştere o insuliţă de pe noua Rusie fericită.

— Înseamnă că visul tău a fost puternic, Vladimir, şi just. ELE l-au acceptat. Şi acum tu contempli materializarea lui şi cum creşte.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent la ce visam acum cinci ani lângă *jeep*. De ştiam cum aveau să se aranjeze toate, l-aş fi sufocat încă din faşă - acest vis. Nu am luat în calcul un detaliu, Anastasia. Acum o să-ţi povestesc totul de-a fir a păr. Am nevoie neapărat de sprijinul tău!

— Atunci spune în ordine, Vladimir.

— Cu cinci ani în urmă mergeam cu *jeep*-ul însoţit de un localnic pe o alee de pietriş. Mă interesa un loc. Am lăsat maşina pe un hectar invadat de iarbă. În stânga, pe un alt hectar, se vedea un container de şantier, alături

de acesta o casă cu acoperiş frumos. Nu avea încă geamuri la ferestre, însă, după toate aparențele, oamenii de acolo îşi rânduiau viitoarea gospodărie. La dreapta hectarului abandonat se ridica o altă casă frumoasă, de lemn, cu dependințe, saună şi un iaz. Acesta din dreapta se mândrea cu straturile de flori şi, bineînțeles, cu oamenii care-l înfrumusețau.

I-am spus însoțitorului meu: „Am impresia că aceste parcele de câteun hectar îşi au soarta legată de oameni."

„Şi eu cred la fel", a răspuns omul. Probabil fiecare om din lume are hectarul său de pământ, dar încă nu ştie nimic sau a uitat de el".

Eu am continuat: „Când este abandonat un imaş întreg nu e aşa trist, deoarece fiecare parcelă se află în aceeaşi stare, ca nişte copii ai străzii. Însă aici situația e alta. La dreapta şi la stânga, parcelele sunt îngrijite, se construieşte pe ele, în timp ce, iată, acest hectar e ca un copil orfan."

Însoțitorul meu tăcea şi se fâstâcise parcă, cu capul lăsat, de ca şi cum i-ar fi fost ruşine atât pentru hectarul abandonat cât şi pentru omul care îl lăsase în paragină.

Şi-atunci l-am întrebat: „Al cui e acest hectar?" „Al dumneavoastră, Vladimir Nicolaevici", a răspuns tovarăşul meu de drum, fără să ridice capul. „Al meu?" „Da. Ne-am strâns mai mulți şi am făcut o intrare pe teren. Tuburile le-am pus în canal şi le-am acoperit cu prundiş. În loc de stâlpi la poartă, de ambele părți am sădit câteun brădişor. Şi atât. În rest, fiecare are grijă de terenul său."

Am coborât din maşină. Pe hectarul meu, de

formă pătrată, cu laturile de aproximativ o sută de metri, alipit de pădure, creştea doar buruian. Nu părea doar un copil abandonat, ci părea mai suferind chiar decât un orfan. Până şi un copil orfan are unde merge, să-şi găsească prieteni şi să facă ceva. Hectarul meu, această posibilitatea nu o avea.

Mă plimbam pe perimetrul terenului şi prin buruian am zărit două floricele. Era toamnă - septembrie - însă cele două flori înfloriseră. Din drum nu se vedeau, deoarece buruianul era înalt. „Ia te uită, am gândit eu, şi hectarul meu vrea să fie frumos. Cine ştie cum au nimerit aici seminţele celor două floricele, însă au crescut şi se agaţă hectarul meu de mine cu aceste două flori, ca un copilaş cu mânuţele, de parcă mi-ar cere să fac ceva."

Iar în mine a luat naştere o dorinţă puternică de a face ceva acolo cu orice preţ, să nu fie mai prejos de alte locuri, ba chiar mai bine de s-ar putea. Nu ştiu de unde mi-a venit această dorinţă. Şi nici nu m-am gândit la acest hectar ca la Vatra Familiei mele. Vroiam doar să fac totul cum se cuvine şi frumos. Ba mai mult, îmi doream să devină cel mai frumos loc dintre toate. Şi poate, pe viitor, vreun nepot să fie atras de acest loc. Când va deveni cel mai frumos dintre toate.

Adesea m-am gândit la hectarul meu. Am schiţat pe hârtie planul construcţiilor gospodăreşti, am făcut o listă cu plantele ce ar fi trebuit să crească acolo. Aveam de terminat de scris o carte şi multe alte obligaţii cotidiene, însă acest hectar îmi prindea gândurile, uneori chiar distrăgându-mă plăcut de la problemele neplăcute. Este uluitor, însă tocmai mulţumită terenului am reuşit să scap de o serie de complicaţii şi probleme psihologice. Există un mister în legătura dintre om şi pământ. O interacţiune

însufleţită. Dorinţa mea de a-mi înfrumuseţa şi îngriji pământul deveni din ce în ce mai intensă.

—În tine a încolţit o dorinţă frumoasă, Vladimir, chiar pasionantă, simt. Şi el te va ajuta.

—Cine el?

—Hectarul tău. Ai spus că-ţi ocupă gândurile şi ţi le îndepărtează de probleme neplăcute.

—Anastasia, hectarul acela are nişte complicaţii îndeajuns de grave, e ca un copil cu malformaţii congenitale.

—Ce are?

—Pe acele terenuri nu creşte nimic în afară de buruian. Legumele nu ies. Oamenii nu pot sădi grădini normale. În vecinătate e un sat de vreo două sute de ani, însă nici ţăranii de acolo nu pot face grădini normale. Pe aceste terenuri, stratul de sol fertil e foarte subţire, sub el e doar argilă. Primăvara apa stagnează alung pe deasupra, iar vara, dacă-i ploioasă, la fel. Rădăcinile multor culturi nu se pot stabili în argilă. Chiar de sapi groapa adâncă şi o umpli cu sol fertil, ca să sădeşti copaci, nici aceştia nu rezistă şi pier. În groapa de argilă, în sezonul ploios se va aduna apă, argila o păstrează, astfel rădăcinile putrezesc.

—Nu cred să fie chiar fără ieşire situaţia, aşa cum ai descris-o tu, Vladimir. Spune-mi, oamenii cum privesc condiţia asta? Se descurajează?

—Nu se descurajează. Pentru mulţi dintre ei, aceste terenuri reprezintă ceva drag, ceva veşnic. La unii vin părinţii, trăiesc un timp, apoi cer să nu fie duşi la cimitir când vor muri, ci să fie îngropaţi în grădina gospodăriei. Totul pare în regulă, însă pe mine mă îngrijorează faptul că pământul nu rodeşte cum se cuvine. Am regre-

tat chiar, că am visat ca în acest loc să ia ființă un așezământ. Acum mă simt oarecum vinovat.

— Acum cum procedezi cu hectarul tău, Vladimir?

— Nu am de gând să-l abandonez. Cred că o ieșire ar trebui să existe.

— Așa cred și eu.

— Am căutat-o, da′ n-am găsit-o. Iată de ce te rog pe tine să mă ajuți.

— Care-i cerința ta, Vladimir? Formulează-o în detaliu.

M-am bucurat că Anastasia se interesa serios de problema mea și am decis să i-o formulez cât mai complicată posibil. Altfel ar fi putut să nu o atragă ideea. I-am explicat:

— Anastasia, vreau din suflet, ca pe hectarul meu și pe altele să crească meri, pruni și peri, vișini și cireși. Și să răsară vița de vie! Flori frumoase și tot soiul de tufișuri cu fructe. Și ca toate acestea să se întâmple cu eforturi materiale minime, care să se afle la îndemâna oamenilor obișnuiți, nu a bancherilor milionari în dolari.

— Asta-i tot, Vladimir?

— Nu, Anastasia, nu e tot! Te mai rog... Să fie totul în așa fel încât să se întâmple nu mai târziu de trei ani de acum încolo.

— Mai bine patru sau cinci.

— Nu, doar trei!

— Ai ridicat o problemă bună, Vladimir. Când o vei rezolva, eu o să mă bucur tare.

Acest răspuns m-a pus pe jar, am sărit ca ars, dar m-am abținut și nu am spus lucruri urâte. Am încercat să mă calmez, pe cât s-a putut, și i-am explicat:

— Anastasia, eu nu te rog doar pentru mine. În-

țelege! În acel loc trăiesc deja trei sute de familii. Își clădesc Vetrele de Familie. Au înțeles și au simțit spusele tale. A devenit un vis pentru acești oameni! Însă ei s-au stabilit și se gospodăresc pe un pământ care nu e deloc fertil. Chiar și din documente reiese asta. În altă parte, oamenii nu au reușit să obțină terenuri. Înainte de perestroika, aceste terenuri aparțineau *sovhozului**. Statul, pe atunci, a încercat să amelioreze terenurile, să le dreneze; au fost implantate conducte de drenaj în pământ pentru a elimina apa, însă, cu toate astea, în afară de cereale nu s-a făcut niciodată nimic altceva.

Astăzi, tot acest proces de ameliorare a fost întrerupt, lipsesc mijloacele, deci practic nu se mai poate nimic. Și nici nu ar mai avea sens, de vreme ce nu a ajutat cu nimic. Cum să îmbunătățesc consistența stratului fertil pe hectarul meu?

Pe lângă asta, nici nu reușesc să finalizez proiectul de amenajare a proprietății. Aș vrea să fac totul repede și frumos. Trebuie să-i ajung din urmă pe cei care m-au întrecut cu cinci ani. Iată ce-ți cer eu ție: să-mi faci planificarea și să alegi culturile pe care să le pun.

— Desigur, planificarea e foarte importantă,. Planificarea e etapa de creație a viitorului cu ajutorul minții, după care vine etapa materializării. Dar dacă mă însărcinezi pe mine cu planificarea, atunci ce se va materializa pe această bucată de teren?

— Ți-am spus că și eu planific, doar că mi-e frică să nu greșesc. Uite, de exemplu, în practică m-am lovit de o problemă, în aparență banală - gardul viu.

*sovhoz (rus. совхоз) - gospodărie agricolă de stat (n.t.)

Din câte se pare, nu e deloc aşa de simplă. Gardul se poate îmbunătăţi la infinit, doar că e nevoie de cunoştinţe nu mai puţine decât ale unui constructor de nave spaţiale. Trebuie ştiut ce plante înfloresc şi în ce perioadă a anului, ce sol necesită, ce înălţime atinge în timpul verii, ce flori face şi cum se vor asorta cu florile altor plate şi multe, multe altele. Am planificat să fac unele părţi din chirpici de lut, însă specialiştii spun că apa îi spală. Îţi imaginezi? Voi angaja oameni, voi construi, apoi voi deveni ţinta batjocurilor.

—Vladimir, chiar de săvârşeşti o greşeală, aceasta va fi a ta, şi se va materializa. De aceea, planificarea trebuie s-o faci tu însuţi. Ai putea, desigur, să te sfătuieşti cu câte cineva, însă decizia finală, în cazul de faţă, va trebui să fie a ta. Primăvara poţi semăna culturi anuale, când vor creşte tu le coseşti şi le foloseşti ca îngrăşământ. În fiecare an la fel.

—Nu pot aştepta, eu vreau repede, altminteri se mai duce un an...

—Poate că nu se merită să te grăbeşti. Mai bine să faci totul pe aşezate. Dacă te hotărăşti să faci totul într-un an, vei fi imediat limitat în alegere, iar toamna, când toate plantele anuale se vor usca şi gradul tău viu va rămâne fără verdeaţă, vei rămâne dezamăgit. În schimb, de faci totul cum se cuvine, vei primi mai multe emoţii pozitive. Bineînţeles, se mai poate face şi în varianta grăbită...

Anastasia s-a gândit o clipă şi, din câte mi s-a părut mie, a încropit o variantă de urgenţă. Iată din ce consta.

Bariera neîncrederii

—Ceea ce ceri tu, Vladimir, este realizabil, eu simt că este, doar că tu nu vrei să cauţi soluţia singur. În loc să îţi cheltui energia pentru a căuta o rezolvare, tu te laşi în baza mea, poate-o găsesc eu...

Singur ţi-ai ridicat o barieră dinainte - bariera neîncrederii în forţele proprii! Tratând cu mine, tu o fortifici din ce în ce mai mult. Dincolo de ea, Vladimir, de partea cealaltă a barierei neîncrederii în propriile puteri, înfloresc încântătoare grădini, minunate flori, printre ele trăiesc oameni fericiţi, dar tu toate astea nu le vezi - te încurcă bariera de tine însuţi ridicată!

Dacă îţi voi găsi eu soluţia, bariera se va întări şi mai mult. În timp ce soluţia e banal de simplă... ceea ce mă întristează. Gândeşte-te, de ce nu o găseşti singur? Nu vrei să crezi că eşti capabil.

Cu siguranţă te-ai adresat mie, gândind că sunt un soi de magiciană capabilă, printr-o putere ne-omenească, să găsească soluţia la problema ta. Însă eu nu sunt o magiciană. Eu captez din Univers informaţia despre orice, despre toate cele ce le ştie El, folosindu-mă de sentimente, însă de acest lucru este capabil oricare om sănătos fizic care gândeşte curat şi care nu şi-a ridicat singur bariera neîncrederii în forţele proprii.

Informația din Univers seamănă foarte mult cu ceea ce poate conține un super-computer. Posesorul unui computer atinge câteva butoane și primește informația necesară. Acum imaginează-ți, Vladimir, că tu, în loc să apeși câteva taste, ceri ajutor de la mine. Omul are o nevoie constantă de informații, iar dacă nu știe să atingă acele câteva taste, atunci alături de el va trebui să se afle în permanență cineva priceput.

— Din computer știu cum să scot informațiile, de la Univers nu.

— E simplu! Foarte simplu! Caută singur soluția la probleme. Trebuie să crezi că ești tocmai cel care găsește informația cea autentică. Cea veritabilă!

— Da, mă tot gândesc, de un an întreg mă gândesc, dar nu găsesc nici un răspuns.

— Ți-am spus doar, răspunsul nu poate depăși bariera ridicată de tine, iar cererea ta fierbinte către mine nu face altceva decât să confirme asta. Problema nu o să ți-o rezolv eu.

Refuzul categoric al Anastasiei de a mă ajuta m-a indignat.

— E clar că nu mă vei ajuta. De regulă ești foarte hotărâtă, nicio argumentare nu te va mișca de pe poziție, i-am aruncat eu cu ironie amară. — Repet: acolo deja locuiesc trei sute de familii. Doamne ferește să mai fie la fel și în alte locuri! Cert e că acolo sunt deja trei sute...

— Vladimir, e posibil ca tocmai Dumnezeu să fi predispus condiția asta. Imaginează-ți, dacă solul ar fi fost fertil de la început, poate că oamenii nici nu aveau să obțină aceste terenuri. Posibil ca chiar Dumnezeu să fi aranjat astfel ca administrația să considere terenurile improprii pentru culturi sau grădini. Se poate ca oamenii de

acolo să fie luați în batjocură, despre ei să se spună că nu vor avea parte de oaze paradisiace, dar va ajunge doar o scânteioară de informație care să penetreze la cel puțin unu dintre ei şi pe acest pământ vor răsări miliarde de floricele şi iarbă, iar în pomi fructe.

—Da, este posibil să pătrundă o scânteioară, însă am vrea să trăim acum, astăzi, şi posibil cu viziunea unui viitor minunat, nu cu cea a deznădejdii.

Pe neaşteptate am simțit căldură în spate şi m-am întors. Lângă mine stătea fiul, Volodea. Privirile noastre s-au întâlnit, iar neobişnuita căldură s-a amplificat.

Volodea, la chip seamănă cu Anastasia şi, poate, un pic şi cu mine pe vremea când eram încă tânăr. E înalt cam cât mine. Formele corpului încă juvenil se evidențiază printr-o structură robustă şi atletică, dar nu ca aceea a culturiştilor formați artificial, ci printr-o armonie ideală.

Privirea... Seamănă privirii tandre a Anastasiei. Însă mai e şi altceva... Înțelegeți, în privirea lui se citeşte o încredere neobişnuită. Neobişnuită şi oarecum confortantă, de ca şi cum nu ar cunoaşte existența neajunsurilor vieții sau nu şi-ar închipui situații pe care omul să nu le poată depăşi.

S-a înclinat în fața mea, apoi i s-a adresat Anastasiei:

—Mama, eu am auzit ce vorbiți. Permite-mi să vorbesc şi eu, să îți spun opinia mea.

S-a plecat cu respect în fața Anastasiei şi a aşteptat în linişte răspunsul ei.

Pentru prima oară vedeam sau simțeam cu cât respect şi cu câtă dragoste i se adresa el Anastasiei. Fără acordul ei, cu siguranță nu şi-ar fi început discursul.

Anastasia l-a privit cu atenție, dar nu s-a grăbit să-i răspundă. În privirile ei nu se citea severitate, ci, mai degrabă, tandrețe și respect.

„Straniu, am gândit eu, de ce nu răspunde la o întrebare atât de simplă? Viteza ei de gândire e atât de mare, încât într-o pauză atât de lungă ar fi putut pune la punct o mulțime de variante de evoluție a evenimentului. Și-apoi, ce era de gândit aici?"

Într-un târziu a vorbit:

— Vorbește, fiule, eu cu tatăl tău te vom asculta cu atenție.

— Eu sunt de părere că ar fi bine și corect să-l ajuți pe tata. Eu simt că pentru el, problema este importantă. Și dacă tu-l ajuți, bariera neîncrederii în sine și în propria inteligență nu se fortifică, ci se coboară. E posibil chiar să cadă parțial. Consider vital ca tu să-l ajuți.

După acestea, Volodea a tăcut.

Anastasia a lăsat iar ceva timp să treacă înainte să răspundă. Cu un zâmbet pe față l-a privit dulce pe fiu, apoi a spus:

— Bineînțeles, tu ai dreptate, fiule, în situația de față, tata are într-adevăr nevoie de ajutor. Volodea, ajută-l tu pe tata, te rog. Voi doi, împreună cu ceilalți oameni, veți găsi soluția. Cel mai bine ar fi să începeți să o căutați tocmai acum, aici. Eu nu mă amestec!

Anastasia s-a întors și s-a depărtat încetișor, la câțiva pași s-a răsucit către noi și a adăugat:

— Vă așteaptă o muncă creativă interesantă. Să îmbunătățiți spațiul de viață în mod evident și semnificativ.

Stăteam față în față cu Volodea și l-am întrebat:

— Spune-mi, Volodea, tu poți utiliza întreaga

informaţie din Univers, la fel ca mama? Mulţi gânditori vorbesc despre ea. Stanislav Lem, un scriitor faimos, a spus despre Univers că este un supercomputer. Şi că fără acesta nu facem nimic. Tu reuşeşti să te foloseşti de el?

— La fel de repede ca mama, nu.

— De ce?

— Pentru că mama e *de rasă*.

— Ce înseamnă *de rasă*? - am întrebat eu mirat.

— Înseamnă că în ea s-a conservat gena Omului Primordial.

— În tine de ce nu s-a păstrat? Am înţeles...

Şi în sinea mea am adăugat: „Pentru că eu, tatăl tău, nu sunt *de rasă*. Probabil aşa i-a explicat şi Anastasia. Şi dacă-i aşa, de ce a decis să dea viaţă unui copil de rasă îndoielnică? Nu a găsit pe altul, va să zică?..."

Fiul mă privea atent înţelegând, probabil, la ce mă gândesc şi a spus:

— Mama te iubeşte foarte mult, tăticule, hai să-ţi arăt două chestii.

— Hai să mergem, am aprobat eu şi am pornit în spatele fiului.

Ne-am apropiat de intrarea în bârlogul în care am înnoptat cu Anastasia la prima întâlnire. Volodea a urnit o piatră, deschizând calea spre un fel de peşteră sau groapă lungă. A băgat mâna acolo şi a scos, ca dintr-un seif, o sticlă goală de coniac şi un bastonaş.

Am înţeles imediat că era vorba despre sticla din care eu băusem coniac atunci, la prima întâlnire, în timp ce ne odihneam. „Ia te uită, a păstrat sticla", am gândit eu.

— Dar bastonaşul acela ce e? - l-am întrebat eu.

— Este bastonaşul cu care ai vrut s-o baţi pe

mama atunci când s-a împotrivit ca tu să mă dai pe mine, nenăscut încă, la şcoală (educaţie).

—Bastonul putea chiar să nu-l ţină... - am spus eu încurcat.

—Mama spune că, atunci când îl ţineai în mână, erai pătruns de o sumedenie de energii. Acum, pentru ea a devenit foarte preţios.

—Şi ce face ea cu obiectele acestea? În sticlă ar putea pune apă.

—Mama nu ia apă cu sticla. Deseori vine în acest loc, mută piatra, ia în mână sticla şi bastonaşul, le priveşte zâmbind şi pronunţă unele cuvinte.

Tata, ea a făcut astfel încât tu să trăieşti veşnic! Din vreme în vreme să adormi câteo clipă, ca apoi să te retrezeşti într-un corp nou.

—Cum se poate face asta prin cuvinte? - am întrebat eu uimit.

—Din cuvinte se pot crea multe, mai ales atunci când aceste cuvinte sunt rostite de mama. O face des.

—Care sunt aceste cuvinte, Volodea? - l-am întrebat eu pe fiu.

Fiul meu a început să recite aidoma unor versuri, cuvintele adesea rostite de Anastasia în acest loc.

—Iubitul meu, veşnicia se aşterne la picioarele noastre. Viaţa îşi intră de fiecare dată în drepturi. Razele soarelui strălucesc primăvara, în veşminte noi se îmbracă Sufletul, dar şi corpul terestru îmbrăţişează pios pământul. Floricelele abia înflorite şi iarba răsar în primăvară din trupurile noastre. Iar dacă prin Universul infinit în mici fărâmiţe te vei disipa, necredinţă cu tine păstrând şi prin veşnicie rătăcind, din pulbere, iubitul meu, eu te voi aduna.

— Şi eu am auzit odată aceste cuvinte de la Anastasia, însă am crezut că e doar un discurs frumos, nu mi-am închipuit că ar putea avea o semnificaţie anume.

— Da, tăticule, au o semnificaţie precisă.

— Ia te uită! - am continuat eu. — Îţi mulţumesc mult, Anastasia, pentru veşnicie!

— Când o revezi, tu spune-i mulţumesc cu încredere în cuvintele ei. Ea se va bucura infinit de mult.

— O să-i spun.

— Acum trebuie să rezolvăm problema pe care o ai tu, tata. Este deja a noastră, a amândurora. Hai să mergem la lac. Pe nisip o să schiţez macheta hectarului tău de pământ şi ne vom gândi împreună cum să dispunem totul. Vom medita alung până ce va veni soluţia justă.

Mergeam în spatele fiului meu şi gândeam: „Oh... De unde să scot eu soluţia? Rezolvarea unei chestiuni ca a mea, nu se găseşte nici în literatură, nici în Internet. Am căutat-o peste tot, dar nu am reuşit nimic. Am cerut sfaturi de la specialiştii agronomi, dar nici aceştia nu mi-au oferit o soluţie demnă de luat în consideraţie. Volodea...? Evident nu a avut de unde să citească despre aşa ceva şi nu are nici capacităţile Anastasiei. Nu e capabil să utilizeze informaţiile universale. Şi dacă-i aşa, de unde să mă ajute, cu ce? Cu toate astea, uite-l cum merge de cutezător, de parcă ar fi deja sigur că rezolvă situaţia. Aici e nevoie de ceva concret, serios, nu de căutări sterile."

Şi am decis să-i vorbesc:

— Opreşte-te, Volodea, hai să ne aşezăm aici, pe trunchiul acesta. Trebuie să vorbim serios.

— Bine, tata, hai să ne aşezăm. Te ascult cu atenţie.

— Acum o să-ţi dezvălui nişte chestii, sigur nu prea plăcute ţie, dar sunt obligat să o fac.

— Vorbeşte, tata, eu primesc şi ce nu e plăcut, nu mă supăr.

— Tu trebuie să înţelegi că Anastasia te-a îndemnat pe tine să mă ajuţi, ca eu să încetez să o mai cicălesc pe ea. Însă tu nu o să mă poţi ajuta nici pe mine, nici pe cei care-şi încropesc acolo gospodăriile. Nu eşti înzestrat cu harurile mamei, cât despre agrotehnică, nu ai nicio cunoştinţă. Nu ştii ce e aia *amenajare peisagistică,* nu-i aşa?

— Amenajare peisagistică? Cred că e o muncă prin care omul se pregăteşte să-şi înfrumuseţeze spaţiul înconjurător.

— Cam aşa ceva. Doar că pentru a-l înfrumuseţa, oameni înzestraţi studiază prin şcoli câte cinci ani de-a rândul, uneori chiar şi mai mult, fac schimb de informaţii, desenează tot felul de schiţe. Ai văzut vreun aşezământ amenajat aşa?

— Odată am mers cu mama într-un sat şi am văzut. Împrejurul caselor, pe terenuri, oamenii...

— Tu ai văzut nişte simple curţi, fără nicio amenajare specială.

— Da, tăticule, nişte curţi, însă atunci mi-am imaginat cum mi-aş dorit eu să-mi aranjez gospodăria. Am meditat şi mi-am imaginat adesea.

— Doar imaginaţia nu ajunge. Sunt necesare cunoştinţe vaste şi concrete - cunoştinţe pe care tu nu le deţii. De aici rezultă că nici nu ai pe ce bază să gândeşti. Cât despre mine, mă tot gândesc deja de mai mulţi ani. Şi nu numai; am cerut sfaturi de la specialişti, însă totul în van. Doar cu gândurile noastre, situaţia solului nu o vom rezolva. Stau şi mă gândesc totuşi că ai putea să ne ajuţi.

Am un plan. Va trebui să mă susții s-o conving pe Anastasia să se ocupe de problema asta. Dacă insistăm în doi, va ceda.

—Dar mama a luat deja o hotărâre. Decizia ei e ajutorul pentru noi! Eu nu-i pot cere mamei să-şi schimbe decizia.

—Ia te uită la el! Nu-şi permite să ceară! - am răbufnit eu. —Va să zică, atunci când mama îți spune „ajută-mă", tu o asculți fără să crâcneşti, dar când îți cere tatăl tău ceva, imediat, chiar fără să gândeşti, „nu pot face asta". Ce educație! Nici un respect față de cei mai în vârstă! Față de tatăl tău!

—Eu te respect mult, tata, a răspuns calm Volodea. —Îți îndeplinesc cerința şi te ajut.

—Ah, deja e mai bine! Acum hai să ne plimbăm pân' se înserează, apoi mergem la Anastasia cu fețe îngrijorate. Ea nu o să reziste şi o să ne ajute.

—Tata, când am spus că te voi ajuta, eu aveam în vedere că vom rezolva împreună - noi doi - problema legată de ameliorarea solului. Facem macheta şi amenajăm gospodăria.

—Aşa! Deci, vom rezolva noi doi?! Dar tu ai măcar idee?... Vino cu mine, las' că înțelegi!...

În aceeaşi clipă ne-am îndreptat înspre râu.

Am schițat pe nisip planul hectarului din apropierea pădurii. Cu bețigaşe şi crenguțe de copaci înfipte în nisip, Volodea a reprezentat pădurea cu care se învecinează proprietatea pe latura opusă drumului. Planul gospodăriei l-am schițat doar pentru ca Volodea să se convingă pe viu de inutilitatea încercărilor lui. Apoi, într-un mod oarecum misterios, am fost antrenat de-a binelea în căutarea tuturor variantelor posibile.

Ne-am concentrat împreună, preț de două zile,

asupra unei posibile modalității prin care să facem ca pe solul nefertil să poată fi cultivate legume de toate soiurile. Am făcut mintal mai multe proiecții, însă soluția nu se ivea. Nu se ivea, deoarece unul dintre criterii era acela de a soluționa totul cu resurse minime. De nu ar fi fost acest impediment, de am fi avut mai mulți bani, am fi optat pentru varianta de a căra sol fertil cu *Kamaz**-urile. Doar că pentru asta ar fi fost necesare cel puțin vreo 50 de cuve de Kamaz de pământ. Costul unui singur transport se ridică la șaptesprezece mii de ruble. Prin urmare, ar fi fost nevoie de *opt sute cincizeci de mii de ruble***.

Pentru majoritatea din cele trei sute de familii din așezământ, această sumă ar fi reprezentat o problemă serioasă. Mai mult de atât, apa ce stagna deasupra, în apropiere, primăvara ar fi putut spăla și căra în aval stratul de sol fertil.

Pentru a simplifica problema de îmbunătățire a stratului fertil, fără soluție în aparență, eu, împreună cu Volodea, am decis să facem acest proiect de amenajare a teritoriului și ne-am concentrat să dispunem diferitele construcții astfel încât să se potrivească atât între ele cât și cu teritoriul.

I-am explicat lui Volodea:

— La început va trebui să ridicăm toaleta și baia, apoi anexele gospodărești, casa, garajul, pivnița și sera. Totul trebuie aranjat astfel încât să fie și frumos, și comod.

**Kamaz* (rus. *KAMAЗ - Камский автомобильный завод*) – camion fabricat în uzina de automobile Kama; (numele munților de lângă orașul Perm' și al râului – latină *Ciulman* – afluent major al Volgăi) (n.t.)

***opt sute cincizeci de mii de ruble* - cca. 19.000 € (n.t.)

Macheta casei am făcut-o din nisip şi am aşezat-o în centru gospodăriei. Baia şi toaleta le-am poziţionat lângă casă, anexele gospodăreşti în partea din dos a casei. Şi sera tot din nisip am făcut-o. Deasupra grămăjoarei mai lungi, am aşezat un bastonaş alb care, chipurile, să ţină loc de sticlă sau polietilenă.

Însă sera asta nu se potrivea niciunde. Am pus-o ba la dreapta, ba la stânga casei, dar nimic. Oricum am fi aşezat-o nu se încadra în ambient. Ba chiar şi acest aşa-zis ambient, în ansamblu, nu-mi plăcea nici mie şi, din câte se părea, nici lui Volodea.

A privit meditativ la proiect şi a spus:

— Am comis o eroare.

— Ba chiar mai multe, am adăugat eu, parcă-s mai multe aici.

— Eu cred, totuşi, că e una singură. Trebuia să existe o abordare nouă, un principiu bine definit, o oarecare interdependenţă sau mai ştiu eu ce, care să ne fi soluţionat problema imediat.

— Ce abordare? Eu am predispus totul aşa cum face majoritatea oamenilor din ţară. Această structură există de secole, nu există alta. Nu ar fi putut oamenii, secole de-a rândul, să greşească, neştiind acest principiu care, după toate probabilităţile, nici nu există.

— Există, eu simt.

Volodea a tăcut un timp, apoi a adăugat: — Sau, poate, va exista. Ne vom gândi, tăticule, şi îl vom găsi.

— Unde să-l găsim, dacă nici tu, nici eu nu suntem în stare să intrăm în contact cu acea bază de date universală?

— Îl vom căuta înăuntru, în noi înşine.

— Mda, poate că tu îl vei găsi, eu, însă, acuşi

păşesc pe şaizeci de ani şi probabil nu o să mai apuc.

—Vom reuşi, tăticule, neapărat vom reuşi! Eu mă voi strădui, îl voi găsi, împreună îl vom găsi!

Competiția magilor

Pe la miezul celei de-a doua zi, împreună cu fiul am analizat următoarea variantă:

Ce-ar fi dacă nu ne-am mai chinui cu solul fertil, nu am mai scoate apa de primăvară de pe teren, ba dimpotrivă, am stăvili fluxul şi am cultiva plantele hidrofile? Varianta e un pic sărăcăcioasă, grădina nu e prea diversificată...

Tocmai în acele momente se apropie şi Anastasia cu fetița de mână.

Micuța Nastenca, gândind că eu cu Volodea ne jucăm, se apropie repejor de noi şi se uită cu multă atenție la machetă. Noi săpasem deja un şănțuleț care reprezenta iazul. Pe malul acestuia se ridica o moviliță de nisip (trebuia să reprezinte argilă) care compunea, de fapt, stratul superficial al terenului.

Eu, ca să nu stau cu mâinile în mâini, am început să îngroş cu un băț hotarele hectarului de pământ, adâncind conturul, apoi am aruncat bețişorul şi am rămas, pur şi simplu, uitându-mă la macheta de nisip.

Nastenca s-a apropiat de machetă în patru labe, s-a aşezat pe marginea acesteia, şi-a scărpinat meditativă năsucul şi dintr-odată... Mânuța ei puhavă a început să greble nisipul adunându-l într-o moviliță. A făcut asta

încet, dar cu convingere. Când fetiţa a ajuns la jumătatea unei laturi a hectarului, Volodea s-a apucat şi el să facă pe partea lui aceeaşi moviliţă alungită. La rândul meu, fără să stau prea mult pe gânduri, m-am apucat să strâng nisipul de pe margine cu ambele mâini.

Ca rezultat a ieşit un hectar împrejmuit pe toate patru laturile cu un terasament de pământ. Priveam cu toţii în linişte la opera realizată. Fiecare, probabil, ca şi mine, încerca să realizeze ce ar fi putut însemna asta.

—Eu am înţeles! - s-a auzit din spatele meu, vocea Anastasiei. —Fantastic! Aţi avut o idee inedită! Acum... Acum o să încerc să înţeleg, să pătrund intenţia voastră mai în detaliu. Gata, am înţeles! Voi aveţi de gând să realizaţi un terasament de sol fertil, înalt de aproape jumătate de metru, pe perimetrul hectarului folosind pentru asta atât pământ fertil cât şi nisip. Tare! Aţi îngroşat stratul fertil.

Pe tot perimetrul lotului aţi proiectat să ridicaţi doi pereţi de argilă la o distanţă de patru metri unu de celălalt. Prin săparea iazului va rezulta multă argilă. O puteţi folosi la ridicarea pereţilor. În acest fel, terasamentul vostru se va afla în interiorul tranşeului de argilă. Acolo, în acest tranşeu veţi arunca crengi şi frunze putrede din pădure şi veţi presăra peste ele pământ. Prin asta veţi obţine un tranşeu de compost, lung patru sute de metri în care pământul înălţat va fi deasupra nivelului restului terenului. Aceşti pereţi de argilă nu vor permite stratului de sol fertil să se spele în timpul ploilor de primăvară. Pământul ridicat, primăvara se va încălzi mai repede, ceea ce va permite însămânţarea anticipată a multor culturi cu cel puţin două săptămâni. Va să zică, voi aţi înţeles corect că a face compostul săpând gropi în pământ

unde, la suprafață, apa stagnează mult timp, e mai puțin rațional, deoarece aceasta se va umple cu apă de ploaie care nu se poate scurge prin pereții de argilă, iar dacă acolo veți planta pomi, rădăcinile acestora vor putrezi.

Pe acest terasament, deja din primul an poate fi cultivat porumbul, floarea-soarelui, iar pe marginile ridicate, flori. Spre toamnă, chiar din primul an, hectarul de teren nu va fi împrejmuit numai de un simplu terasament, ci de un terasament pe care va crește un gard verde de doi metri. Vara târziu îl veți reface, veți aduce din nou pământ, iar în primăvara următoare, acest terasament va deveni şi mai fertil. Când terenul se va aşeza, pe el se vor putea planta pomi fructiferi, legume şi flori. Pereții de argilă, cu timpul se lasă din cauza umidității, dar argila bătătorită ține stratul fertil, iar rădăcinile plantelor nu-i vor permite să se împrăştie.

Aceste ronduri de jumătate de metru din lut, ridicate alături de iaz, ce sunt? Ah, nu-mi spuneți, am înțeles! În ele aduceți pământ fertil din pădure şi plantați pomi fructiferi, iar împrejurul lor, legume şi flori.

Îmi place cum ați gândit! E original şi simplu. Ați decis ca în anumite locuri să înălțați cu jumătate de metru stratul de sol fertil. În această movilă, rădăcinilor le va fi cald şi comod. Mai departe, copacii, crescând, îşi vor face singuri treaba. În fiecare primăvară, copacii se scutură de frunze, care, apoi, putrezesc, îngroşând stratul fertil.

Fantastic! Voi ați apăsat efectiv un butonaş şi ați pus în mişcare un organism biologic de sine stătător.

Am înțeles că Anastasia îşi prezenta soluția de ea găsită, lăsând să se înțeleagă cum că am fi găsit-o noi, iar ea doar o ghiceşte. Această situație nu m-a făcut să mă simt deloc prost. M-am bucurat chiar de soluția găsită de

ea. E simplă, frumoasă şi nu cere resurse multe.

Însă Volodea nu se bucura deloc, ci, fără să ridice capul, privea neîntrerupt la macheta aşezării. Mi s-a strâns inima când mi-am imaginat ce ar fi putut fi în sufletul lui în acele momente. Se simţea încurcat faţă de mine, deoarece ţinuse să-mi arate soluţia lui. Şi nici faţă de sine nu se simţea tocmai bine, deoarece nu reuşise să facă ce-i ceruse Anastasia.

În această zi jumătate de colaborare la proiect, m-am apropiat foarte mult de fiul meu. Nu m-am supărat deloc pe el pentru încăpăţânarea lui. L-am urmărit cum s-a căznit să îmbunătăţească stratul fertil de sol, analizând toate variantele posibile şi acum mi-era milă de el. Încetasem s-o mai ascult pe Anastasia. Nu-i posibil să-ţi înjoseşti într-atât copilul! Pe lângă faptul că eu, cu o zi înainte, încercasem să-i dovedesc că nu are şanse de a găsi o soluţie, acum mai vine şi Anastasia cu criticile ei să priveze de valoare munca noastră. Nu ar fi trebuit să se comporte aşa! Sau... Pentru câteva clipe am avut sentimentul că Anastasia îl zădăra premeditat pe fiul nostru, punându-l să se concentreze şi să-şi accelereze gândirea.

—Acele pătrate din centrul proiectului vostru ce sunt? - a întrebat Anastasia.

—E casa, am răspuns eu. —Eu şi Volodea am găsit de cuviinţă să poziţionăm casa tocmai în centrul aşezării. Împrejur vom ridica anexele gospodăreşti. De la poartă către casă vom aşterne un drumeag pe marginea căruia vor creşte flori.

Mă aşteptam ca Anastasia să-mi laude găselniţa, de asta am şi spus „eu şi Volodea", cu toate că ideea de a plasa casa în centrul aşezării era exclusiv a mea. Aş fi vrut să-mi susţin oarecum fiul, însă îmi ieşise totul pe dos.

—Şi unde e intrarea în casa voastră? - a întrebat ea.

—Pe partea pe care vine drumeagul, se înţelege. Vii, intri direct, pe platforma din faţa intrării parchezi maşina, apoi te ridici pe veranda sub cerul liber. Acolo va fi aşezată o masă. Pe verandă se serveşte ceaiul cu prietenii şi se contemplă florile.

—Şi drumul de acces, a adăugat Anastasia cu o oarecare asprime în voce.

—Şi drumul, am răspuns eu, de va fi acoperit cu pavele frumoase.

—Şi după casă ce e?

—După casă e livada şi grădina.

—Înseamnă că livada o veţi avea în spatele casei? Pe verandă serviţi ceaiul cu prietenii, admiraţi florile, în timp ce toate celelalte, care sunt după casă, vor fi lipsite de atenţia voastră. Vladimir, ar trebui să ştii că toate animalele, toate plantele, au nevoie de atenţia omului. Fără aceasta, ele nu-şi pot îndeplini menirea pe deplin.

Plantele îi pot oferi omului energiile necesare lui doar dacă ştiu, în primul rând, care sunt aceste energii. Şi cum să afle toate astea, de vreme ce tu limitezi contactul cu ele? Vladimir, tu cunoşti importanţa contactului cu lumea vegetală?

—Da, o cunosc, am răspuns eu încercând să-mi ascund mâhnirea de la faptul că, din câte se părea, casa nu fusese poziţionată tocmai inspirat. Jumătate de hectar, împreună cu livada, într-adevăr, se aflau în partea din dosul casei.

—Altceva ce nu înţeleg, a continuat ea, este de ce nu aţi aruncat această movilă de pe malul iazului. Îngreunează totul.

La auzul acestor cuvinte, Volodea nu se mai abținu. Se ridică, se înclină ca și mai 'nainte în fața Anastasiei, apoi spuse:

— Dă-mi voie să-ți explic, mama.

— Explică-mi, fiule. Te rog.

Cei doi - fiu și mamă - stăteau față în față... Acuși, acuși, intră în competiție. Competiția inteligenței și a capacităților omului.

O, Doamne, cât e de frumoasă Anastasia! Cât e de misterioasă și neobișnuită cu capacitățile și inteligența ei, această femeie de care mă apropiasem deja atât de... O viață, ba două, nu mi-ar ajunge să o merit! Iar fiul, și el, cu trăsăturile feței ușor asemănătoare mamei, e un copil frumos și bine făcut! Doar un pic nechibzuit, poate, și cam prea încrezător în sine. De ce vrea să intre în competiție? Și mai ales în prezența mea! Recunoscuse de bună voie că nu are capacitățile Anastasiei. Cu siguranță este mândru și cutezător, însă și un pic nechibzuit. Cu toate astea, mă durea sufletul pentru el și aș fi dorit ca Volodea - fiul meu - printr-un miracol, să învingă competiția care tocmai începuse.

— Mama, asta nu e doar o movilă, continuă el.

— Atunci ce e? - întrebă zâmbind cu o oarecare rigiditate în voce, Anastasia.

— Cum să-ți spun?...

Rostind încet și apăsat cuvintele, cu intenția să scoată ceva din movila asta, Volodea răspunse:

— E baia.

La auzul neașteptatei și aberantei afirmații a fiului am trepidat, totuși, în mod cu totul inexplicabil, i-am susținut teoria:

— Da, asta e o baie obișnuită, modernă, o con-

strucție foarte utilă. Fără baie, unde te speli, unde faci saună?

M-am străduit să trag de timp ca Volodea să iasă din situație, să găsească ceva. Mai degrabă ar fi spus că movila era bună iarna să se dea cu schiurile şi gata! Nechibzuit!

—În baie se mai poate şi dormi, până ce se ridică casa, am continuat eu cu logica mea. Însă inspirația mi s-a terminat şi am tăcut.

—Foarte ciudat. Nu există nicio asemănare între acest deluşor de argilă şi baia. Şi nici intrarea nu o văd, remarcă Anastasia.

Iaca, am gândit eu, fiul a făcut-o de oaie cu baia lui. A pierdut. S-a terminat competiția magilor.

Cu toate astea, Volodea continuă:

—Asta e doar o machetă, mama. Movilița care ar trebui să fie din argilă, e din nisip, iar nisipul se năruie, aşa că intrarea nu se vede.

Ca şi până atunci, Volodea vorbea calm, vizibil gândindu-se intens la ceva. Ca la un semn, chipul i se lumină, continuă să vorbească, însă acum şi mai hotărât şi mai apăsat: —Când va fi reală - din argilă adică - uite aici, pe marginea iazului, vom realiza intrarea în această încăpere ovală cu cupolă. Diametrul încăperii ovale va fi de doi sau trei metri. Înălțimea de doi metri şi treizeci de centimetri. Grosimea pereților poate atinge un metru. În pereți vor fi predispuse nişte canale de evacuare a fumului şi aerului fierbinte, toate vor converge într-un canal mai mare care, ulterior, poate fi închis cu un dop.

Pe marginea încăperii ovale vor fi dispuse pietre, iar în centru va arde focul.

Pereții acestei încăperi se vor înfierbânta din in-

terior. La acest foc, se poate încălzi de pe latura iazului. Înăuntru poate intra un om. Corpul său se va încălzi din toate părțile, de sus și de jos. Argila va emana o căldură binefăcătoare și prielnică corpului uman.

— Așa este! E o căldură foarte prielnică, remarcă Anastasia deja meditativă, mai ales dacă înăuntru va fi așezat un recipient cu un macerat de plante medicinale. Informația despre o astfel de baie nu există în Univers, deci voi nu aveați de unde să o primiți. Înseamnă că voi ați adăugat această informație în Univers, iar acum voi sunteți...

Mă uitam la această moviliță de pământ de pe machetă și-mi imaginam baia, împrejurul ei straturi cu flori, trandafiri și malul iazului. De la această priveliște, pe corp mi se revărsă o plăcută căldură. Am înțeles intuitiv că Volodea concepuse ceva ce, până atunci, nu existase. Mă bucuram. Simțeam cum fericirea îmi învăluie și corpul, și Sufletul.

Am continuat să mă gândesc la proiect în ansamblu și la cât de minunată era Anastasia, la trup și la minte. Se înțelege de la sine că și ea a luat parte la acest proiect și, probabil - mai mult ca a celorlalți - participarea ei a ajutat la soluționarea chestiunii cu îmbunătățirea stratului fertil de sol, acolo unde înainte părea fără speranțe. Ca să vezi! Să ridici deasupra terenului o movilă de compost și s-o transformi într-o grădină vie! Deci a fost de acord să ne ajute, încălcându-și prin asta principiile. Ne-a ajutat oarecum pe ascuns. Mă apropiai de ea și-i șoptii:

— Toate astea le-ai gândit tu. Ai găsit soluția, îți mulțumesc, Anastasia.

— Noi toți împreună am găsit-o, Vladimir, șopti,

la rândul ei, Anastasia. —Şi, cu siguranţă, în mare parte este meritul celor trei sute de familii despre care ai vorbit tu.

—Dar acei oameni nu erau aici în timp ce noi ne gândeam.

—Aici e posibil să nu fi fost, însă erau acolo, pe hectarele lor, unde, ca şi noi, se gândeau cum să facă mai bine. Imaginează-ţi, Vladimir, ce ar fi fost ca ei să nu fi existat deloc. Ai fi reuşit să declanşezi tu această agitaţie cu toată familia? Te-ai fi deranjat, te-ai fi concentrat aşa tare să găseşti o soluţie? Dacă ei nu ar fi existat, probabil tu, nici pe departe, nu te-ai fi gândit la asta. Este posibil ca aceste trei sute de familii să fie participanţii esenţiali la proiect.

—Da, sunt de acord, noi toţi, împreună l-am creat şi pentru acest „împreună", îţi mulţumesc ţie, Anastasia, apoi am adăugat: —Şi pentru veşnicia mie dăruită îţi mulţumesc. Am fost în locul în care ţii sticla aceea goală.

Anastasia îşi coborî uşor privirea şi adăugă:

—Şi beţişorul...

—Şi beţişorul, am confirmat eu şi am râs.

Râse copios şi cu veselie şi ea. Chiar şi micuţa Nastenca începuse să ţopăie împrejurul machetei, agitând mânuţele şi râzând. Doar Volodea, absent de la toate, ca şi-nainte concentrat şi meditativ, privea la machetă.

Am simţit milă pentru fiul meu. Cu toate că avuse ideea cu neobişnuita baie, sigur încă se mai considera nedemn de a respecta vorba mamei.

Şi în faţa mea, acum, cu siguranţă, se simţea prost, deoarece nu mă ascultase şi se hazardase să arate că putem rezolva şi fără Anastasia. A depus eforturi, însă... Aş fi vrut să-l susţin, să-l înveselesc cumva, însă

cum? Nu ştiam.

Volodea privea concentrat la machetă, probabil cu intenția să mai găsească câte ceva, însă fără să înțeleagă că esențialul era deja făcut.

Seara târziu, înainte de a merge la culcare, am întrebat-o pe Anastasia:

— Copiii unde dorm?

— Pe unde vor ei, răspunse Anastasia. Nastenca câteodată doarme cu mine. De ce mă întrebi?

— Aşa, din pură curiozitate. Aş fi vrut să mai sporovăiesc una, alta cu Volodea.

— Cheamă-l, atunci.

— Cum să-l chem? Să-l strig, sau?...

— Cheamă-l şi gata, te va auzi.

L-am chemat şi, după un timp, l-am văzut venind spre mine. Ca şi înainte, era din cale-afară de concentrat. Când fiul meu se apropie de mine, l-am întrebat:

— Volodea, tu când ai decis ca movila aceea să fie baia? Mie de ce nu mi-ai spus?

— Ideea mi-a venit în minte tocmai în clipa în care mama a început să critice proiectul şi movila de argilă de pe machetă. Am decis să o numesc baie, deoarece tu, tăticule, înainte îmi spuseseşi: „Mai înainte de toate, pe aşezare e nevoie de baie şi toaletă". Pentru toaletă, movilița e un pic cam mare, aşa că am stabilit să facem baia acolo.

— Dar după aceea tu ai vorbit despre structura ei şi despre utilitate. Tu, toate astea le-ai gândit aşa din zbor sau şi tu poți folosi informația din Univers, ca mama ta?

— Exact ca mama, nu pot, tăticule, dar în asta e ceva pozitiv. Eu încerc să gândesc singur ceea ce nu pot primi ca informație şi uneori îmi reuşeşte.

—Şi ce bine îţi reuşeşte! Tu eşti un inventator. Nu îmi iese din cap invenţia ta. Chiar voi face un model când mă întorc acasă. Cumpăr un urcior de lut, îi fac o gaură la bază, gâtul i-l închid cu ceva găurit pe unde să trec un furtun şi dau foc la o lumânare înăuntru. Las să ardă o oră, două, ca să văd cum se încălzeşte. Doar că pereţii urciorului sunt subţiri, modelul nu va fi prea robust.

—Tu, tăticule, acoperă urciorul de lut şi modelul va fi mai real.

—Exact, o să-l acopăr. Tu, Volodea, scuză-mă... Cum să spun...? Am fost un pic necumpătat când am spus că nu vei reuşi nimic. Nu fi supărat pe mine.

—Eu nu mă supăr niciodată pe tine, tăticule, răspunse el liniştit.

—Nici pe mama să nu te superi. Cred că ai înţeles că ea doar s-a prefăcut că acest terasament de pământ de pe perimetrul hectarului de teren l-am născocit noi, de fapt ea ne-a sugerat ideea nouă şi Nastencăi.

—Da, tăticule, am înţeles.

—Dar asta nu contează - cine a născocit - important este că problema cu pământul acum e rezolvată. E tare Anastasia, nu-i aşa, Volodea?

—Mama ne-a incitat la competiţie, tăticule.

—La competiţie? Ne-a incitat? Ceva am simţit eu, când voi doi stăteaţi faţă în faţă. E un fel de joc acesta, Volodea? Pentru dezvoltarea minţii, nu?

—Se poate spune joc, dar mai exact e competiţie.

—Totuşi este inechitabilă această competiţie. Anastasia deţine informaţii de natură universală, noi nu. Cum să intri în competiţie?

Volodea ascultă argumentările mele şi cu încre-

dere vorbi liniştit:

— Eu am acceptat sfidarea.

— Ai făcut rău. O să pierzi. Sută la sută vei pierde! Şi apoi o să te amărăşti, cum ai făcut şi azi. Te-am observat în timp ce vorbea Anastasia de terasamentul de pământ, de casa din centrul proiectului şi de împrejurimi. Erai mâhnit, cu capul lăsat. Acum o să te amărăşti şi mai tare.

— Eu nu pot pierde, tăticule. Eşecul meu o va întrista pe mama.

— Aşadar, ar fi bine să se dea bătută oarecum ca să nu te facă să suferi ulterior.

— Mama nu poate să se dea bătută.

— Ah, Volodea, Volodea, mi se pare mie sau eşti un pic cam necumpătat? Nu contează. Ce-a fost, a fost, mergi şi dormi, Volodea. Merg şi eu la culcare şi o să mă gândesc cum să aranjăm cât mai bine casa pe hectar.

— Da, tăticule, trebuie să te odihneşti bine. Somn binecuvântat ţie, tăticule.

Ne-am despărţit, însă pe mine nu m-a prins somnul imediat. Şi i-am spus Anastasiei:

— Nu mă aştepta, Anastasia, mergi şi te culcă. Trebuie să mă mai gândesc la una, la alta.

În noaptea albă a Siberiei, am ieşit la uşa adăpostului subteran şi mă gândeam cum să-l ajut pe Volodea. Uneori o priveam pe Anastasia care dormea. Dormea pe o parte, colăcită, cu o mână sub creştet, zâmbind într-un mod ciudat prin somn.

Zâmbeşte dulce, frumoasa, ca un copilaş. La ce-a trebuit să ne critice aşa aprig planurile? A găsit că nu am poziţionat bine casa pe machetă! Jumătate de hectar e în dosul casei, a spus. Într-adevăr, aşa este. Ar fi trebuit să

îmi amintesc cum sunt poziționate casele de prin revistele de design. Volodea, bineînțeles, nu știe să aranjeze construcțiile, nu are cunoștințe. Trebuie să-l ajut eu, altfel se încrede prea mult în propriile forțe. Îmi doream atât de mult să-l ajut, încât simțeam că nu o să adorm până ce nu voi găsi ceva concret. Văzusem cu toptanul case de provincie cu tot felul de acareturi, amplasate pe terenuri verzi. Deci trebuie să găsesc soluția optimă. Doar că până acum nu am găsit nimic. Majoritatea caselor pe care-am avut ocazia să le văd, au ferestrele ce dau spre stradă.

Trecuse demult de miezul nopții, însă eu încă mă mai preumblam prin fața bârlogului subteran, analizând diversele variante cu casa și construcțiile anexe.

Ca prin minune îmi veni o idee! Dintr-odată m-am iluminat! Găselnița mi-a plăcut pe loc. Ah, las' că mâine îi răspund eu ei! Mâine! Am început să mă gândesc cum o să-i explic Anastasiei chestiunea cu dosul casei. Voi începe cam așa, calm: „Tu, Anastasia, ieri ai pomenit ceva despre poziția casei, despre ceea ce e în dosul ei." „Da, așa am spus: jumătate din gospodărie e în dosul casei", va spune ea. „Nu e adevărat, Anastasia, nu e deloc așa. Deoarece tu nu ai remarcat ridicătura de pe machetă. Veranda-terasă este de jur împrejurul casei. Când va fi cald, vom sta cu prietenii la umbră, pe partea opusă intrării. Stăm, contemplăm livada, straturile, astfel nu va mai fi dosul casei, ascuns. Veranda-terasă va împrejmui toată casa." „Ah, da. Așa e, nu m-am gândit", va spune ea. Mulțumit de idee, m-am așezat încet lângă frumusețea de pădureancă, ca să nu-i tulbur somnul. Noaptea am avut un vis ciudat legat de baie. Se făcea că intram acolo și închideam ușa după mine. Iar baia se desprindea de pământ și se ridica în cer, accelerând din ce în ce mai mult...

Pasărea de foc

M-am trezit pe la unsprezece. Am dormit aşa de mult, probabil, de la cele două zile de concentrare. Doar ce-am deschis ochii şi vroiam deja să vorbesc imediat cu fiul meu despre baie. Trebuia să-i spun că nu e doar o simplă baie, ci o structură multifuncţională. Poate face de şemineu în aer liber, unde să stai cu familia şi cu prietenii. Puteai usca rufele, ciupercile şi multe altele. Puteai coace pâine şi găti tot felul de bucate gustoase. Totodată, în ea puteai să te lecuieşti, încălzindu-se cu căldura ei neobişnuită. Prins de aceste gânduri, m-am apropiat de locul de pe malul lacului unde se afla macheta. Cum m-am înfăţişat din tufişuri, am văzut acest tablou:

Alături de machetă şedea lupoaica obosită cu labele murdare de lut. La vreo doi metri mai încolo, într-o groapă nu prea mare, ursoaica frământa argila. Volodea, stând în genunchi pe malul lacului, netezea ceva cu palmele, lipea o construcţie din lut... O construcţie...? Nu! Limba mi se încurcă în gură ca să pot numi baie ceea ce vedeam. Mi-a pierit până şi teama de fiare şi m-am apropiat.

Partea centrală a ceea ce construise Volodea semăna cu capul şi corpul unei păsări neobişnuite. La baza trunchiului se vedea o deschizătură – intrarea în încăpere.

De pe partea centrală a construcţiei - mica pasăre de lut - se desprindeau aripile care cuprindeau spaţiul. Sub aripi şedeau două persoane, semănau cu mine şi Anastasia. La mijloc se juca o fetiţă. Ziua era înnourată, soarele ba strălucea, ba se ascundea după nori. Jocul de umbre dădea impresia că pasărea ar fi vie şi şi-ar putea lua zborul numai ce oamenii ar fi intrat înăuntru.

— E ca un făcut, de azi dimineaţă mă tot gândesc la baia asta a voastră, se auzi vocea Anastasiei care se apropia cu Nastenca dinspre lac. — Are ceva ciudat, trebuie să ghicim ce. Eu chiar am...

Anastasia amuţi, fără să-şi termine fraza. Tocmai dăduse cu ochii de opera fiului. Se apropie împreună cu fetiţa, se aşeză lângă machetă, o strânse la piept şi, un timp, s-a uitat în tăcere la statueta frumoasă şi neobişnuită. Apoi vorbi, de parcă ar fi meditat cu voce tare:

— Pământ, foc, apă, eter, emanaţie, om şi tot restul - toate acestea într-o singură pasăre! Şi atât de ciudată... O pasăre asemănătoare vulturului care i-a dus pe sus pe copii...

— E o structură multifuncţională, i-am spus eu Anastasiei cu bucurie şi emoţie, în ea nu te poţi numai încălzi cu prietenii, ci poţi coace şi pâine, poţi să găteşti, să usuci ciuperci şi multe altele.

— Da, se poate, dar nu cu prietenii. Numai cu rudele apropiate, adesea singur.

— De ce?

— Acest dispozitiv va funcţiona, probabil, mult mai efectiv decât dolmenul. Înăuntru se poate medita.

În timp ce noi discutam, Nastenca se apropie de machetă şi cu degetuţul, insistentă, se căznea să facă o gaură în peretele păsării.

— Uite, Anastasia, fiica noastră, Nastenca vrea să strice macheta.

— Cred că vrea să ne arate că în cupolă neapărat trebuie făcute deschizături, geamuri orientate în toate cele patru părți ale luminii. În acest fel, ziua va fi lumină, iar noaptea se vor vedea stelele.

— Iar în centru am decis să fac o fereastră, adăugă Volodea.

Nastenca, parcă înțelegând că am priceput cu toții ce vrea, încetă să mai scociorască lutul cu degetuțul și, încetișor, de ca și cum ar fi meditat la ale ei, porni spre pădure.

— Anasta! - am spus eu pe nepusă masă.

Nastenca se întoarse și mă privi cu atenție. Vântișorul îi răscolea o șuviță de păr și îi descoperea alunița asemănătoare unei steluțe, de pe frunte. Fetița zâmbi și își continuă drumul, al cărui țel îl cunoștea doar ea.

Anastasia privea în tăcere la construcția fiului și încerca să înțeleagă ceva. Niciodată nu o mai văzusem așa concentrată. Vorbi în cele din urmă, de ca și cum ar fi meditat cu voce tare:

— Cinci cercuri de lumină se vor roti în funcție de mișcarea soarelui și a lunii. Pe pereții și pe podeaua structurii ovale sau rotunde. E foarte important. Îl vor lumina pe om.

— Spune-mi, Anastasia, omul din interiorul acestei încăperi își va putea îndrepta sănătatea ca într-o oarecare altă baie?

— Va fi mult mai eficientă decât oricare altă baie sau decât toate, luate la un loc. Argila încălzită va emana o căldură foarte prielnică omului, sângele va circula mai repede prin vine, organele interne se vor încălzi și se vor

curăța.

—Ce boli anume pot fi tratate în acest dispozitiv?

—Efectul asupra organismului omului, aici, va fi foarte binefăcător, prin urmare, acesta va lupta mai uşor împotriva oricărei maladii, dar mai poate şi să-şi concentreze toate forțele şi pe un organ concret.

—Rinichii, de exemplu, cum pot fi tratați, cum să ne concentrăm forțele pe ei?

—Într-o vană de lemn puneți nisip curat, poziționați-o în centru încăperii ovale, iar când nisipul se înfierbântă, băgați-vă în vană. Doar capul să vă rămână afară. Înainte de asta să mâncați mult pepene. Nisipul declanşează transpirația, care va fi eliminată prin porii pielii.

—Asta se întâmplă şi într-o baie normală, de ce să stai în nisip?

—Vladimir, într-o baie normală transpirația de pe părțile superioare ale spinării, de pe piept, unde se duce?

—Cum, unde? Se prelinge în jos.

—Întocmai, se scurge în jos, trecând peste alți pori, îngreunându-le funcția de transpirație. Nisipul uscat şi fierbinte absoarbe foarte bine umiditatea, astfel sudoarea va merge direct în nisip şi nu se va prelinge peste tot corpul omului. Foarte bine, de asemenea, este ca în baia de nisip să se bea fierturi din plante medicinale.

—Dar ficatul cum se poate cura?

—Înseamnă că şi ficatul te supără, Vladimir?

—Cam pe toți îi supără.

—O însănătoşire eficientă a ficatului, în acest dispozitiv, se poate obține la trei noaptea.

— De ce anume la trei noaptea?

— La ora asta, pe ficat îl vor ajuta toate celelalte organe interne să se curețe de mizeriile acumulate. Iar dacă pui şi mâna în locul în care se află ficatul şi te gândeşti la el cu recunoştinţă, şi-i spui „Îţi mulţumesc", atunci începe să se îndrepte singur.

— Cum adică, să se îndrepte singur? Ce, e viu ficatul?

— Clar lucru că e viu, ca toate organele din corp.

— Cum se face că în acest dispozitiv se poate medita bine? Tu ai spus că e posibil, ba chiar mai intens decât în dolmene.

— Oamenii care intrau în dolmene, meditau în eternitate. Doreau să transmită informaţia urmaşilor. Iar dolmenul îi ajuta în asta. Acest dispozitiv inedit este şi mai eficient decât dolmenul. Poate ajuta la transmiterea informaţiilor, dar mai poate, în anumite condiţii, şi să capteze informaţii din Univers, să i le treacă omului. Informaţii care se află în adâncul ierburilor.

Anastasia tăcu dintr-odată, se uită la Volodea şi îl întrebă:

— Tu vrei să întregeşti proiectul aşezării cu încă ceva, Volodea?

— Da, mama, dar mai întâi aş vrea să rămân singur să pot medita.

— Bine, nu te vom deranja.

Anastasia o apucă de mânuţă pe Nastenca şi se pregătea să plece, când Volodea o rugă:

— Nastenca poate să rămână.

Nastenca, auzind cerinţa frăţiorului, se dezlipi rapid de Anastasia şi merse la el.

Eu cu Anastasia am plecat.

Nu judeca în van

În dimineața ce a urmat, eu cu Anastasia am decis să mergem în poiana bunicului ei. Mai demult îi cerusem să mă ducă să văd acest loc - poiana lui - și să vorbesc cu el. Ca să ajungem la poiana bunicului, Anastasia a spus că sunt necesare nu mai puțin de trei ore. Prin urmare, călătoria ar fi putut lua o zi întreagă, doar că nouă ne-a luat două.

Am continuat să discutăm despre așezare și în timp ce mergeam prin taiga spre poiana bunicului.

—Știi, Anastasia, mulți constructori consideră că nu e bine să tragă curent electric pe aceste proprietăți și, îndeobște, să nu aducă nici un fel de tehnologii. Alții da.

—Tu cum consideri, Vladimir?

—Cred că la început, fără toate aceste tehnologii și fără constructori profesioniști, e imposibil.

—E posibil să ai dreptate, Vladimir, fie ca toate aceste tehnologii dobândite de-a lungul veacurilor acum să lucreze în slujba binelui. Are loc, astfel, uniunea polurilor opuse. Dar cred că necesar va fi să proiectați viața în așa fel încât, pe viitor, gradual, să vă descurcați fără toate acestea.

Am urmat-o în tăcere pe Anastasia. Pășind peste trunchiuri de copaci căzuți la pământ, aplecându-mă să

mă feresc de tot felul de tufişuri crescute pe cărarea necunoscută, mă gândeam la ale mele şi, poate, din acest motiv, am rămas un pic în urma ei. Am pierdut-o din vedere. Dar doar la câţiva paşi, i-am auzit din nou vocea Anastasiei.

—Probabil ai obosit, Vladimir, ne putem aşeza să ne odihnim.

—Hai, am răspuns eu. —Nu e tocmai uşor drumul acesta. Doar de o oră mergem şi parcă am fi parcurs deja zece kilometri.

Ne-am aşezat pe trunchiul unui copac. Anastasia mi-a întins un pumn de coacăze, culese din mers. În tăcere am mâncat gustoasele fructe de taiga şi am continuat să mă gândesc la situaţia mea neplăcută. Apoi m-am decis să-i vorbesc Anastasiei despre asta.

—S-a întâmplat aşa, Anastasia, că de mai mulţi ani mă tot gândesc la situaţia mea neplăcută. Într-una din cărţi, eu am scris despre apariţia Creştinismului în Rusi', am evocat fapte istorice, date de prin muzee. Iar informaţia mea a rezultat negativă. A semănat cu o ocupare a Rusiei. Îndeobşte şi evenimentele le-am expus corect, şi deducţiile, cu toate astea sufletul meu nu se simte bine, deja de mai mulţi ani.

—Ce-ţi provoacă neplăcerea, Vladimir? Faptul că tot felul de slujitori ai Bisericii se dezic cu negativitate de tine?

—Nu, cu toate astea m-am obişnuit, altele nu-mi dau pace.

—Care altele, Vladimir?

—Când am scris negativ despre creştinarea Rusi'-ei, pare-se nu m-am adresat nepoliticos cuiva în particular, ci tuturor deodată. Abia ulterior am înţeles că

nu trebuia să procedez aşa în niciun caz.

—Şi de unde ai înţeles asta, Vladimir?

—În sătucul Kuznici', la bunici, am petrecut cei mai frumoşi ani ai copilăriei mele. Îmi amintesc bine multe detalii din această viaţă. Mi-amintesc că în micuţa bojdeucă ucraineană, deasupra unei măsuţe de colţ erau atârnate icoane creştine. Bunica le împodobea cu ştergărele brodate şi aprindea candele.

Şi îmi mai amintesc că mama, chiar şi cu picioarele bolnave, mergea la biserică. Adesea îmi vine în minte părintele meu spiritual, măreţul stareţ al Lavrei Troiţa Serghiev, părintele Teodorit. Biblia ce mi-a făcut-o cadou o mai am încă.

Din asta reiese că eu, tratând Creştinismul cu negativitate, am făcut asta şi cu bunica şi bunicul, şi cu părintele meu duhovnicesc, părintele Teodorit. Şi, probabil, şi faţă de multă altă lume bună. Când am realizat asta, cu prima ocazie, fiind invitat la canalul de stat, *Moscova 1*, m-am scuzat faţă de Biserică. Dar asta nu m-a uşurat cu mult. Tu ce crezi că ar mai trebui să fac pentru a-mi răscumpăra greşeala faţă de cei dragi? Şi poate şi faţă de mine însumi.

—Cred că ar trebui să realizezi până la capăt şi să rechemi o imagine pozitivă, care s-o acopere pe cea negativă.

—Desigur, uşor de spus, să conştientizez. Mă căznesc să fac asta de mai mulţi ani, doar că nu prea-mi reuşeşte. Spune-mi, tu cum vezi religiile, ai vreo preferinţă, negi sau accepţi vreuna în mod particular?

—Nu înţeleg, Vladimir, ce vrei să spui cu *a nega*, însă voi încerca să-ţi arăt arborele tău genealogic. Ia un bastonaş, acela să fie sabia cu care tu să sfărâmi lanţul pe

care-l simţi negativ.

În spaţiu şi-a făcut apariţia un lanţ lung de persoane care se ţineau de mână. La gâtul unui grup dintre aceste persoane atârnau cruciuliţe şi tot felul de iconiţe.

— Vezi, Vladimir, acestea sunt rudele tale de religie ortodoxă. Ceilalţi, cu turbane pe capete, musulmanii, fac parte tot din arborele tău genealogic. Şi iată şi un grup consistent de oameni care astăzi sunt numiţi păgâni. Mai departe se ţin de mână înaintaşii tăi din perioada Vedică. În spatele lor, cu trăsăturile foarte şterse, sunt reprezentanţii primei rase. Despre ei putem spune că sunt oamenii primei civilizaţii terestre. Nu sunt bine definiţi, deoarece, despre ei nu există informaţia în Univers, dar şi printre ei se numără rude de ale tale.

Primul om din acest lanţ genealogic a fost plămădit de Dumnezeu, acum se ţine de mână cu El. În toţi cei de la el încolo, există câte-o particulă a lui Dumnezeu. Într-o zi se va întâmpla ceva şi unul dintre urmaşii neamului tău îi va cunoaşte şi-i va simţi pe toţi ceilalţi. Şi se va ţine şi el de mână cu Dumnezeu. E posibil să fii tocmai tu acela sau să fie strănepoţii tăi. Astfel ia naştere un cerc. Acest cerc este Alfa, este Omega şi Alfa din nou...

Acum gândeşte-te şi spune, pe care din grupurile de oameni ai vrea tu să-l îndepărtezi de lanţ?

— Să mă gândesc pe care... Aşteaptă, aşteaptă, Anastasia, dar dacă eu îndepărtez cel puţin un grup de oameni, lanţul se va rupe.

— Se înţelege că se va rupe.

— Iar dacă se rupe, omul care-l întrerupe nu va mai putea în veci să-L mai înţeleagă pe Dumnezeu, să-L ia de mână şi să închidă cercul.

— Nu va mai putea. Şi eu cred la fel.

— Şi atunci ce înseamnă asta? Că oamenii trebuie să accepte toate religiile?

— Ce religie să adopte, e alegerea fiecărui om în parte, dar, gândesc eu, nu se poate nega nimic din cele petrecute pe drumul omului. Probabil, tot ceea ce a fost în trecut, a fost necesar pentru a atinge conştiinţa de azi. Ceea ce tu consideri bun, negreşit va trebui acceptat. Ceea ce, însă, tu consideri negativ, trebuie cunoscut, pentru ca pe viitor să nu se mai repete. Dar nu negat.

— Şi dacă se întâmplă să nu cunoşti, neapărat se va repeta, şi anume sub aceeaşi formă?

— Da, se va repeta. Soseşte un proroc care, chipurile, aduce noutatea. Cei ce au uitat, îl vor asculta cu entuziasm, ignorând că prin asta creează din nou negativul.

— Însă mi se pare imposibil să se cunoască tot ceea ce s-a întâmplat cu omenirea din momentul creaţiei. Azi, chiar cele mai recente evenimente istorice, cercetătorii istorici le răstălmăcesc în favoarea puterii.

— În tine, Vladimir, şi în fiecare om în parte, care trăieşte pe Pământ, sălăşluieşte o particulă care deţine toată informaţia despre neam, din clipa creaţiei până în ziua de azi.

— Înţeleg. Această informaţie se păstrează la nivel genetic în fiecare om, dar cum să învăţăm să o folosim? Iată chestiunea!

— Nu negaţi, nu respingeţi nicio fărâmiţă din particula voastră.

— Nimeni nu cred că-şi va nega propria particulă.

— Atunci când tu respingi o informaţie despre trecut, ajunsă la tine dinafară, tu de fapt negi particula ce

este în tine.

—Dar dacă informația nu e adevărată?

—Particula cu informația falsă e tot în tine. Este păstrată pentru ca tu să înțelegi minciuna.

—Anastasia, tu ai povestit şi i-ai înfățişat pe acei călugări îmbrăcați în negru, ce au ucis familia de vedruşi care nu accepta să-şi vândă credința şi modul de trai. Eu am scris într-o carte despre asta. Imaginea vedruşilor a strălucit foarte puternic, aşa spun mulți. Şi eu mi-o amintesc adesea. În mod special scena în care artistul vedrus rănit stătea întins sub un brad strângând la piept statueta femeii iubite, sculptată în lemn. El o iubise toată viața, însă ea se măritase cu altul. El a continuat s-o iubească, ascunzându-şi iubirea. Dar când îşi sculpta statuetele sale, toate semănau cu ea.

El, bătrânul stareț, s-a aruncat în luptă împotriva unui detaşament de potrivnici, pentru a-i îndepărta de familia iubitei sale, apoi a fost rănit. Eu am scris aceste cuvinte: „Pe iarbă stă întins un vedrus, nu se căina, din piept îi curgea un pârâiaş de sânge. Nu ştia să plângă bradul..." Ți-aminteşti?

—Da, Vladimir, mi-amintesc această emoționantă scenă.

—Atunci cum să nu-i resping eu sau alții, după această scenă, pe monahii în negru?

—Spune-mi, Vladimir, tu ce simți despre tine? Cine eşti tu? Vedrusul cel rănit sau monahii în negru?

—Eu? Cine sunt eu? Înseamnă că de asta mi-ai arătat... Ca să definesc... Ce legătură am eu cu astea?

—Acolo, în trecut, în acea scenă, erau înaintaşii tăi. Cine erau ei? Tu ce gândeşti, Vladimir?

—N-am idee. Aş fi vrut să fi fost vedruşi. Desi-

gur, erau vedruşi! Deoarece monahii în negru au venit în Rusi' dintr-o altă ţară. Spune-mi, Anastasia, am înţeles bine? Spune-mi!

—Vladimir, nu te agita. Analizează cu calm informaţia. Înaintaşii tăi erau într-adevăr vedruşi. Dar şi monahii cei ameninţători erau tot strămoşii tăi.

Cu toţii se trag din Unu, ceea ce înseamnă că sunt fraţi cu toţii. Uitând asta, popoarele se bat între ele, ucigându-se ca „duşmane". Şi a fost aşa, poate, nu în van. Odată cu începutul noului mileniu, pe Pământ s-a aşternut o altă conştiinţă existenţială, o nouă era s-a instaurat. Era minunatei transfigurări a Pământului!

—Deja a sosit? A sosit?... Oarecum şi eu simt de parcă se întâmplă ceva în lume, mai ales când văd cum fac oamenii sate întregi prin locuri părăsite din Vetre de Familie. Ei sunt prevestitorii noii ere?

—Conştiinţa şi simţămintele lor prevestesc noutatea pentru umanitate.

—Dar pe cealaltă parte, la televizor priveşti buletinul de ştiri şi... În primele rânduri se vorbeşte despre ce conducător a mai întâlnit ce conducător, cât costă petrolul, despre criza economică vorbesc de ani de zile, însă nimic consistent nu propun.

—La televizor, Vladimir, tu vezi evenimente dintr-o viaţă anterioară. Universul trăieşte deja în alte dimensiuni. Aminteşte-ţi trecutul în mod obiectiv. Cu tine ia doar puterea rugăciunii străbunilor.

—Ce să înţeleg? Ce înseamnă „puterea rugăciunii"? Cum e?

—Din generaţie în generaţie, înaintaşii tăi au privit zilnic la icoana ortodoxă, s-au închinat la ea, s-au gândit şi i-au prezentat doleanţele lor. Ea i-a ascultat şi

s-a căznit să-i ajute, astfel a devenit tot mai puternică cu fiecare zi ce trecea. Şi te va ajuta şi pe tine, deja te-a ajutat. Mai citeşte cu atenţie şi Coranul pe care ţi l-a dăruit mai-marele muftiu al musulmanilor. Şi Biblia de la părintele Teodorit. Şi aminteşte-ţi cu evlavie ziua în care ai vorbit în faţa oamenilor în măreţul Sobor al lui Iisus Mântuitorul. Şi ziua în care stăteai la masa din frumoasa moschee, *Lala Tulpan**. Alături de tine - la egal cu tine - stătea un slujitor ortodox. Acolo ai vorbit de aşezăminte. Ecologiştii au luat cuvântul. Tu-ţi aminteşti acea zi?

— Da, îmi amintesc. Întâlnirea o organizase muftiul superior. Veniseră oameni de diferite religii şi cu toţii i-au fost recunoscători muftiului. Însă eu mi-amintesc şi altceva. Articolele de bârfă din presă. Mi-aduc aminte că la televizor, pe canalul *Moscova 1*, au încercat să râdă de mine.

— Poate că era nevoie de clevetire la adresa ta?

— Necesară? De ce? Ce tot spui, Anastasia?

— Ai păşit în palat, în templu. Erai un erou? Da! Doar că nu ai rezistat alămurilor, fanfarei. Şi-atunci cum să te salvezi de la mândrie?

— Nu eram nici orgolios, nici mândru. Doar obosit.

— Înseamnă că de la oboseală, Vladimir, pe neaşteptate, luând cuvântul în sala arhiplină cu cititori, în capitala Bielorusiei, ai început să excomunici public un episcop. De la oboseală, oare?

— Nu am făcut-o serios. Mi-a fost adus la cunoştinţă, înainte de a lua cuvântul, că el...

**Lala Tulpan* (se pronunţă *Lealea*) (rus. *Ляля-Тюльпан*) - moschee-medresă, centru cultural-educaţional islamic, ridicată în centrul oraşului Ufa din Federaţia Rusă (capitala Republicii Başkiria) (n.t.)

— Şi sala te-a aplaudat. Energia gândului colectiv s-a ridicat în slăvi.

— Şi acum ce e cu episcopul?

— Nu mă interesează de el acum, Vladimir, ci de tine. Doreai să înțelegi, să simți, să-ți clarifici ideile despre religii?

— Da.

— Asta va trebui să o faci singur, eu voi vorbi despre evenimentele viitoare, poate că informațiile dezvăluite te vor ajuta.

Se va întâmpla curând ca preşedinții a peste o sută cincizeci de țări să se întrunească. Vor avea de soluționat, împreună cu oamenii de ştiință, o problemă. Cum să fie reduse emanațiile de gaze nocive rezultate din activitățile oamenilor în atmosferă. Gaze care amenință planeta cu catastrofa! Însă cei o sută cincizeci de preşedinți de pe Pământ nu reuşesc să găsească o soluție, se vor divide părerile*. Şi gazul produs de activitățile umane, va continua să ucidă Pământul. Ce spui, Vladimir, despre această situație?

— Ce e de spus aici? Nu e prima oară când se adună şefii de guverne pentru a soluționa problema ecologică, însă în van. Majoritatea oamenilor nici nu mai dă vreo atenție acestor întruniri.

— De ce?

*Între 7 şi 18 decembrie 2009, în Copenhaga a avut loc *summit*-ul şefilor de stat pe tema ecologică, menit să reducă emanațiile de gaze de seră în atmosferă. La dezbaterile *summit*-ului au luat parte reprezentanții a 192 de țări. (n.a.)

— Deoarece nu a răsunat nicio propunere individuală concretă din partea vreunui stat. Şi, atâta timp, cât nu există în ordinea de zi propuneri individuale concrete, la ce bun aceste întâlniri? Doar să-i facă pe oameni să râdă?

— După tine, care ar fi aceste propuneri individuale concrete?

— Aceste propuneri vor apărea atunci când majoritatea oamenilor de pe Pământ îşi vor schimba priorităţile existenţiale. Se va naşte dorinţa de a îmbunătăţi ambientul de viaţă şi de a nu mai lucra în fabrici toxice pentru bani, pentru mâncare. Aceste fabrici nocive nu pot fi închise de nici un conducător, deoarece se va agrava criza locurilor de muncă, se vor declanşa revolte, iar conducerea va fi sub presiune.

— Aşadar, capii de state nu sunt în măsură să preîntâmpine catastrofa globală? Poate că o altă conducere, aceea duhovnicească, va reuşi. Se adună toţi patriarhii, tuturor religiilor, îşi dau cuvântul unii celorlalţi de a determina enoriaşii să-şi îmbunătăţească mijloacele de trai terestre...

— Da! Întocmai! Ei ar fi putut soluţiona mult mai eficient această chestiune, influenţând totodată poporul şi puterea.

— Aşadar, Vladimir, ce zici acum? Sunt importante, necesare religiile?

— Reiese că sunt şi importante, şi necesare. Şi ar fi extraordinar dacă şi-ar uni forţele şi le-ar îndrepta înspre îmbunătăţirea condiţiilor de trai material şi spiritual. Dar şi aici e nevoie de concretitudine. Proiectul tău, Anastasia, este, fără discuţie, concret şi oamenii îl acceptă cu sufletele şi cu inimile. Doar că există o condiţie care

pune la îndoială perspectiva proiectului.

— Care e această condiţie?

— Modul de trai al familiilor pe Vatra Familiei, descris de tine este, indubitabil, net superior celui adoptat de oamenii contemporani, de la oraşe şi de la sate. Chiar şi acum, în pofida lipsei oricărui suport guvernamental, numărul acestor familii creşte constant cu fiecare an care trece. După toate probabilităţile, va veni vremea în care marea majoritate a populației Pământului îşi va dori să trăiască în propria Vatră de Familie. Atunci, nu vor mai ajunge hectarele de pământ pentru fiecare doritor. Deja de pe acum se vociferează că ar fi necesară nimicirea unei părți a populației planetei, pe motiv că nu ajung resursele naturale şi spațiul pentru toţi. Potrivit acestor zvonuri, pe Pamânt ar trebui să rămână acel miliard de aur şi alte două-trei miliarde care să-l slujească. Astăzi, populația de pe Pământ atinge cifra de şase miliarde şi deja se ridică chestiunea limitării natalității, cum ar fi de exemplu în China, unde, pe o suprafață de 9,6 milioane de km², trăiesc un miliard, trei sute de milioane de suflete.

Dacă modelul de viață prezentat de tine va fi adoptat pe scară largă, atunci va creşte longevitatea. Este evident şi de netăgăduit faptul că, omul care îşi duce zilele pe Vatra sa de Familie, în lipsa obiceiurilor nocive, şi aici am în vedere alcoolul, țigările şi altele, în prezența unei alimentații de calitate, a aerului curat şi vindecător, longevitatea va creşte, în medie, de două ori.

Familiile care trăiesc pe Vetrele de Familie, vor dori să aibă copii, şi e ştiut că dorința este mult mai mare decât a celor care trăiesc în oraşele moderne. Implicit, nu peste mult timp, noile familii nu vor mai putea obține hectarul de pământ pentru a-şi ridica Vatra Familiei.

Eu înțeleg că ieşire din această situație trebuie să existe. Nu ar fi putut Dumnezeu, gândindu-se la frumos, să creeze o astfel de situație fără ieşire, care să întărâte oamenii la războaie pentru spațiul vital. Bunicul tău afirmă că explorarea cosmosului prin metodele contemporane este absurdă şi lipsită de perspectivă şi că există o altă metodă, care se numeşte *psiho-teleportare.* Dar, oricât m-aş fi concentrat şi m-aş fi gândit, nu am reuşit să o înțeleg în detaliu. Nu se crede în existența ei, iar ştiința nici nu pomeneşte.

—Ştiu şi eu de existența acestei metode de psiho-teleportare prin care se poate explora spațiul cosmic şi alte planete, însă nimeni din neamul meu nu cunoaşte detaliile şi mecanismele acestei metode. Eu sper ca oamenii care-şi vor clădi Vetrele de Familie, copiii şi nepoții lor să găsească, să înțeleagă cum, pe baza a ce acționează această tehnică. Se va întâmpla negreşit!

Dar înțeleg şi neliniştea ta, Vladimir. Dacă omul, deja de pe acum nu va vedea măcar o părticică din acest mecanism, va rămâne cu frica necunoaşterii destinului propriului neam. Aşa că neapărat va trebui să înceapă să cunoască măcar o parte din acesta.

Eu mă gândesc fără întrerupere la acest mecanism, caut, însă până acum am găsit doar dovezi logice ale existenței în sine. E posibil ca aceste deducții logice să fie necesar să fie aşternute şi să fie cerut oamenilor, din domeniul ştiinței biologice şi programării să gândească împreună. Toți împreună va trebui să dezvăluim această metodă.

Vladimir, am ajuns, uite casa... Aici e spațiul bunicului, mă anunță Anastasia.

Partidul Neamului

Bunicul Anastasiei se evidenţia tot timpul prin originalitatea comportamentului său. Chiar de erau chestiuni serioase, el vorbea întotdeauna ba cu umor, ba cu tâlc. Şi iată că nici de data asta nu s-a dezminţit. Când ne-am apropiat de poiană, l-am văzut pe bunicul Anastasiei şezut sub un cedru cu picioarele încrucişate privind cu atenţie la un baston înfipt în pământ în faţa sa. Era evident că demult simţise că ne apropiam de el, era imposibil să nu simtă prezenţa noastră, cu toate astea, nu ne-a dat nicio atenţie. Nici atunci când ne-am apropiat de el, nu s-a răsucit către noi şi nici nu ne-a salutat. Am aşteptat vreo trei-patru minute, apoi i-am şoptit Anastasiei:

— Încearcă să-i spui ceva, altminteri stăm aici mult şi bine.

— Bine, Vladimir. Voi încerca să înţeleg ce face, răspunse tot în şoaptă Anastasia.

În cele din urmă, i s-a adresat bunicului:

— Demult am sosit, bunicule.

A urmat ceva ciudat: bunicul Anastasiei, vorbind cu bastonul, a spus pe nepusă masă:

— Datorită unor circumstanţe neprevăzute se anunţă o suspendare de cincisprezece minute.

Apoi s-a ridicat, ne-a invitat deoparte şi cu ton

serios ne-a informat:

— Acum eram în plină adunare cu Partidul Neamului. Mai durează încă patruzeci şi cinci de minute, aşa că va trebui să aşteptaţi.

— Adică, cum? Adunare de partid. Nu văd pe nimeni aici. Şi-apoi Partidul Neamului nici nu a fost încă instituit, m-am mirat eu.

— Mda, de voi încă nu, răspunse bătrânul. — Eu, pentru mine, l-am instituit deja.

— Adică? Cum l-aţi instituit? Şi cine face parte din acest partid?

— Eu singur fac parte. Uite, tocmai mă pregătesc de congres.

— Ce congres, de vreme ce sunteţi singur în partid?

— Deocamdată singur, dar poate că vor mai fi cei care-şi vor institui Partidul Neamului. Aşa că vom ţine congres.

— Cum e posibil?

— Tu însuţi susţineai că ceva trebuie inventat. Iată că eu am inventat ceva: ca să nu preseze cineva în mod particular cu autoritatea sa asupra membrilor populari ai partidului, fiecare să-şi conducă singur propriul Partid al Neamului. Iar la congres vor fi toţi egali.

— Care e ordinea de zi la această adunare?

— Darea de seamă a conducerii asupra activităţii de îmbunătăţire a ambientului de trai.

— Cine face darea asta se seamă?

— Mai mulţi. După pauză voi audia Ministrul Comunicaţiilor.

— Dar nu e aici!

— Pentru tine nu e, pentru mine, da.

— Şi el ştie că-l ascultaţi? - am întrebat eu curios.

— Nu ştie. Şi de ce ar trebui să-şi întrerupă el lucrările?

— Când şi unde va avea loc congresul vostru?

— Când vor decide iniţiatorii.

— Care iniţiatori?

— Ceilalţi membri ai Partidului Neamului.

Îndeobşte ideea instituirii Partidului Neamului, în care toţi membrii să fie egali, indiferent de comicitatea formulării bătrânului, merită atenţie. Metoda tradiţională de rânduire a partidului nu are nicio legătură aici, nu seamănă nicicum cu PCUS. În asta nu se întrevede un sâmbure de raţionalitate. Fiecare e liber să acţioneze în conformitate cu sufletul şi inima, nu la ordin sau funcţie de adunarea generală. Astfel, fiecare membru al partidului poate acţiona liber şi poate lua orice fel de măsuri. După cum mi s-a părut mie, în această situaţie ia fiinţă o societate vie care se dezvoltă de la sine, în care fiecare îşi poate propune iniţiativa. Despărţindu-mă de bătrân, încercând să rămân în ton cu el, i-am spus serios:

— Curând o să înfiinţez şi eu Partidul meu.

Ce să mai vorbim?... Fiecare să-şi facă treaba.

Ceea ce s-a întâmplat mai departe cu bunicul Anastasiei, necesită o carte separată, ceea ce mă şi pregătesc să fac în continuare.

Explorarea planetelor virgine

Pe drumul de întoarcere de la bunicul Anastasiei, am reluat discuţiile pe tema posibilităţii existenţei unei metode biologice de explorare a altor planete şi galaxii de către fiinţele terestre. I-am amintit Anastasiei:

— Anastasia, tu ai spus că te gândeşti neostoit la o metodă biologică de explorare a altor planete şi că o să găseşti o explicaţie raţională a existenţei ei. Ai putea vorbi despre această deducţie raţională?

— Putem începe acum, împreună, să analizăm situaţia, ulterior vei continua singur.

— Bine, Anastasia, începe tu.

— Înainte de toate, va trebui să stabilim un fapt imuabil. Tot ceea ce a fost creat în lumea tehnologică a existat şi există în formă biologică în maniera perfectă. Eşti de acord cu asta, Vladimir? Înţelegi cât e de important să acceptăm acest concept?

— Bineînţeles că da. Asta nu o ştiu numai eu, o ştiu mulţi oameni. Înainte, fiecare om reuşea să facă calcule în minte, fiecare avea un calculator în cap. Şi aşa mai departe, putem aduce o multitudine de exemple.

Cel mai mult îmi place exemplul naşterii omului; este cel mai evident şi clar, deoarece şi azi, în lume există două moduri: tehnocrat şi biologic.

Metoda tehnocrată se aplică atunci când într-un institut special, învăţaţii recoltează spermatozoizii de la bărbaţi şi ovulele de la femei, le amestecă într-o eprubetă pe care o păstrează într-un aparat special care menţine temperatura şi umiditatea ideale. Acolo au tot soiul de condiţii şi mijloace. Metoda biologică este mult mai simplă şi eficientă: bărbatul şi femeia în aşternut... Obţin şi plăcere, şi curând şi un copil.

—Bun exemplu, Vladimir, doar că, te rog, observă un detaliu foarte important: chiar şi atunci când se plămădeşte un copil prin metoda artificială, la baza acesteia se află tot materialul biologic.

—Da, exact, e baza. Fără spermatozoid şi ovul nu se obţine nimic.

—Iar metodei biologice nu-i este necesar nimic din lumea tehnologică.

—Exact, nimic. Poate patul. Cu toate că se poate şi fără pat. Sunt total de acord, Anastasia, şi înţeleg că metoda biologică este net superioară celei tehnologice. Inventând aşa-zisele aparaturi şi făcând cercetări, omul tehnocrat înlocuieşte mecanismul biologic deja existent cu unu tehnologic, primitiv. Această situaţie este cu totul anti-raţională.

—Şi niciodată, în istoria civilizaţiei umane, nu există cazuri în care să fi uitat omul de capacităţile posedate şi să le schimbe cu cele tehnocrate.

Noi nu ne imaginăm azi cum se poate ajunge pe o altă planetă în mod natural. Exact la fel nu-şi imaginau oamenii altei civilizaţii naşterea copilului printr-o metodă

ne-tehnocrată.

Astăzi multe femei nu-şi pot imagina să nască fără ajutor extern, fără maternitate şi dispozitive tehnocrate. Dacă ar fi să ne dezvoltăm în această direcţie, atunci tot mai mulţi copii se vor naşte în prezenţa mamelor surogat.

Va lua fiinţă o fermă în care se vor aduna femei care să nască pe cale artificială. Toată viaţa vor naşte copii şi-i vor da. Vor fi asigurate cu alimente, locuinţe, însă vor face doar de incubator pentru embrionul uman, aşa ceva deja s-a petrecut în istoria unei civilizaţii umane.

În vremea acestei civilizaţii, clonarea copiilor se afla la un nivel foarte evoluat. Implicit, omul acestei civilizaţii nu-şi imagina posibilitatea unei metode de a concepe copiii pe cale biologică. Lipsa gândului la această metodă le împiedica pe femei să dea naştere copiilor pe cale naturală, oricât de des ar fi avut contacte intime cu bărbatul. Dacă femeia, totuşi, rămânea gravidă pe cale naturală, atunci acest lucru era luat drept patologie, iar embrionul uman era ucis sau extras şi incubat artificial.

— Vladimir, eşti de acord cu afirmaţia că la fiecare nivel tehnologic atins de om, acesta era în condiţie de a-şi uita propriile capacităţi biologice?

— Da, sunt de acord.

Acum spune-mi, este posibil ca omul, printr-o metodă tehnocrată, să poată transfera imaginea - de exemplu o fotografie a Vetrei Familiei - dintr-un punct într-altul de pe Pământ sau din spaţiul cosmic?

— Bineînţeles că poate. Cu ajutorul computerului şi a Internetului. Alege o adresă de poştă electronică, scanează imaginea pe computerul său, intră pe Internet şi o trimite la adresa stabilită - acolo imaginea apare în alt

computer. Apoi o tipăreşte pe hârtie cu imprimanta. Şi în cosmos poate fi trimisă, dacă se cunoaşte adresa de poştă electronică a navei cosmice. Chiar şi pe Lună, iar de pe Lună pe Terra. Aşa ceva deja a fost făcut.

— Bine, Vladimir, foarte bine. Doar că uiţi un detaliu important, tu. Cel mai important!

— Care?

— Înainte de a face orice soi de manipulare cu computerul, în om a luat naştere gândul de a trimite imaginea.

— De acord. Nu am vorbit despre gând, deoarece se înţelege de la sine.

— Acum spune-mi, este posibil ca, pe cale tehnocrată, să fie trimise dintr-un punct într-altul, nu numai imaginile, ci şi obiectele?

— Obiectele? Nu cred că e posibil.

M-am gândit un timp, apoi am adăugat: — Mi-am amintit, Anastasia, de o maşinărie care, sub acţiunea unui program informatic, taie dintr-un copac diverse modele - nişte sculpturi, de exemplu. Iar dacă acest program este trimis pe o adresă de poştă electronică într-un alt computer, de pe un alt continent sau de pe Lună, atunci, acolo, un alt computer conectat la aceeaşi maşinărie, va tăia aceeaşi sculptură. În acest fel, vor fi două: una pe care-a realizat-o computerul meu, alta pe care-o reproduce cel de-al doilea computer. Astfel, sculptura pe care o am eu, va fi copiată pe un alt continent sau pe Lună.

— Aşadar, reiese că prin metodele moderne, tehnologice, se pot transporta sau copia şi realiza obiecte chiar şi pe o altă planetă?

— Da, este posibil.

— Dar tu înţelegi ce înseamnă asta, Vladimir?

— Ce?

— Înseamnă că există o metodă biologică de mutare de pe o planetă pe alta, metodă de mii de ori mai eficientă şi mai simplă, care poate fi folosită de orice om. Acestei metode biologice nu-i este necesară niciun fel de susținere tehnologică. Rolul esențial în ea îl joacă gândirea umană.

— Da, sunt de acord cu tine, e ca şi în cazul naşterii copilului. Important este gândul. Însă, bărbatului care intenționează să facă un copil îi trebuie şi o femeie, iar femeii care-şi doreşte un copilaş îi trebuie un bărbat. Doar împreună îşi vor materializa gândurile.

— Da, împreună, cei doi...

Vladimir, capacitatea de a crea, naşterea unui copil de către femeie şi bărbat reprezintă atingerea celui mai înalt nivel. Aşa că omul poate da viață şi pe altă planetă. Nu e clar încă ce componente sunt necesare în scopul materializării acesteia.

— Exact, Anastasia, lipseşte această grandioasă descoperire. Ar fi fost grandioasă, dacă tu sau altcineva ați fi găsit sau descoperit aceste componente biologice.

— Va trebui să ne gândim. Multe ar fi fost descoperite, percepute, dacă ne-am fi putut atinge de cunoştințele pe care le avea prima civilizație terestră.

Oamenii Civilizației Primordiale

— Eu îmi imaginez, presupun - și despre asta vorbește și logica vieții - că ei erau înzestrați cu capacități mult superioare, chiar celor ale lui Dumnezeu.

— Cine sunt acești misterioși *ei*?

— Fiii lui Dumnezeu. Civilizația Primordială.

— Civilizația Primordială? Va să zică, după oamenii Civilizației Primordiale au urmat alții? Prin ce se deosebește această civilizație de următoarele?

— Prin turnura pe care a avut-o evoluția sa. Omenirea, Vladimir, nu dintotdeauna se îndreaptă pe calea tehnocratică, prin dimensiunea anti-rațiunii, către catastrofă. Mai întâi a existat Civilizația Primordială, care a evoluat pe o altă cale - s-o numim biologică. Foloseau tot ceea ce le lăsase Dumnezeu chiar de la începuturi. Omul acestei Civilizații cunoștea creațiile lui Dumnezeu și cu ajutorul lor își îmbunătățea ambientul de viață. Creațiile Divine sunt desăvârșite, însă fiecare nouă generație trebuie să fie mai inteligentă decât cea precedentă - așa a programat Dumnezeu!

Și altfel nu putea fi. Altminteri Dumnezeu nu

s-ar mai fi numit Dumnezeu, iar creaţiile Sale, neavând capacitatea de a evolua, ar fi reprezentat sfârşitul creaţiei. Omul este începutul măreţei Creaţii.

Este dificil azi de imaginat cât era de măreaţă şi ce culmi atingea Prima Civilizaţie în evoluţia Sa Divină, cum arăta planeta în perioada vieţii materiale a acestei Civilizaţii.

Bineînţeles că oamenii Civilizaţiei Primordiale, la înfăţişare erau diferiţi de cei contemporani. Aveau statura corporală ideală, iar sănătatea fizică le permitea să păstreze în ei mult mai multă energie, decât îşi poate permite azi, omul modern. Cunoştinţele biologice primordiale, primite de la Creator, le permiteau evoluţia.

Toate cuceririle ştiinţifice şi tehnologice care există azi în lumea tehnocrată, ei le deţineau într-o măsură incomensurabil mai mare, în formă biologică.

— Unde sunt dovezile existenţei acestei civilizaţii şi a cuceririlor ei?

— Dacă tu, Vladimir, vezi un adult, îţi trebuie ţie, oare, dovezi că acest om mai întâi a fost copil, apoi adolescent?

— Nu, nu e nevoie. Omul însuşi e dovada faptului că mai întâi a fost copil.

— În acelaşi fel şi civilizaţia modernă e dovada faptului că a existat o Civilizaţie Primordială. Iar aceasta nu putea fi tehnocrată.

— Fie, nu putea. Însă din surse istorice, din săpăturile arheologice, noi remarcăm că oamenii civilizaţiilor antice, de acum o sută de mii de ani, alergau îmbrăcaţi cu piei de animale, cu bâte în mână şi vânau sau, cum se mai spune, cu greu îşi făceau rost de hrană.

— Arheologii au găsit oameni din era post-cata-

strofică, din civilizatia tehnocrată.

Imaginează-ți, Vladimir, pe Pământ trăieşte o civilizație tehnocrată care atinge aşa-zisul apogeu al dezvoltării sale tehnologice. Însă fiecare cale tehnologică ucide Pământul, înrăutățeşte condiția ecologică, distruge biosfera, în instanță se produce o catastrofă tehnogenică de proporții planetare. Puterea sau elita, întotdeauna ştiu de iminența catastrofei şi se pregăteşte să se salveze. Una din civilizații, de exemplu, şi-a construit pe o orbită terestră un întreg complex tehnologic de mărimea a două oceane. Pe acest complex, ei s-au salvat de la schimbările catastrofice de pe Pământ. Numai că acest complex tehnologic nu a putut ține oamenii la infinit, întrucât el însuşi era degradabil. Oamenii care s-au salvat de la catastrofa de pe Pământ, au supraviețuit acolo aproape şaizeci de ani. Au făcut copii. Dar a sosit şi ziua în care viața pe acest complex artificial a devenit imposibilă. Oamenii care locuiau acolo au început să moară şi atunci a fost luată decizia de a se întoarce pe Pământ, ceea ce au şi făcut. Au aterizat pe Pământ în capsule speciale. Pe Pământul pârjolit începuseră să crească din nou plante, iar lumea animală îşi reluase viața. Nu toți oamenii au avut norocul să nimerească în acea oază. Cei care au aterizat în pustiuri sau pe lava incandescentă au pierit. Cei care au reuşit să cadă pe un teren de pământ pe care încă se mai păstrase parțial viața, s-au bucurat de succesul lor. Acum o să-ți arăt.

Iată-i, şase oameni, ies din capsula incandescentă. Se bucură de iarba verde şi de aerul bun de respirat. Uite, doi copilaşi - o fetiță şi un băiețel – se uită cu interes la un tufiş de coacăze şi la gâzele de pe acesta. Un bărbat în vârstă, complet chel, se întoarce în capsulă şi ia de aco-

lo o cutie cu alimente. Pune cutia pe pământ, se uită la băiețel și la fetiță, care stăteau lângă tufișul de coacăze, apoi merge la mama lor, undeva mai departe.

— Ar fi bine dacă te-ai depărta de aici și ai duce cu tine și copiii. Ne-au rămas alimente pentru aproape o săptămână. Soțul tău a murit, eu sunt o rudă de-a voastră îndepărtată, dar nu voi fi în stare să vă protejez când se va începe lupta pentru hrană.

— Dă-ne de mâncare măcar pe o zi.

— Ia-ți singură, dar fă tot posibilul să nu atragi atenția și fugi repede.

Femeia s-a apropiat de cutia așezată pe pământ, s-a aplecat ca și, cum și-ar fi aranjat un pantof, cu dexteritate a luat din cutie trei tuburi cu ceva în ele și le-a ascuns sub combinezon. Apoi s-a îndreptat iute către copii și, spunându-le că vrea, chipurile, să le arate niște tufișuri și mai interesante, i-a îndepărtat de aparatul de zbor aterizat.

Oamenii întorși pe Pământ dețineau cunoștințe tehnologice. Erau pricepuți în a folosi computerul și telefonul satelitar, a conduce mașini și nave spațiale, însă toate acestea, acum nu le foloseau la nimic, ba chiar le erau nocive. Pe Pământ fuseseră distruse toate rețelele de comunicație și majoritatea mecanismelor. Multe dintre ele, rămase ca vestigiu al pericolului mortal, erau pe deasupra și radioactive.

Mama cu fetița și băiețelul și-au dus mai departe neamul. Și din nou umanitatea a apucat-o pe calea dezvoltării tehnologice și a urmat-o timp de milenii. Arheologii au scos la iveală așezăminte ancestrale. Mormintele înaintașilor în care au găsit arme rudimentare de vânătoare, au dat de înțeles cercetătorilor că ar fi descoperit

modelul de viață primordial. Însă ei au văzut oamenii de la sfârşitul civilizației lor. Uneori arheologii au descoperit picturi rupestre – oameni îmbrăcați de scafandru. Oamenii de ştiință au avansat ipoteza că oamenii s-ar trage din ființe extraterestre, că umanitatea în antichitate ar fi primit cunoştințele de la alieni. Şi încă odată au refuzat să vadă că în picturile rupestre, ființele scafandru nu sunt altceva decât oamenii unui sfârşit de civilizație.

— Unde e acum Civilizația Primordială?

— A dispărut. A dispărut fără urmă, dintr-un motiv misterios. În momentul dispariției oamenilor Civilizației Primordiale, a fost ştearsă informația despre cuceririle lor din baza de date universală. Au făcut-o ei înşişi, nu se ştie prin ce metodă. Şi de ce au procedat aşa, se poate doar presupune, bănui.

— Tu ce-ți imaginezi, Anastasia?

— Presupun că, simțindu-se săvârşitorii destinului lumilor Universului, au recunoscut în ei şi virusul anti-rațiunii, al anti-lumii, şi faptul că nu au îndeajuns de multă imunitate față de acesta. Şi atunci s-au distrus psihologic pe sine şi cuceririle lor, lăsând pe Pământ pe aceia ca erau mai contagiați decât alții cu acest virus al anti-rațiunii, al anti-lumii. Pentru a merge până la capăt şi a cunoaşte dimensiunea anti-rațiunii. Acum, noi – urmaşii Civilizației Primordiale – vom cunoaşte pe deplin esența anti-rațiunii şi, cu o clipă înaintea catastrofei planetare, vom echilibra înăuntrul nostru Rațiunea şi anti-rațiunea. Toate cuceririle Primei Civilizații Terestre se vor deschide în noi într-o formă nouă şi mult mai completă.

— Dar dacă aceste cunoştințe ni se vor dezvălui, cum spui tu, înseamnă că undeva, totuşi, există, sunt.

— Există în fiecare om.

Brusc, Anastasia şi-a întrerupt relatarea şi a amuţit.

— Ce s-a întâmplat, Anastasia? De ce taci acum?

— Ceva s-a întâmplat în spaţiul universal, eu presimt, Vladimir. Simt o vibraţie. Tu nu?

— Nu simt nimic, doar o mică adiere de vânt, parcă.

— Da, vântul, dar e cu întreruperi.

— Posibil să fie aşa, şi cu asta? S-a întâmplat ceva rău sau ceva bun?

— Nu ştiu, Vladimir. Doar un lucru e clar! Ceea ce s-a întâmplat a agitat spaţiul.

— Unde s-a întâmplat?

— Cred că pe malul lacului nostru.

— Şi cum de a reacţionat întregul Univers la ceea ce s-a petrecut?

— Universul reacţionează de fiecare dată când apare o informaţie neobişnuită şi interesantă.

— Hai să alergăm iute la lacul nostru, Anastasia.

Ne-am pus în mişcare cu pas grăbit. În răstimpuri, când taigaua o permitea, încercam să alerg. Ne-am oprit să ne tragem suflul doar o singură dată, apoi ne-am grăbit spre lacul nostru.

Abia pe ultimii metri înainte de lac, mi-am imaginat că i s-ar fi întâmplat ceva neplăcut fiului şi i-am cerut Anastasiei să se oprească.

— Aşteaptă, Anastasia. Ascultă-mă, înţelege! Volodea consideră că tu l-ai incitat la competiţie. E adevărat ce presupune el?

— Da, a răspuns liniştită Anastasia.

— Nu o să explic acum de ce această idee nu e echitabilă. Niciodată! Însă, te rog foarte mult, nu mai cri-

tica tot ce-a făcut Volodea în cele două zile în care noi am lipsit.

Evident, el o fi lucrat de dimineață până seara la machetă. Se chinuie. Eu știu. L-am văzut în timp ce ne concentram pe proiect. Doar că el nu dispune de îndeajuns de multă informație. Dacă tu te apuci să-i critici munca, el se va amărî. Mi-a spus că dacă nu câștigă întrecerea, mama se va supăra tare mult.

Îți imaginezi, el se va chinui doar ca să nu te supere pe tine.

— Dar pe tine, Vladimir?

— Da, cred că nici pe mine. Dar noi suntem doi adulți și ar trebui să înțelegem că la proiectul așezării nu mai e nimic de adăugat. Terasamentul dimprejurul proprietății e o idee strălucitoare, însă a fost deja prezentată, iazul l-am făcut, poziționarea casei, de asemenea, veranda dimprejurul casei nu te mai preocupă. Ce a mai rămas? Rondurile cu flori, straturile, toate astea sunt mărunțișuri. Tehnologia de construcție e, și ea, un detaliu. Înțelege, Anastasia, nu a mai rămas spațiu de altele. Ai făcut deja totul singură, i-ai sugerat fiului totul și nu i-ai mai lăsat nimic de creat. Măcar un pic de laudă, pentru eforturile lui...

— Doar pentru strădanie nu pot. Va fi o laudă înjositoare.

— Înjositoare? Dar să-l pui pe copil într-o situație fără ieșire nu e oare înjosire? Nu, nu e înjosire! E bătaie de joc!

— Vladimir, te rog să mă crezi, nu îmi bat joc de propriul copil. În el sălășluiește atât particula ta, cât și a mea. Informația și cunoștințele adunate atât de înaintașii tăi, cât și ai mei. L-au educat bunicul și străbunicul. Ca-

pacităţile fiului nostru încă sunt în stare latentă, dar eu sunt încrezătoare că se vor revela. Sunt grandioase!

—Fie cum spui tu - grandioase - dar lasă-mă să-ţi explic: nu a mai rămas nimic de adăugat, creativ, pentru a-i incita capacităţile creative. Proiectul aşezării e deja realizat.

—Tu aşa consideri, că e gata? Mie, însă, demult mi se pare că nici eu, nici tu şi nici alţi oameni care-şi clădesc aceste Vetre ale Familiilor, nu cunoaştem predestinarea lor primordială. Intuitiv, mulţi o percep, de asta multă lume e atrasă de ideea de a le clădi. Acest gând e la nivelul simţămintelor, doar că nu e destul de limpede şi bine definit. Nu se ştie îndeajuns despre viitor şi nemurire.

Chiar din clipa creaţiei omului şi până acum, în el se află tot ceea ce a fost creat iniţial şi ei - Oamenii-zei ai Civilizaţiei Primordiale - se află, câteo fărâmiţă, în fiecare om contemporan. Şi e posibil ca ei să simtă şi să vadă ceea ce se întâmplă. Atunci când eu, cu exces de nesăbuinţă, l-am împins pe fiul în postura aceea ridicolă în faţa ta, această particulă, probabil, s-a activat, nu a mai rezistat, ori poate vremea sa a sosit... E posibil ca Volodea să perceapă cunoştinţele tăinuite în el. I-a reuşit deosebit de frumoasă şi funcţională această invenţie a lui - pasărea de foc.

—Anastasia, tu înţelege că vrei imposibilul. Tu vrei ca fiul nostru să-ţi explice şi să facă, însă tu însuţi nu ştii ce aştepţi. Tu doar presimţi aceste noi predestinaţii ale Vetrei Familiei, însă Volodea e posibil chiar să nu aibă idee de presimţirile tale.

—Presimţirile mele le are şi fiul nostru, Vladimir.

Mergeam în spatele Anastasiei şi deveneam tot

mai conştient că nici nu va jubila de bucurie în fața fiului, dar nici nu-l va lăuda în van. Ba mai mult, ar putea să-l critice iar. Eu, însă, nu o voi face! Mi-am impus să găsesc cuvintele prin care să-l îmbărbătez şi să-l laud pentru strădanii.

Am rămas un pic în urma ei. Anastasia a ieşit din taiga, s-a oprit sub un cedru şi s-a concentrat de departe la ce se petrecea pe malul lacului.

Pe malul nisipos al lacului, împrejmuit de cedrii seculari, Volodea ridicase o construcție ciudată. Era un pătrat simplu sau o altă formă dreptunghiulară, care flanca terasamentul de pământ îmbrățişându-l pe două laturi cu pereți de argilă. La colțuri, pereții erau albi şi ceva mai înalți decât pe laterale. Pe margine, în interiorul pătratului, se vedea iazul, alături de acesta pasărea aceea inedită, iar în centrul formei geometrice rectangulare, direct pe nisip, şedea Nastenca. Şi-atât. Am înțeles iute că Anastasia nu o să-l laude pe Volodea. Nu avea pentru ce. Pasărea o făcuse înainte, iar terasamentul de pământ nu-l concepuse el. Casa cu acareturile, ori nu apucase să le ridice, ori nu ştia unde să le plaseze. Pătratul, ce-i drept, era un pic straniu. M-am întors către Anastasia şi i-am spus:

—Volodea nu a apucat să facă mare lucru. Aşa că nici nu ai de ce să-l critici.

Însă Anastasia nu mi-a răspuns nimic, nici măcar nu s-a întors spre mine. Uitând de toate, se concentra pe pătrat.

Eu m-am apropiat de pătratul în care muncea fiul meu, însă acolo s-a întâmplat ceva inexplicabil. La doar câțiva paşi de macheta aşezării m-am oprit nemaifiind în putere să merg înainte. Spațiul parcă se transformase. La vedere, totul era ca şi-nainte, însă senzațiile...

Senzații inimaginabil de plăcute, parcă dintotdeauna cunoscute, dintr-o altă viață anterioară, îmbrățișau întreg spațiul și încălzeau corpul dinăuntru. Mi-era teamă să mă mișc, ca să nu dispară... Stăteam și priveam înmărmurit la colțul pătratului de forma unei case albe cu ferestruică și ușă.

Am auzit vocea Anastasiei care se apropia și mi-am revenit în fire. Vorbea cu Volodea care, în genunchi, netezea cu mâinile suprafața exterioară a pereților.

— Pot să te întreb, fiule?

Îmi păru îngrijorată.

Volodea s-a ridicat, s-a apropiat de Anastasia, i s-a înclinat ușor și i-a răspuns:

— Mă bucur să te ascult, mama.

— Ai dat o altă definiție conceptului de *casă*?

— M-am străduit să o caut, mama, și am înțeles că această casă trebuie construită de om atât pentru sine, cât și pentru hectarul său, doar așa va putea rămâne în contact strâns, ca într-o unitate, cu spațiul înconjurător.

— Volodea, vorbește-mi despre macheta ta și despre funcționalitatea ei. Arată-mi toate detaliile.

— Bine, mama, o să-ți spun.

Volodea a început să explice, iar de la relatarea lui, pe machetă au prins viață efectiv semnificațiile condiției acestei Vetre de Familie inedită.

— Aceasta este intrarea în casă, mama.

Volodea a indicat o deschizătură în perete. — Intrarea nu este dinspre drum, ci dinspre pădure.

— Vrei să spui că aceasta e intrarea pe Vatra Familiei, a întărit Anastasia.

— Întreaga Vatră a Familiei e o casă, a răspuns

Volodea, din acest motiv, eu am numit-o intrarea în casă. Omul trebuie să se şteargă pe picioare la intrare dacă acestea au pe ele mizerie. Şi chiar de nu e murdar, omul trebuie, oricum, să se şteargă mintal. Acesta e peretele.

Volodea a arătat sera de pe perimetrul terenului.

— Acesta este peretele viu al casei. Plantele ce vor creşte înăuntru vor sta la căldură şi vor fi fericite. Peretele e din argilă, e încălzit de soare, care penetrează de sus printr-o fereastră sau printr-o peliculă transparentă, despre care vorbea tăticu. Peretele de argilă, ziua se va încălzi, iar noaptea va emana căldură pentru tot ceea ce creşte înăuntru.

Dincolo de acest perete, sunt camerele şi acest spaţiu în care se vor ţine instrumentele şi accesoriile de grădinărit pe care le foloseşte omul. Iar în această încăpere, mama, - şi Volodea a indicat un oval ce se detaşa de perimetrul aşezării - omul poate dormi şi mânca în timpul iernii.

Alături e spaţiul pentru depozitat lemnele. În colţurile peretelui viu de lângă pădure, îşi vor găsi adăpost tot felul de animale domestice: găini, lebede, capre, cai, arici, păuni şi porumbei. Din coteţul lor sunt două ieşiri: una spre pădure, cealaltă spre casă. Tata spune că adesea trebuie să călătorească, iar de animale nu are cine să aibă grijă. El consideră că omul nu ar trebui să crească animale dacă nu are cum să le acorde atenţia necesară şi să le hrănească la timp. Însă eu consider că animalul nu trebuie să depindă de om din punct de vedere al mâncării. Asta înjoseşte animalul. Omul trebuie să creeze condiţii comode de viaţă animalelor care-i plac, pentru ca acestea să se hrănească singure şi să vină la el doar când are nevoie de ele. Împrejurul poienii – casa noastră – trăiesc o

mulțime de animale, însă noi nu le hrănim niciodată, ba dimpotrivă, cu multă plăcere ne aduc ele de mâncare. Presupun că aceleaşi condiții se pot crea şi pentru animalele din Vatra Familiei, mai ales dacă aceasta e aproape de pădure.

—E posibil, a răspuns gânditoare Anastasia, şi a continuat să-l interogheze pe fiu: —Volodea, dinspre drum, în colțuri se află două căsuțe cu ferestre mici. Ce sunt?

—Eu am realizat acest proiect pentru tata. Ştiu că cele mai fierbinți amintiri ale lui din copilărie, sunt legate de vremurile în care, de mic, trăia împreună cu bunicii într-o bojdeucă de lut, acoperită cu paie. Am reprodus pereții acestei bojdeuci de țară. Cred că ideal ar fi ca pe proprietatea lui tata să mai existe şi alte elemente care să-i recheme amintiri frumoase din viață.

M-am întors rapid spre... Am început să privesc la căsuța aceea albă... Am recunoscut-o. Era căsuța din copilărie. Aş fi vrut să mă arunc pe fiul meu, să-l strâng în brațe. Din nou au apărut acele senzații plăcute, m-au învăluit, nelăsându-mă să mă mişc din loc. Am reuşit doar să-i spun fiului:

—Îți mulțumesc, Volodea! Totul seamănă aşa de bine; şi fereastra, şi lavița, şi uşa.

—Uşa căsuței copilăriei tale, tăticule, este deschisă. Dacă vrei să intri, nimereşti imediat într-un spațiu închis al aşezării tale, poți merge pe el şi ajungi unde vrei tu.

Pe lângă astea, tăticule, eu am predispus unele culturi pe moşia ta, am format cu ele nişte semne. În seră poți să cultivi ceea ce-ți place să mănânci primăvara şi vara, totodată, pe lângă fructele şi legumele tale preferate,

ar fi bine să faci de-a lungul a vreo unsprezece metri nişte ronduri cu un diametru de nouăzeci de centimetri, pe care să aduci tufişuri de fructe de pădure, cum ar fi coacăze şi zmeură. Prin preajma acestor ronduri să plantezi puieţi de cedru şi tot felul de ierburi, pe care să le aduci din taiga, de dorit din inima pădurii şi nu din periferie.

—Nu le va fi deloc uşor oamenilor să facă asta, Volodea. Eu aş fi vrut ca această variantă să fie la îndemâna şi altor oameni care-şi clădesc Vatra Familiei. Puţini vor reuşi să aducă plante din taigaua siberiană.

În taiga nu sunt drumuri, deci cu mijloacele de transport nu se poate ajunge. Cu spatele ce poţi căra? Ş-apoi de acolo drumul e lung. Acest lucru necesită multe resurse băneşti. În consecinţă, plantele aduse din Siberia vor costa mult mai mult decât cele cultivate prin pepiniere şi care se vând direct acolo sau prin apropiere. Ştii, pe la noi chiar e o vorbă: *„Peste mare, juncuţa costă juma' de copeică, transportul un altîn."** Pe deasupra mai explică-le şi de ce să cari plantele din taigaua siberiană, atât timp cât poţi să le aduci din pădurea din apropiere sau să le cumperi de pe la pepiniere.

—Vor fi alte plante acestea, tăticule. Vezi, tu singur spuneai că *bureţii veritabili***, care cresc aici şi care pot fi consumaţi cruzi, şi cei care cresc în anumite părţi ale Rusiei, pe care tu le numeşti centrale, se deosebesc semnificativ între ei. La fel şi merişorul.

*la noi se mai spune: *costă mai mult transportul decât marfa* (n.t.)

**bureţi veritabil (rus. *грибы грузди*) - specie de bureţi din familia Lactarius, la noi frecvent întâlniţi sub numele de râşcovi (n.t.)

Nu mai puțin, tăticule, şi coacăzele şi zmeura. Ai scris în cărțile tale că şi cercetătorii vorbesc despre asta, de exemplu academicianul Pallas.

—Spune-mi, Volodea, motivul cel mai important este gustul acestora? De aceea trebuie ca pe acele straturi să cultiv plante din inima taigalei?

—Nu doar din acest motiv. Plantele de taiga nu permit informației anti-raționale să penetreze în spațiul în care trăieşti tu. Cultivate pe perimetrul proprietății, vor obstacula informația să ajungă acolo. Culturile locale, pe care tu le denumeşti regionale (locale), permit penetrarea informației anti-raționale într-o mai mare măsură. Culturile care nu dau seminţe, nu prezintă un obstacol particular pentru această informație.

—Am auzit de aceste plante. Se numesc OMG*.

—Important, tăticule, este ca acest perimetru să împiedice penetrarea informațiilor agresive, inutile, atunci când, împreună cu acesta, te vei muta într-un alt loc.

Nu am înțeles ce a vrut să spună Volodea şi am întrebat:

—În care alt loc? Cum adică, să mă poarte?

Însă fiul meu nu a apucat să mai răspundă. Cu multă înțelepciune, ascunzându-şi emoțiile, a vorbit Anastasia:

—Foarte bine ai gândit, fiule, este deosebit de important ca în Vatră să se concentreze emoțiile pozitive. Şi să-ți ştergi picioarele la intrare, ca să nu le aduci pe cele negative.

*OMG - organism modificat genetic (n.t.)

Sângele fierbinte al Înaintaşilor

Anastasia m-a luat de mână. Am simţit căldura mâinii ei delicate. Şi am mai simţit cum se fremăta, m-am uitat la faţa ei. Privea spre centru machetei aşezării. Nimic deosebit. Posibil să o fi interesat bastoanele albe, aşezate în centru?

L-a întrebat din nou pe copil:

—Spune-mi, fiule, ce reprezintă acel cerc alb poziţionat în centrul aşezării?

—Este o mică seră rotundă, i-am explicat în locul copilul. —Aşa am picat eu de acord cu Volodea. Bastonaşele albe reprezintă un oarece material transparent, cum ar fi sticla, policarbonatul sau polietilena. Mult timp ne-am căznit să-i găsim un loc serei. Nu se potrivea cu nimic. Acum îmi place tare mult cum Volodea a dispus-o pe tot perimetrul aşezării. Avem şi seră, şi gard, şi tot felul de camere utile. La fel şi sera aceea micuţă pe care Volodea a poziţionat-o în centru, îmi place foarte mult, parcă-i de acolo. Se îmbină bine cu întregul perimetru.

—Nu cred că aia din centru e o seră, Vladimir, a vorbit Anastasia ca şi-nainte, un pic preocupată şi cu voce

joasă.

Volodea a auzit-o şi a spus calm, adresându-mi-se mie:

— Are dreptate mama, bastoanele albe din centru nu reprezintă o seră.

— Atunci ce e? - l-am întrebat eu.

— În centrul aşezării, tăticule, am dispus cercul apei oglindă.

— Adică o oglindă?... - am întrebat eu iar.

— Se poate spune şi aşa. O oglindă cu apă-oglindă, a răspuns calm Volodea.

— E original. În centrul aşezării, pe o mică ridicătură, o oglindă rotundă, în care norii să se reflecte, soarele şi luna... Iar razele de soare din ea se vor reflecta peste toată aşezarea. Nu mai există pe nicio proprietate un design aşa frumos, iar eu am văzut câteva. Foarte original!

— Împrejurul oglinzii sunt nişte frunze roşii. Ce reprezintă, Volodea? - a vorbit pe neaşteptate Anastasia.

— Focul care arde.

— De unde?

— Din ţiţei şi gaze, mama.

După această afirmaţie, Anastasia m-a strâns un pic mai tare de mână, apoi a mai pus o întrebare copilului:

— Ţi-au permis să le arzi sângele, Volodea?

— Da, Sufletele străbunilor noştri mi-au permis să le aprind sângele pământului lor. Dacă s-ar fi opus, nu mi-ar fi venit asta în minte.

— Poate că ajunge doar ca omului să-i distragi atenţia, a vorbit spre surprinderea mea, bunicul Anastasiei. Şi în vocea lui se simţea îngrijorare. — Doar încă nu ai definitivat macheta, Volodea.

— Aşa e, nu am terminat-o încă.

— Atunci termin-o. Şi bine-ar fi să nu te deranjeze nimeni.

— Da, termin-o, Volodea, noi plecăm, a adăugat Anastasia şi m-a tras după ea într-o parte, de la ineditul proiect de Vatră Familială. Când s-a aşezat la umbra unui cedru mare, am întrebat-o:

— Anastasia, eu te simt că te îngrijorezi de ceva, aşa e?

— Aşa este, Vladimir, ceva mă nelinişteşte. Multe din ce face fiul nostru, nu există azi pe Pământ şi nici informaţia despre ele în Univers. Ceea ce a conceput el în centru aşezării, tu l-ai descris ca fiind original şi frumos. Doar că nu numai aceste cuvinte caracterizează opera lui. Construcţia despre care ne-a vorbit Volodea, acest dispozitiv, este parte dintr-un alt dispozitiv de-o forţă nemaiîntâlnită, un mecanism biologic. Eu simt asta, dar nu reuşesc să găsesc cuvântul potrivit ca să-l definesc. Este posibil chiar ca acest cuvânt nici să nu existe. Posibilităţile nemaiîntâlnite ale acestui dispozitiv pot fi doar presupuse. Numai că te rog să nu mă grăbeşti, Vladimir, permite-mi să conştientizez gradual ceea ce am văzut.

Darul Primei Civilizații Terestre

—Eu sunt de părere că toate aceste detalii ale proiectului, luate separat, reprezintă un tot unitar. E posibil să fie un dispozitiv biologic sau vreun alt mecanism imposibil de asimilat la nivelul conştiinței. Se cere gândire, cercetare. Hectarul tău oval este înconjurat de un terasament cu latura externă din argilă. Terasamentul este acoperit cu un material transparent. Înăuntru, tot soiul de plante... În toate astea, ceva semnificativ trebuie să existe.

—Volodea spune că plantele pot fi şi obişnuite; legume, de exemplu; roşii, castraveți, tot felul de verdețuri. Tot ceea ce vrea omul de mâncare. Însă straturile trebuie realizate la distanțe de minim unsprezece metri. Şi să aibă un diametru de nouăzeci de centimetri. Pe straturi trebuie cultivate plante aduse din inima taigalei, întrucât acestea împiedică penetrarea informației antiraționale. Aşa spune el.

—Aşa este - nu permit! În acest mod, perimetrul garantează protecția.

—Protecția a ce?

—A tot ceea ce e înauntru. Sera dispusă pe pe-

rimetru, în care să fie incluse toate culturile necesare omului şi a trebuinţelor gospodăreşti, arată frumos şi raţional. În doar câţiva ani, cupola transparentă nu va mai fi necesară. Important este ceea ce se va fortifica sub aceasta. Fiul nostru a urmărit ceva anume, neobişnuit. A împrejmuit spaţiul Vetrei de Familie împotriva efectelor nefaste ale anti-raţiunii şi ale anti-lumii, cu cel mai robust gard despre care nici prin gând nu mi-ar fi trecut. Cel mai esenţial rol în acest gard nu îl joacă nici pereţii de lut, nici cupola transparentă, ci plantele dinăuntru. Acestea vor avea un efect psihologic şi te vor ajuta să-ţi echilibrezi în interiorul tău polurile opuse

—În ce mod mă pot ajuta să echilibrez aceste poluri? Sună misterios, pare magie.

—Nu e nimic misterios sau magic în asta, Vladimir. E mai degrabă o ştiinţă - aceea care, la voi, se cheamă psihologia. Imaginează-ţi: te apropii de moşia ta şi de departe zăreşti pereţii albi ai căsuţei din copilărie. Asta îţi dăruieşte imediat emoţii pozitive. Apoi cobori din maşină şi îţi ştergi picioarele; încă o dată curăţi mintal informaţia negativă din tine. Dinaintea ta se deschid porţile, privirea ta cuprinde minunatul spaţiu viu al Vetrei Familiei, pe care o să-l admiri şi de care o să te minunezi întotdeauna. Nu va fi ca un tablou mort, de fiecare dată va fi altul. Florile înflorite pe ronduri şi prin pomi, noul joc al luminii sau foşnetul florilor la adierea vântului, te vor încânta neîncetat. Apoi vei dori să vezi ce se întâmplă în grădina ta, vei intra în ea, iar multitudinea creaţiilor vii şi parfumurile emanate te vor relaxa şi te vor depărta de efectele informaţiei negative ale anti-lumii.

—Într-adevăr! Minunat! Spaţiul va fi şi psihologul meu personal. Unu chiar eficient!

Ai dreptate, Anastasia, de fiecare dată, după o lipsă chiar de trei-patru zile de acasă, când mă voi întoarce la casa mea de vacanță, voi fi încântat să remarc schimbările din grădină, de pe straturi şi din seră.

Se înţelege de la sine că această proprietate nu se poate compara cu o casă de vacanţă, este mult mai eficientă. O pasăre pe malul unui lac. Ia te uită ce a inventat! Iar ceea ce trebuia să fie o simplă baie, acum e o măreață sculptură. Acum înţeleg – şi pasărea va avea un efect psihologic puternic.

— Bineînțeles, Vladimir, că va avea. Abia ce vei trece pragul casei, pasărea te va întâmpina, apoi vei aprinde focul şi vei intra în ea să-ți încălzeşti trupul şi Sufletul.

— Spune-mi, Anastasia, de ce te-ai agitat aşa de tare şi te-ai speriat când Volodea ți-a explicat despre oglinda poziționată în centrul aşezării?

— Pereții bojdeucii albe, din copilăria ta, sera de pe perimetru cu organismul viu din interior, pasărea de lut cu inima fierbinte, care aspiră să-l ridice pe om în ceruri... Este posibil să fie chiar mai perfectă decât... Iar oglinda din centru, care reflectă lumina cerurilor...

Anastasia s-a ridicat şi a pronunțat răspicat cuvintele, aşa cum făcea de fiecare dată când vorbea despre câte ceva important:

— Fiul nostru, Vladimir, a realizat macheta... A construit o navetă interplanetară biologică.

— Cuuuum!? - am întrebat eu uimit. — Eşti sigură, Anastasia?!

— Sunt sigură. Probabil ar trebui s-o numesc altcumva, deocamdată acele cuvinte nu le cunosc. Însă sunt convinsă: ceea ce am văzut noi are o predestinare funcți-

onală de teleportare a spațiului împreună cu oamenii din el.

Omul care-şi clădeşte Vatra Familială, folosind elementele acestui proiect, fără îndoială îşi va putea plăsmui lumea sa şi pe o altă planetă, iar această lume va fi extraordinar de frumoasă.

În centrul aşezării se află poziționată o parte a dispozitivului cu ajutorul căruia se poate transmuta (psiho-teleporta) spațiul împreună cu tot ce e pe acesta pe alte planete, în alte lumi. Partea... Dar unde e?... Am înțeles, Vladimir. În fața noastră stă macheta unei moşii minunate, totodată macheta unei nave interplanetare moderne, care e în măsură să se deplaseze cu viteza gândului. Într-o secundă să ajungă pe Lună, pe Marte sau pe Jupiter.

Distanța, pentru această navă, nu are nicio importanță. Distanța de un metru şi cea de câteva milioane de ani lumină, această navă le va parcurge în acelaşi interval de timp. Este în măsură să teleporteze oamenii pe oricare altă planetă din Sistemul Solar sau dincolo de acesta.

—Anastasia, oamenii de ştiință au demonstrat deja că nu există viață pe alte planete, cel puțin pe cele apropiate.

—Asta spun şi eu, Vladimir! Să se psiho-teleporteze spațiul împreună cu tot ceea ce se află şi trăieşte pe acesta. Cu alte cuvinte, acest spațiu poate fi transportat sau, mai bine spus, această Vatră Familială poate fi copiată şi reprodusă pe o altă planetă.

—Şi oamenii care trăiesc acolo pot fi transmutați?

—Şi ei, dacă se vor afla acolo în momentul teleportării.

—Şi dacă pe cealaltă planetă nu există oxigen, are o temperatură de trei sute de grade sau e rece până la minus o sută de grade?

—În momentul teleportării spaţiului, pe planetă au loc anumite fenomene-explozii, efectul cărora va fi producerea unui nou spaţiu.

Teleportarea spațiului

—E fantastică informația, Anastasia! Chiar greu de crezut că omul poate avea astfel de capacități. Nu e posibil ca tu să greșești?

—Astea nu-s presupuneri, Vladimir, nu greșesc deloc. Această informație, înainte nu exista în Univers. Acum a luat ființă. Dar important este că această informație include și o mică părticică a Civilizației Primordiale Terestre, care se află atât în mine, cât și în tine, și în fiecare om.

—Știi, Anastasia, eu abia acum încep să realizez cât sunt de grandioase aceste trei cuvinte ale legii universale: ÎMBUNĂTĂȚIREA SPAȚIULUI VIEȚII. Din asta se înțelege că omul este înzestrat cu puterea de a desăvârși ambientul până la un nivel la care el însuși devine Zeu. Deoarece, teleportându-se pe o altă planetă, neviețuită, omul plăsmuiește viață, cum a făcut Dumnezeu pe Pământ.

—Omul nu va deveni niciodată Dumnezeu, Vladimir. Fiecare om este Fiul sau Fiica Sa. Și Dumnezeu - creator și părinte - a dorit ca ai Săi copii să fie mai desă-

vârşiţi ca El, iar asta se va întâmpla - negreşit vor fi! Şi vor echilibra în ei Raţiunea şi anti-raţiunea.

—Acesta da, progres ştiinţific! Va deschide o eră nouă pentru om, s-a auzit vocea bunicului care se apropiase pe nesimţite.

Anastasia s-a ridicat. Bunicul ei, cărunt, dar un bătrânel cu statura dreaptă, stătea sprijinit într-un baston şi se uita gânditor la malul lacului din taiga.

—Bunicuţule, tu vorbeşti despre proiectul lui Volodea? - a întrebat Anastasia.

—Ce e de vorbit? Văd. De-a lungul mileniilor, învăţăturile vii, mesianice, au luminat ba un învăţat, ba pe mai mulţi - nu are importanţă - în limbuţi incoerenţi preschimbându-i. Volodea le-a arătat capacităţile oamenilor care trăiesc azi pe Pământ. El a plăsmuit o nouă imagine a omului. Sau l-a întors pe acela care se cheamă Fiul lui Dumnezeu. Ca şi El, capabil să ducă prea-frumoasa viaţă terestră pe alte planete neînsufleţite.

—Să nu creadă unu sau altul. Ce-i dă neîncrederea în propriile forţe necrezătorului? Naşterea? Da! Însă în ce scop? Atâta timp cât viaţa e lipsită de sens, apoi moartea? Şi iarăşi întrebarea: la ce te-ai născut?

De-a lungul a milioane de ani, mulţi învăţaţi au trăit. Cu toţii doar despre una şi aceeaşi au tot vorbit: cum că omul tot aşteaptă pe cineva. Şi omul a tot aşteptat, blocându-şi gândirea şi inteligenţa. Nu s-a gândit pentru ce şi din ce ard stele deasupra sa, în Univers.

—Şi acum? Fiul nostru va deveni un messia? - a întrebat cu pasiune Anastasia. —Greu îi va veni să se ţină în faţa mândriei. Iar anti-raţiunea imediat se va arunca pe urmele lui să-l caute.

Dintr-odată am tăcut cu toţii şi, oarecum ciudat,

ne-am întors cu fața spre machetă. Volodea s-a apropiat de noi cu același mers hotărât și calm. O ducea pe brațe pe Nastenca. Ea se înlănțuise cu mânuțele de gâtul lui și își apăsa obrăjorul de obrazul lui. Volodea s-a oprit la câțiva pași de noi, a lăsat-o jos pe surioară, s-a înclinat și a vorbit:

—Mama, tu nu te îngrijora. Eu știu că, dacă devin un messia, oamenii își vor îndrepta către mine gândurile lor de speranță. Și-atunci, nu-și vor mai antrena întreaga putere a gândului în creație.

—Ce ai decis să faci, Volodea? - l-a întrebat Anastasia pe copil.

—Trebuie să plec. Mă voi amesteca în mulțimea de oameni, voi deveni unul dintre ei.

După aceste cuvinte, Volodea ne-a privit pe toți, unu după celălalt, în ochi. Mi-a trecut ca un fulger prin minte că ar putea să plece pentru totdeauna. Iar când m-a privit pe mine, i-am spus:

—Îți mulțumesc, fiule, pentru ineditul și fantasticul proiect. Va fi cel mai frumos cadou cu ocazia celei de-a șaizecea aniversări a mea.

—Tata, acesta nu e doar cadoul tău. Îl dăruiesc tuturor cititorilor cărților tale. Să ia din el ceea ce vor.

—Bine, fie pentru toți. Prin urmare și pentru mine.

—Ție aș vrea să-ți fac un cadou deosebit.

Rostind aceste cuvinte, Volodea, și-a vârât o mână în sân, a luat ceva de acolo și mi-a întins mâna. M-am uitat cât de încet și cu grijă deschidea degetele, descoperind cadoul din mână. Dar când le-a deschis complet, în palma lui nu era nimic. M-am uitat la bunic, apoi la Anastasia, căznindu-mă, cu ajutorul lor, să înțeleg

ce vrea să însemne gestul fiului meu şi cum să reacţionez, însă ei tăceau.

— Ia, tăticule, e cadoul meu pentru tine, a repetat el.

Am rămas aşa, fără să mă dumiresc: cum adică să iau ceva ce nu se vede? Nastenca s-a apropiat de mine, m-a apucat de mână şi m-a condus aproape de Volodea. Când am ajuns lângă el i-am întins mâna şi el mi-a aşezat cu mare grijă ceva invizibil în palmă.

Acel ceva invizibil pulsa şi îmi încălzea uşor palma. Am strâns în mână cadoul şi l-am pus în sân, acolo unde era şi la Volodea. Corpul mi-a fost cuprins de o căldură neobişnuită.

— Va trăi în casa ta, tăticule, iar când vei ridica perimetrul moşiei, cere-i să-ţi umple spaţiul.

Volodea s-a înclinat uşor tuturor şi, întorcându-se, s-a îndepărtat cu paşi apăsaţi, apoi a dispărut ca prin farmec, de parcă s-ar fi topit în spaţiu. Noi am rămas ca vrăjiţi, fără să ne mişcăm nici când ne-a privit în ochi, nici când s-a îndepărtat, uitându-ne după el în timp ce se depărta. După care, eu am spus:

— Anastasia, am impresia că fiul nostru ne-a părăsit pentru totdeauna.

Neauzind nici un răspuns, m-am întors către ea. Se uita în direcţia în care plecase Volodea... Tremura. Din buza de jos i se prelingea un firicel de sânge. Îşi muşcase buza pentru a nu striga. Asta am înţeles. Deci, antiraţiunea îl va hărţui şi pe fiu, ca şi pe ea şi pe mine. Am văzut cum i se strângeau pumnii. Taigaua amuţise. Spaţiul era acum străbătut de un sunet ciudat, asemănător unui zumzet sau ceva mai puternic. Se dădea senzaţia că spaţiul infinit se comprimă şi apoi, destinzându-se, avea

să ridice totul împreună cu pământul.

Mai fusesem martorul acestui fenomen şi atunci când am pierdut cunoştinţa în tentativa de a poseda pe Anastasia împotriva voinţei ei şi când am vrut s-o lovesc cu băţul pentru că refuzase să-mi lase fiul să-l educ eu. De fiecare dată la apariţia acestui fenomen, Anastasia ridica o mână în sus, o agita ca în semn de salut faţă de cineva, şi totul se liniştea înainte de apariţia zgomotului acela. Acum, însă, sunetul creştea, dar ea nu ridica mâna. Nici eu nu doream s-o ridice, ba dimpotrivă, vroiam ca acest invizibil şi puternic zumzet să şteargă de pe Pământ toată mizeria adunată.

Însă Anastasia a ridicat mâna. Spaţiul s-a calmat.

Înainte de a părăsi poiana, m-am apropiat de malul lacului. Am rămas singur să privesc macheta aşezării făcută de fiul meu şi mi-o imaginam în mărime naturală, pe hectarul meu, pe care acum creşteau doar buruieni.

....

Iată-mă, am sosit cu maşina. Văd doi pereţi albi cu ferestruicile din copilăria mea fericită. Poarta se deschide automat, dezvăluind minunatul tablou viu dinăuntru, iar eu intru în casă. Stop! Ce fac?! Cu maşina mizerabilă terfelesc această minunăţie? Casa mea! Înapoi!

Las maşina la intrare, se deschid porţile, îmi curăţ pantofii, făcând tot posibilul să şterg de pe tălpi toată mizeria celeilalte lumi. Îmi scot pantofii, îi las la intrare şi păşesc desculţ prin minunata mea lume spre iaz, unde înoată lebedele. Prin preajmă aleargă câinii şi pisicile. În depărtare, dintr-un colţ, îmi vine în întâmpinare cântând un cocoş, din alt colţ behăie o capră. Iar din iaz, pe nisip, nepoţii şi strănepoţii mei îşi pregătesc machetele aşeză-

mintelor lor. Femeia iubită, de o frumusețe orbitoare, iese din livadă, îmi zâmbește și mă salută cu mâna.

Când se lasă întunericul și pe cer apar stelele, se luminează cu lumina nopții toate ferestrele locuinței ovale. Luminițele din seră strălucesc pentru a le arăta stelelor minunăția vie ce crește acolo. Și gândesc stelele: „Acolo, pe Pământ, se vede o luminiță neobișnuită, un punctișor minuscul, de mărimea unui hectar, dar lumina sa ne alintă". Stelele nu au de unde să știe că în curând astfel de punctișoare pe Pământ vor deveni tot mai numeroase. Iar Pământul se luminează de lumina binecuvântată și alintă cu ea spațiile necuprinse ale Universului.

Am decis să transpun macheta făcută de fiul meu în realitate. Și, poate, e chiar un bine că am luat acest hectar cu solul nefertil pe care apa, primăvara, stagnează îndelung. Dar eu voi fertiliza solul în așa fel încât să înflorească pomii și florile din livadă. În acest loc voi îmbunătăți spațiul vieții!

Scrisoare către fiul meu

Bună, Volodea. Nu ştiu unde eşti acum, tocmai de asta am decis să-ţi scriu această scrisoare. Uneori îţi scriu, dar nu ştiu unde să-ţi trimit scrisorile. Dacă o public în carte, cred că tu o să o citeşti. Cartea zboară prin multe ţări, parcă ar fi însufleţită, îşi găseşte singură cititorii, aşa că sper să te găsească şi pe tine.

În septembrie 2009 am început să-mi rânduiesc propria Vatră de Familie, după proiectul tău. Nu ştiu cine va trăi acolo. Poate că vii tu sau Nastenca, când va creşte. Va veni şi ziua în care reprezentanţii anti-raţiunii nu-i vor mai necăji pe cei ca voi. Poate că vor vrea să trăiască aici nepoţii sau strănepoţii mei... A venit momentul şi am simţit că este imperios să transpun în realitate cele gândite de tine.

Hectarul l-am arat şi am pus pe el secară pe iarnă. Seminţele le-am aruncat cu mâinile mele, m-au ajutat şi vecinii. Cu excavatorul am ridicat pe perimetrul moşiei un terasament înalt de un metru şi larg un metru jumătate. Anul acesta nu mai apuc să fac zidurile din lut, a venit frigul deja. Încep la primăvară. Dar chiar şi cu ceea ce am

făcut, hectarul meu e deosebit, e singurul împrejmuit cu terasament de pământ, iar secara a încolțit în locul buruienilor dinainte. Mi se pare că e chiar un pic înaintea celor vecine. Tot anul acesta am reuşit să sap iazul cu un diametru de treizeci de metri, la primăvară o să se umple cu apă. Am cumpărat tot felul de puieți de pomi fructiferi. Am reuşit să plantez doar câțiva în partea în care va fi casa. La primăvară am de gând să-i duc pe toți acolo.

În iarna asta va trebui să hotărăsc cum să pregătesc pasărea de foc. Ca s-o confecționez din argilă, gândesc că nu va fi atât de dificil. Însă cum s-o ard apoi, ca să nu se fărâme? Mai ales că e înaltă trei metri, iar deschiderea aripilor atinge doisprezece metri. Mi-a venit ideea să o prefabric mai întâi, apoi s-o divid în părți mai mici, pe care să le ard la o fabrică, după care s-o remontez la loc pe moşie, direct pe malul iazului.

Le-am arătat prietenilor creația ta, le-am desenat capsula din lut cu foc înăuntru, le-am explicat cum se pot încălzi în ea, cum se pot lecui sau, pur şi simplu, cum se pot sta în fața ei afară, ca împrejurul unui şemineu al aşezării. Şi ei şi-au dorit aşa ceva la ei acasă. Îți închipui cum s-or mai mira când vor afla că asta nu e altceva decât o capsulă în care îți poți încălzi corpul şi te poți vindeca şi, pe deasupra, şi o pasăre frumoasă cu o inimă fierbinte înăuntru?

Cum de ai reuşit să faci aşa minunăție?

Anastasia crede că ai fost ajutat de către Oamenii Civilizației Primordiale. Dacă e adevărat, atunci de ce nu ne ajută pe toți cei care am trecut la făurirea propriul Cuib al Familiei? Pe de altă parte, de vreme ce tu ai dăruit proiectul tuturor cititorilor, reiese că Ei i-au ajutat pe toți.

Mama ta, Volodea, mai spune că proiectul tău

i-a fost trimis omenirii de către o civilizație nevăzută, modernă, care ar trăi pe o altă planetă sau într-o altă dimensiune - nu are importanță unde. Ea a intrat în contact cu aceşti oameni moderni, totodată şi în plan material. Iar societatea contemporană se află pe făgaşul unei mărețe şi minunate noi culturi.

Când mama ta vorbea despre acestea, eu nu am perceput complet însemnătatea lor. Însă, după aceea am ajuns la concluzia că avea dreptate absolută. Ştii, Volodea, azi se vorbeşte foarte mult despre OZN-uri, venite de pe alte planete, există multe documente, scrise chipurile de mari învățați. Însă unde sunt rezultatele lor concrete?

Nu se schimbă nimic. Cum a dat înainte umanitatea, pe calea ei nefericită, aşa şi continuă... Chiar am avut o viziune în acest sens.

Merg oamenii pe drum, iar pe margini stă o ființă îmbrăcată în mod straniu, şi, ca şi cum ar vrea să-şi evidențieze propria ciudățenie, urlă:

— Eu sunt un emisar extraterestru; sunt reprezentantul unor forțe mărețe.

— De unde şi cum? - îl întreabă lumea. — Cin' te-a chemat? Dacă eşti emisarul unor forțe mărețe, ia strânge de pe Pământ narcomania, prostituția, războaiele şi toate bolile.

— Voi nu înțelegeți, eu sunt un emisar...

Dar nu-l bagă nimeni în seamă. Unu' singur se apropie de acesta şi-i aruncă:

— Dat fiindcă eşti emisarul forțelor mărețe, gândesc că nu ai probleme să-mi dai o sută de ruble pentru votcă.

Ca răspuns, acesta spune:

—Eu sunt un străin important, pe mine va trebui să mă ascultați, să mă găzduiți, să mă hrăniți, ba chiar să mă duceți pe brațe.

Cam acesta este *discul* tuturor acelor aşa-zişi *emisari* pe Pământ.

În cazul proiectului tău, Volodea, toate stau altfel.

Nu te-ai autointitulat, nu ai cerut nimic, ai propus doar: „Uitați, oameni, dacă vă place, luați şi fiți fericiți".

Când ai plecat, mama ta s-a uitat îndelung la macheta ta. Apoi a spus că este neobişnuită, frumoasă şi multifuncțională, însă că nu este proiectul unei moşii oarecare. Între detaliile ei există o strânsă legătură, iar ca tot unitar, nu reprezintă nimic altceva decât un aparat interplanetar biologic, în măsură să poarte într-o singură secundă omul, împreună cu propriul habitat, pe oricare altă planetă.

Pe perimetrul moşiei se ridică o barieră biologică, protectivă, a acestui dispozitiv. Pasărea de foc este programată să purifice de viruşi. Vegetația crescută înăuntru, varietatea ei, vorbeşte despre asigurarea la infinit a condițiilor de viață pentru tot ce este viu în acest dispozitiv. Iar oglinda de apă, nu e mai puțin decât butonul de start al programului biologic.

Motorul acestui aparat are o putere energetică de neîntrecut, nu are limite această definiție, întrucât viteza de mişcare este dată de viteza de gândire umană. Are dreptate?

Anastasia mai susține că fiecărui aparat tehnologic îi corespunde un analog biologic, mai exact spus, contrar. Iar acest aparat biologic este mult mai perfect. Iar

noi, limitați fiind de analiza cosmosului pe baza programelor informatice, la calculatoare vom stabili importanța detaliilor proiectului tău. Cred că cititorii-programatori vor înțelege mai mult din ceea ce ai realizat tu.

Însă uite ce mă macină pe mine, Volodea...

Perimetrul protector, pasărea de foc care devirusează, oglinda cu torțe din centru, butonul de start – toate acestea le voi face şi poate le va mai face şi altcineva. Însă cum să fie utilizate? O carte de instrucțiuni nu există. Fiecare aparat este dotat de instrucțiuni, ca utilizatorul să nu-l strice sau să nu-şi facă rău. Aici avem de a face cu o tehnologie biologică avansată, însă fără instrucțiuni. Omul ar putea să facă cine ştie din greşeală la butonul de start şi familia să se trezească pe neaşteptate cine ştie pe ce planetă. Vor dori apoi să se întoarcă, însă cum? Nu vor şti.

Mi-am cumpărat o oglindă octogonală şi torțe. Pe proprietatea din afara oraşului, seara, am aşezat oglinda pe pământ şi am aprins torțele împrejurul ei. E ceva deosebit de frumos. Însă cred că nu are ce să fie periculos dacă repet totul la primăvară în livadă. Când am turnat apă pe oglindă, am avut senzația că pomii încearcă să prindă viață, să înmugurească. Toamna târziu nu e prea indicat ca pomii să înmugurească.

Îmi pare aşa de rău că nu am apucat să vorbesc mai mult cu tine, Volodea, să-ți cer detalii despre importanța acestui dispozitiv, care-i este predestinarea şi la ce foloseşte. Poate că vor înțelege cititorii sau voi realiza şi eu când voi aplica totul pe hectarul meu.

Cât despre sera de pe perimetru, după toate probabilitățile, nu o să reuşesc să o fac la primăvară. Nu-mi ajung mijloacele pentru toate dintr-odată. Onorariul din

America aproape că nu mai vine deloc.

Se întâmplă ceva ciudat acolo, se aduc unele corecturi în cărțile mele, fără acordul meu. Domeniile web „Cedrii sunători" în limba engleză sunt înregistrate pe cineva necunoscut. Şi imaginează-ți ce va fi dacă şi domeniile cu numele „Vladimir Megre" le vor lua şi se vor prezenta ca fiind saiturile mele oficiale. În timp ce eu nu am nicio legătură cu toate astea. Polina a încercat să înregistreze TM* pe numele meu. I-au cerut 600.000 de $ pentru asta.

Nici nu ar fi fost aşa grav, de cititori îmi pare rău. Ce le spun de pe aceste saituri? Ce produse le vând sub egida firmei CSR? Cum se vor descurca? Cum să-mi găsesc timp pentru toate acestea?

Am decis ca în cartea care urmează să prezint saitul prin care se poate intra în contact direct cu Polina. Iar cartea cea nouă, în limba engleză, să o publice direct ea. Încă nu ştiu prin cine să o distribui în țările vorbitoare de limba engleză.

Mai am o problemă, Volodea: neapărat va trebui să formulez o adresă succintă şi clară către puterea din multe țări. Țelul este ca fiecare dintre aceste guverne să ia măsuri concrete în scopul îmbunătățirii condițiilor de trai pe Pământ. Am expus deja toate aspectele pe care le cred necesare, însă aş vrea să fiu mai succint, mai concis şi mai convingător. Uite ultima versiune, ce zici, merge? Tu ce crezi?

*TM (Trade Mark) - marcă înregistrată (n.t.)

Stimați domni, peste tot în lume se discută despre îmbunătățirea condiției ecologice pe Pământ. În diverse regiuni, situația a îmbrăcat o condiție critică și se întrevede o catastrofă planetară. De mulți ani se țin tot felul de conferințe la care participă diferite state, ONU și tot felul de asociații. Unde este măcar un cât de mic rezultat, domnilor? Condiția ecologică a Terrei este în continuă degradare.

Doar oamenii care-și făuresc propriile Vetre de Familie, susțin acțiuni concrete, destinate să îmbunătățească ambientul de viață al omului.

Domnilor, nu vă cer să definiți valoarea cărților mele sau a mea personală.

Eu vă cer doar să priviți ideea din punct de vedere al raționalității ei. Și dacă domniile voastre, sprijinindu-vă pe știința modernă, nu veți găsi nimic mai eficient cu care să o comparați, atunci înțelegeți-i esența și acceptați-o.

Cui, în particular, m-am adresat prin acest mesaj, nu știu.

Aş vrea să ating încă un aspect serios. Deseori mă gândesc. Şi mă căznesc să găsesc ieşire. Chestiunea, Volodea, e raportul tău cu viața şi accepțiunea esenței existenței. Îți va veni greu să-ți găseşti mireasă care să te accepte.

Tu probabil ştii că multe fete, din fragedă tinerețe îşi doresc să devină actrițe, manechin sau să se mărite cu bărbați înstăriți, să meargă prin stațiuni, să posede casă şi slujitori. Dacă ți se va întâmpla să îți placă o fată care nu a citit şi nu a auzit nimic despre Vatra Familiei – iubirea e neprevizibilă – tu nu încerca să-i vorbeşti imediat despre asta, nu te va înțelege. Apoi, după ce eu voi fi terminat de realizat proiectul tău, tu adu-o la mine şi-i

arată aşezarea. Când veniţi, tu spune-i fetei că ideea e a ta şi intraţi. Condu-o pe uşa bojdeucii albe. Cheia de la uşă o găseşti acolo unde o lăsa întotdeauna bunica. Şi arată-i tot ce e acolo.

Anastasia spunea că femeia, atunci când vede un spaţiu mai bun decât acela în care a trăit până atunci, simte dorinţa să dea naştere la copii şi este atrasă de bărbatul care are legătură cu acest ambient.

Dacă tu, Volodea, simţi această dorinţă din partea fetei tale, fii convins că te va iubi negreşit şi toate dorinţele ei anterioare o vor abandona.

Surioara ta, Nastenca, Volodea, vine adesea la machetă, se joacă acolo, a pus nişte flori înăuntru.

Anastasia a spus că fetiţa are o gândire foarte rapidă. Mi-a povestit viaţa anterioară a Nastencăi, mi-a vorbit despre atunci când se chema Anasta.

Cam asta e. Mi-a ieşit un pic cam lungă scrisoarea şi tot nu am spus tot ce am dorit să spun.

Fii vigilent, Volodea! Ai grijă de tine.

Cu respect, tata

Apelul Autorului V. Megre către cititori

În comunitatea de pe Internet şi-au făcut apariţia o multitudine de saituri, în diverse limbi, tematica cărora este foarte asemănătoare cu cea a ideilor expuse de eroina seriei de cărţi intitulată Cedrii sunători ai Rusiei, Anastasia. Multe saituri se prezintă ca fiind oficiale, au adoptat numele meu - Vladimir Megre - şi în numele meu răspund la scrisorile cititorilor.

Astfel stând lucrurile, am găsit de cuviinţă să Vă aduc la cunoştinţă, stimate cititor, decizia mea de a înfiinţa saitul oficial, internaţional www.vmegre.com ca unic punct oficial de colectare a corespondenţei cititorilor din toate ţările lumii.

Înregistrarea pe sait şi abonarea la buletinul informativ Vă oferă posibilitatea de a primi informaţii referitoare la datele şi locaţiile în care se vor desfăşura conferinţele cu cititorii şi multe altele.

Saitul va fi acel canal informativ, dintre noi şi

Dumneavoastră, scump cititor, care Vă va ține la curent cu mişcarea Cedrii sunători ai Rusiei din toată lumea.

Cu respect, Vladimir Megre

CUPRINS

Editura "Dianuşa" - Tg. Neamţ

Sediu legal:
Târgu Neamţ, B-dul Mihai Eminescu 20, tel/fax: +4(0) 233 790193;
Saitul oficial al editurii:
www.editura-dianusa.ro;
Adrese e-mail:
redacţie: redactia@editura-dianusa.com, redactia@editura-dianusa.ro;
biroul comercial: com_office@editura-dianusa.com;
Comenzi online:
www.editura-dianusa.ro;
Comenzi telefonice:
+4(0) 233 790193 – Târgu Neamţ.
Buletin periodic:
newsletter@editura-dianusa.ro (doar pentru abonaţi);
Saitul oficial al Autorului Vladimir Megre (rus./eng.):
www.vmegre.com

Din seria *Cedrii sunători ai Rusiei* sunt deja publicate:

- cartea întâi – **Anastasia** – (ediţia a III-a, revizuită, 2012);
- cartea a doua – **Cedrii sunători ai Rusiei**;
- cartea a treia – **Spaţiul de Iubire**;
- cartea a patra – **Creaţia**;
- cartea a cincea – **Cine suntem noi?**;
- cartea a şasea - **Cartea Neamului**;
- cartea a şaptea – **Energia vieţii** – (ediţia - I- 2010 şi ediţia a II-a, revizuită, 2012);
- cartea a opta, partea întâi – **Noua civilizaţie**;
- cartea a opta, partea a doua – **Ritualurile Iubirii**.

Toate publicaţiile sunt disponibile şi pot fi achiziţionate online, telefonic sau prin reţeaua de librării cu care editura „Dianuşa" a încheiat acorduri de colaborare. (pentru info despre oraşul d-voastră, căutaţi pe homepage-ul saitului oficial, la pagina „colaboratori" sau apelaţi la 0233 790193)

Vă amintim, stimaţi cititori, că tot pe aceste căi puteţi comanda şi filmele documentare: *Pe urmele lui Megre (-I- şi -II-)*, *Leagănul (-I- şi -II-)* şi *Întâlnirea inimilor*. Filmele sunt înregistrate pe DVD, dar, la cerere, se pot livra şi pe suport VHS (vechea casetă video).

Tg. Neamţ - 2012